Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 123ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ δράττονται τῆς εὐκαιρίας νὰ ὑποβάλουν εὐλαβῶς τὰς εὐχάς των, ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἐνδυναμώσεως ΑΥΤΟΥ καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 123ΟΝ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Ἄρθρον τοῦ JOHN WASTON, Προέδρου Δικαστηρίων Ἀνηλίκων ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1936, δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα SUNDAY TIMES τοῦ Λονδίνου τῆς 9-3-1958. Μετάφρασις Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΚΩΝ. Δ. ΛΕΜΟΝΗ**

Ὁ Λόρδος Samuel, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὴν Sunday Times ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, θέτει ἐν σοβαρὸν θέμα πρὸς συζήτησιν : Ἀναφέρει τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, καὶ ἐρωτᾷ ἐὰν τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων ἐκπληροῦν τὸν προορισμόν των.

Ποῖος ὅμως εἶναι ὁ προορισμός των; Πολλοὶ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τῶν ἁρμοζουσῶν, διὰ τὰ διαπραχθέντα ἐγκλήματα, ποινῶν, ἀλλ' ἔχω τὴν γνώμην ὅτι δὲν εἶναι οὕτος. Τὸ κοινοβούλιον ἔχει γνωματεύσει ὅτι πᾶν δικαστήριον, ὅταν δικάζῃ ἀνήλικον, πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ κυρίως εἰς τὸ νὰ προστατεύσῃ τοῦτον, ἡ γνώμη δὲ αὕτη εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ ὑπέρτατον καθῆκον παντὸς δικαστηρίου νὰ προστατεύῃ τὴν κοινωνίαν.

Ἐπομένως τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων εἶναι ἐπιφορτισμένα μὲ εὐρυτέραν καὶ περισσότερον ζωτικὴν εὐθύνην. Πρέπει νὰ διαγιγνώσκουν τὰς ἠθικὰς ἀνάγκας τῶν ἀνηλίκων καὶ νὰ καθορίζουν τὴν ἐφαρμοστέαν θεραπευτικὴν καὶ ἐποικοδομητικὴν ἀγωγήν.

Δὲν ὑποστηρίζω, βεβαίως, ὅτι ὅλοι οἱ ἀνήλικοι πρέπει νὰ τυγχάνουν τοιαύτης μεταχειρίσεως. Δὲν ἔχω προκατάληψιν πρὸς τὰς συγχρόνους ἐρεύνας περὶ τῶν ὑποσυνειδήτων τάσεων, ἀλλὰ παραδέχομαι ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη—εὐτυχῶς—ὑγιῶς σκεπτόμενα ἀλλ' ἄτακτα παιδία. Ὅταν εἴμεθα εἰς νεαρὰν ἡλικίαν τὰ ὅρια μεταξὺ κακῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἐγκλήματος εἶναι πολλάκις συγκεχυμένα καὶ οὐχὶ σπανίως νέοι καλῶν οἰκογενειῶν εὑρέθησαν ἀκολουθοῦντες τὴν κακὴν ὁδόν. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ ἀρίστη δυνατὴ θεραπεία εἶναι ἡ οἰκογενειακὴ ἐπίβλεψις καὶ ὅσον ταχύτερον τὰ δικαστήρια θέσουν τὸν ἀνήλικον ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν γονέων του, τόσον καλύτερα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνονται.

Εἶναι λυπηρόν, νομίζω, ἀνήλικοι τοιαύτης κατηγορίας νὰ ἀποκτοῦν ἐγκληματικὸν μητρῷον καὶ νὰ ὀγκοῦνται οὕτω, ἐντελῶς τυχαίως, αἱ ἐγκληματολογικαὶ στατιστικαί. Τοῦτο εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θὰ ἐξετάσῃ ἡ ἐπιτροπὴ ἡ συσταθεῖσα διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐργασίας τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Δὲν εἶναι ὅμως ὅλοι οἱ γονεῖς ἄξιοι ἐμπιστοσύνης εἰς τοιαύτην ἔκτασιν. Πολλοὶ δὲν ἔχουν τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης. Πολλαὶ ἀπὸ τὰς μᾶλλον σοβαρὰς περιπτώσεις κακῆς συμπεριφορᾶς ἀνηλίκων ὀφείλονται πρωτίστως εἰς τὴν ἔλλειψιν πειθαρχίας. Ἡ πειθαρχία δὲν εἶναι πλέον λέξις τῆς «μόδας»· σήμερον σπανίως κηρύσσεται καὶ σπανιώτερον ἐφαρμόζεται. Ἡ ἀποτυχία τῶν γονέων νὰ ἐπιβάλλουν τὴν πειθαρχίαν εἰς τὰ τέκνα των προέρχεται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὴν ἀνικανότητα αὐτοπειθαρχίας τῶν ἰδίων.

Ἡ μεγίστη αἰτία τῆς ἐγκληματικότητος δὲν εἶναι πλέον ἡ πενία. Πιστεύω ὅτι σήμερον σοβαρωτέρα αἰτία εἶναι ἡ δυνατότης κτήσεως τόσον πολλῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἀντὶ τόσης μικρᾶς προσπαθείας. Διὰ τὴν ἀπόκτησίν των οἱ γονεῖς παραμελοῦν τὰ τέκνα των· ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὰς μητέρας αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται ἐπὶ πολλὰς ὥρας μακρὰν τῆς οἰκίας ἄνευ οὐδεμιᾶς οἰκονομικῆς ἀνάγκης.

Ἡ τοιούτου εἴδους παραμέλησις τῶν τέκνων δὲν ἀντισταθμίζεται διὰ τῆς παροχῆς πολλῶν χρημάτων καὶ ἀκριβῶν δώρων εἰς ταῦτα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ δημιουργία ἀκορέστου ὀρέξεως τῶν νέων δι' ὑλικὰ ἀντικείμενα καὶ ἡ προσφυγὴ τούτων εἰς τὴν κλοπὴν διὰ τὸν κορεσμὸν τῆς ὀρέξεως. Κατόπιν ἀκούομεν τοὺς γονεῖς νὰ λέγουν εἰς τὰ δικαστήρια :... «δὲν ἠμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν πῶς ἔγινε τοῦτο· Ἀπὸ τότε ποὺ ἦτο μικρὸς εἶχε πάντοτε ὅ,τι ἐζήτησε...».

***

Ἡ ἀποτυχία τῆς πειθαρχήσεως τῶν τέκνων εἶναι συνήθως καὶ συνέπεια τῆς ἐλλείψεως οἰκογενειακοῦ ἐλέγχου. Ὑπάρχουν βεβαίως περισσότεραι τῆς μιᾶς αἰτίαι διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἀλλ' εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἔλεγχος καθ' ἑαυτὸν εἶναι στενότατα συνδεδεμένος πρὸς τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης...Ἐὰν δὲν ἔχομεν προσωπικὴν εὐθύνην δι' ἓν ζήτημα εἶναι ἐλάχιστα πιθανὸν ὅτι θὰ ἐλέγξωμεν τοῦτο. Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ παροραθῇ ὅτι κατέναντι τῶν μεγάλων πλεονεκτημάτων τῆς ὑπάρξεως εὐρυτάτης κοινωνικῆς μερίμνης διὰ τοὺς νέους ἵσταται ἡ ἐπικίνδυνος τάσις ὑπονομεύσεως τῆς εὐθύνης τῶν γονέων διὰ τὰ τέκνα των, καὶ ἐπομένως μείωσις τῆς ἀποφασιστικότητος τούτων νὰ ἀσκήσουν τὸν προσήκοντα ἔλεγχον.

***

Τὸ περισσότερον ὅμως λυπηρὸν πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζομεν εἰς τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων δὲν εἶναι οὔτε οἱ «παραστρατημένοι» οὔτε οἱ ἀπειθάρχητοι νέοι. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐνωρίτατα ἔχουν χάσει τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀσφαλείας (love and security), τὰ ὁποῖα εἶναι βασικὰ διὰ τὴν καλὴν ἀνάπτυξίν των καὶ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων οὐδὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ.

Οἱ νέοι οὗτοι εἶναι οἱ περισσότερον ἐγκληματικοί, ἀλλά, γενικῶς εἰπεῖν, δὲν εἶναι τὰ ἐγκλήματά των τὰ ὁποῖα μᾶς συνταράσσουν, διότι ταῦτα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνιαρά. Ὅ,τι συνταράσσει καὶ τοὺς πλέον πεπειραμένους δικαστὰς εἶναι τὸ ἠθικὸν σκότος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ὅτι ἀνεπτύχθησαν οὗτοι.

Πῶς δύναται ἓν παιδίον νὰ ἔχῃ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης ὅταν οἱ γονεῖς ἀγαποῦν μόνον ἑαυτοὺς καὶ ἔχουν ἐπίκεντρον τῶν φιλοδοξιῶν των μόνον τὴν κτῆσιν ὑλικοῦ κέρδους; Ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ αἴσθημα ἀσφαλείας εἰς οἰκογενείας, ὡς ἐκεῖναι τὰς ὁποίας βλέπομεν μὲ ἀηδῆ μονοτονίαν καθημερινῶς εἰς τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων, δηλ. οἰκογενείας ἐν διαλύσει, εἰς τάς ὁποίας ἡ διὰ τὰ τέκνα ἀφοσίωσις εἶναι ἀπελπιστικῶς ἀνύπαρκτος, ἢ εἰς τὰς ὁποίας αἱ εὐαίσθητοι χορδαὶ τῶν τέκνων πλήττονται καθημερινῶς ἐκ τῶν ὕβρεων τοῦ ἑνὸς τῶν γονέων πρὸς τὸν ἕτερον, ἢ οἰκογενείας μὴ διαλυθείσας τυπικῶς εἰς τὰς ὁποίας ὅμως ἡ μόνιμος κατάστασις τῶν μεταξὺ τῶν γονέων συγκρούσεων δημιουργεῖ τὸ ἐρώτημα ἐὰν δὲν θὰ ἦτο καλύτερον, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων, νὰ εἶχον διαλυθῇ;

Δυνάμεθα νὰ ἐκπληττώμεθα ἐὰν οἱ νέοι οὗτοι καταφεύγουν εἰς τὸ ψεῦδος καὶ

τὴν ἀπάτην; ἐὰν περιπλανῶνται εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὑποκύπτουν εἰς τοὺς πειρασμοὺς ταύτης; ἐὰν οἱ διδάσκαλοί των δηλοῦν ἐνίοτε ὅτι οἱ νέοι οὗτοι δὲν δύνανται νὰ διακρίνουν τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τοῦ ἐσφαλμένου;

***

Τοιούτου εἴδους νέοι συνωθοῦνται εἰς τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων καὶ εὑρίσκομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι εἶναι ὀρθὸν καὶ ἀναγκαῖον, μετὰ τὴν πάροδον πεντήκοντα ἐτῶν λειτουργίας, νὰ ἐπανεξετασθῇ ἡ ἐργασία τῶν δικαστηρίων τούτων, αἱ δυνατότητες τὰς ὁποίας παρέχουν καὶ ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας των. Νὰ ἐξετασθῇ π.χ. ἐὰν εἶναι ὀρθὸν ἢ μὴ τὸ ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 8ου ἔτους τῆς ἡλικίας των ὑπέχουν ποινικὴν εὐθύνην.

Περισσότερον ὅμως ἐνδιαφέρουσαι, παντὸς τρόπου ἀγωγῆς, εἶναι αἱ αἰτίαι καὶ ὀρθῶς ὁ λόρδος Samuel διαγιγνώσκει μόλυνσιν τῆς κοινωνικῆς ἀτμοσφαίρας ἐξ ἐπιδράσεως πᾶν ἄλλο ἢ πνευματικῶν, μόλυνσιν δηλ. προερχομένην ἐκ τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀσελγείας καὶ τῆς ἐξαχρειώσεως τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων.

Ἡ κάθαρσις τῆς ἀτμοσφαίρας ταύτης εἶναι ἔργον ὑπερβαῖνον τὰς δυνατότητας τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων. Δὲν δυνάμεθα εἰς τὴν περιωρισμένην σφαῖραν τῆς ἁρμοδιότητός μας νὰ θεραπεύσωμεν τὴν τόσον μεγάλην ἀσθένειαν τῆς κοινωνίας. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι μοναδικόν μας ἔργον πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπίδειξις αὐστηρότητος ἢ ἐπιεικίας. Πρέπει, ἀποδεχόμενοι τὴν ὑπάρχουσαν κατάστασιν, νὰ ἐκτιμῶμεν τὰς διαφόρους αἰτίας καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐπανορθώσωμεν ὅ,τι ἔχει χαθῇ. Νὰ ἐνσταλάξωμεν πειθαρχίαν ὅπου δὲν ὑπάρχει πειθαρχία, νὰ ἐπιβάλωμεν χαλιναγώγησιν ὅπου ὑπάρχει ἀκολασία, νὰ ἐμπνεύσωμεν ἀγάπην καὶ ἀσφάλειαν ὅπου ἀμφότεραι εἶναι ἀνύπαρκτοι.

Τὸ ἔργον μας εἶναι τραγικὸν ἀλλὰ καὶ παρήγορον ἐπειδὴ εἰς τὰ παιδία ταῦτα ὑπάρχει καὶ ἀγνὸν ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ἀναμένει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐξαγνισμένον καὶ κατειργασμένον. Διαγιγνώσκομεν εἰς ταῦτα θάρρος καὶ καρτερίαν, ἀφοσίωσιν καὶ μαχητικότητα καὶ εἰς πολλὰ μίαν βασικὴν ἐντιμότητα ἡ ὁποία λάμπει διὰ μέσου ὅλων τῶν ψευδῶν καὶ τῶν ἀπατῶν.

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνηλίκων εἶναι ἄξιοι τιμωρίας, ἀλλὰ σχεδὸν ὅλοι ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας. Ἡ ἀρίστη δυνατὴ συνεισφορὰ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς κοινωνικῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ μέλλοντος εἶναι ἡ διάγνωσις καὶ ὑποστήριξις τῶν ἐχόντων ἀνάγκην βοηθείας ἀνηλίκων.

(Εἰς τὸ προσεχὲς «ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ»—«Τὸ πρόβλημα τῆς εὐθύνης»—ὑπὸ τοῦ R. A. BUTLER, Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν).

MODUS OPERANDI
(ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΣ)

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. ΑΤΣΕΡΛΕΥ
Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας, κατὰ πλήρη μετάφρασιν τοῦ τ. Ἀστυνόμου κ. **Γ. ΙΓΓΛΕΖΑΚΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Πρόλογος.

Α'. ΑΝΙΧΝΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΞΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

I. Εἰδικὰ καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔγκλημα.

α) Πρόληψις ἐγκλήματος. β) Σύλληψις τοῦ δράστου ἐπ' αὐτοφώρῳ. γ) Καταδίωξις τοῦ δράστου.

II. Σημεῖα ἀνιχνεύσεως ἀγνώστων ἐγκληματιῶν.

α) Ποία ἡ προσβληθεῖσα περιουσία. β) Περιγραφὴ τοῦ δράστου (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη). γ) Μεθοδικότης (χρησιμοποιηθεῖσα μέθοδος ὑπὸ τοῦ ἐγκληματίου).

III. Μεθοδικότητες.

α) Τάξις προσώπου καὶ ἰδιοκτησία προσβληθεῖσα. β) Τρόπος εἰσόδου καὶ τρόπος προσεγγίσεως. γ) Χρησιμοποιηθέντα μέσα. δ) Ποῖος ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ ἐγκληματίου. ε) Ἡμερομηνία καὶ ὥρα. στ) Ἐπιδειχθεὶς παρὰ τοῦ δράστου χαρακτήρ, προφάσεις. ζ) Ποῖον ἐπάγγελμα ἐπροφασίσθη. η) Συνεργοὶ (ἐὰν ὑπάρχουσιν). θ) Μεταφορικὰ μέσα. ι) Χαρακτηριστικαὶ πράξεις.

***

Πρόλογος.

Ἐν τῷ βιβλιαρίῳ μου τούτῳ ἐνδιαφέρομαι κυρίως περὶ τῆς κατηγορίας τῶν κλεπτῶν, καίτοι βεβαίως αἱ ὑπὸ ἄλλης κατηγορίας ἐγκληματιῶν χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι εὐκόλως δύνανται νὰ ἐξερευνηθῶσιν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὑπ' ἐμοῦ προτεινόμενον σύστημα.

Ἐὰν συμβουλευθῶμεν τὰς ἐγκληματολογικὰς στατιστικὰς βλέπομεν ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀδικημάτων 50 % περίπου καταλαμβάνει τὸ ἔγκλημα τῆς **κλοπῆς,** ἐσκέφθην δὲ ὅτι ἐὰν ἐπιτύχωμεν ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς καταστολῆς τῆς κλοπῆς, θὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ βαρὺ ἐκεῖνο φορτίον ὅπερ ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἀστυνομίας. Εἶναι ἀξίωμα γνωστὸν εἰς πάντα ἀστυνομικὸν ὅτι ἐνδείκνυται ἡ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον σύλληψις τοῦ κλέπτου, εὐελπιστῶ δὲ ὅτι θὰ δυνηθῶ διὰ τῶν κατωτέρω ἐκτιθεμένων νὰ διευκολύνω τὸ ἔργον τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὑστερεῖ, ἤγουν τῆς μὴ ἀπωλείας χρόνου κατὰ τὴν δίωξιν τῶν κλεπτῶν.

Μία καλὴ ἔναρξις τῆς καταδιώξεως (ἐξερευνήσεως) θὰ καταστήσῃ τὸν ἀστυνομικὸν ἱκανὸν εἰς τὸ νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κλέπτου, ἐὰν δὲ ἡ ἀνίχνευσις γίνῃ βάσει εὐφυῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν, δὲν θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ «χάσῃ τὴν ὑπόθεσιν» δι' ἔλλειψιν πείρας.

Ἐὰν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν χορηγηθῶσι τὰ βοηθητικὰ μέσα καὶ ὁδηγίαι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ γνωρίζῃ **πῶς** πρέπει νὰ ἀνακρίνῃ καὶ **τί** ν' ἀναζητῇ, τόσον ἡ κοινωνία ὅσον καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ἐν τέλει θὰ αἰσθανθῶσι τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Μακρὰν ἀπέχωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἐν τῷ βιβλιαρίῳ μας τούτῳ ἐξαντλοῦμεν τὸ θέμα μας, πλὴν ὅμως νομίζομεν ὅτι ἐξυπηρετοῦμεν τὸν σκοπὸν μας ἐὰν δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν μικράν τινα βοήθειαν εἰς τὸν ἐργατικὸν πρωτόπειρον ἀστυνομικόν, διὰ τῆς διατυπώσεως σκέψεων ὡς ἐξ ἐνστίκτου γνωστῶν εἰς πάντα πεπειραμένον ἀστυνομικόν, πλὴν ὅμως μὴ διατετυπωμένων μέχρι σήμερον.

Α'. ΑΝΙΧΝΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΞΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Λέγοντες «**ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν**» ἐννοοῦμεν τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Ὁ γενικὸς οὗτος ὁρισμός, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινοῦ, σημαίνει τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένης ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν ἐκείνων, τῶν μισθοδοτουμένων ὑπὸ τοῦ κράτους διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας πρὸς ὄφελος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἐκ τῆς ἐνασκήσεως τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων ἀνακουφίζεται ὁ πολίτης ἀπὸ τὴν φροντίδα ἣν εἶχε κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν τῆς περιουσίας του καὶ τῆς προστασίας τῆς ζωῆς του. Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰ γενικὰ καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας.

Ι. Εἰδικὰ καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Ἐὰν ὅμως ἀσχοληθῶμεν ὡς πρὸς τὰ καθήκοντά της τὰ σχετιζόμενα μὲ τὸ ἔγκλημα, ἔχομεν τὰς ἑξῆς τρεῖς περιπτώσεις (ὑποδιαιρέσεις):

α) Τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος. β) Τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ ἀδικοπραγοῦντος. γ) Τὴν καταδίωξιν τοῦ δράστου.

α) Πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ ἰδεῶδες πάσης ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐγκληματικότητος. Τοῦτο ἐν πολλοῖς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κατάλληλον ἐπιλογὴν τῶν ἀστυνομικῶν ἐκείνων τῶν στρατολογουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων.

Πολλάκις ἡ Ἀστυνομία, ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητός της εἰς τὸ νὰ καταδιώξῃ ἐγκαίρως ἄτομόν τι ὅπερ διέπραξε ἓν ἀδίκημα, λόγῳ τοῦ ἀκαταδιώκτου τὸ ἐνθαρρύνει εἰς τὴν διάπραξιν καὶ πάλιν νέου ἀδικήματος. Ὅταν δὲ τὸ ὡς εἴρηται ἄτομον διαπράξῃ καὶ ἄλλο ἀδίκημα ἀναγκάζεται πρὸς ἀποφυγὴν τυχὸν ἀνακαλύψεως νὰ μεταβῇ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ οὕτω ἐξελίσσεται εἰς κινούμενον καθ' ἕξιν ἐγκληματίαν καὶ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον ὥστε νὰ ἀποζῇ ἀπὸ τὸ προϊὸν τῶν ἀδικημάτων του.

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παρατηρήσωμεν ἐν προκειμένῳ τὰς παρουσιαζομένας δυσκολίας. Λόγῳ τῆς διασπορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων καὶ τῶν δυσκολιῶν τῶν παρουσιαζομένων κατὰ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων καταζητουμένων, ὁ ἐγκληματίας πολλάκις διαφεύγει. Ἡ μὴ σύλληψίς του δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἔλλειψιν γνώσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποιουμένων μεθόδων. Διὰ τὴν δίωξιν τῶν «κινουμένων» ἐγκληματιῶν τυγχάνει ἀπαραίτητος ἡ συνεργασία μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐν διασπορᾷ καθ' ἅπαν τὸ Κράτος Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

β) Σύλληψις τοῦ δράστου ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπεκταθῶμεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλήψεως τῶν κακοποιῶν. Μετὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀδικημάτων ἔρχεται πρῶτον καθῆκον τῆς Ἀστυνομίας τοὐλάχιστον ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν, πλὴν ὅμως ἐν τῇ πράξει μακρὰν ἀπέχομεν ἀπὸ τοιαύτην τινὰ εὐτυχῆ κατάστασιν πραγμάτων καὶ ἐρχόμεθα εἰς τήν,

γ) Καταδίωξις τοῦ δράστου.

Ἐδῶ ἔχει τὸν λόγον ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιστήμη, ἥτις πρέπει νὰ φθάνῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον ἀποδόσεως ὅταν ὁ ἐγκληματίας δὲν εἶναι γνωστός.

ΙΙ. Σημεῖα ἀνιχνεύσεως ἀγνώστων ἐγκληματιῶν.

Ἐπὶ τριῶν (3) κυρίως σημείων στηριζόμεθα διὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἀγνώστων ἐγκληματιῶν.

α) Ποῖα ἡ προσβληθεῖσα περιουσία. β) Περιγραφὴ τοῦ δράστου (ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη). γ) Μεθοδικότης (χρησιμοποιηθεῖσα μέθοδος ὑπὸ τοῦ ἐγκληματίου).

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν πρώτην περίπτωσιν (π ο ῖ α ἡ π ρ ο σ β λ η θ ε ῖ σ α π ε ρ ι ο υ σ ί α) κατὰ κανόνα μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν κατάλογον τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων, πλὴν ὅμως ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ ἔχωμεν ἐκ μέρους τοῦ προα-

νακριτικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ἐπιφορτισμένου διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, τὰς ἑξῆς δύο ὑποδιαιρέσεις :

1) Ποῖα ἐκ τῶν κλοπιμαίων εἶναι εὐκόλως ἀναγνωρίσιμα (π. χ. ὅταν ὑπάρχουσιν εἰδικὰ σημεῖα). 2) Ποῖα ἐξ αὐτῶν δὲν ἀναγνωρίζονται εὐκόλως.

'Επεξηγῶν λεπτομερειακῶς τὴν (α) ὑποδιαίρεσιν ἐννοῶ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα συνήθως περιγράφομεν εἰς τὰ «δελτία ἀναζητήσεως κλοπιμαίων» καὶ ὧν ἡ ἀναγνώρισις λόγῳ τῆς ὑπάρξεως ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν εἶναι εὐχερὴς παρ' οἱουδήποτε καὶ ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἄλλης τινὸς βοηθείας.

«Περιγραφὴ καταζητουμένου δράστου». Συνήθως κατὰ τὴν περιγραφικὴν σήμανσιν καταζητουμένου τινὸς ἀναγράφομεν τὸ ὕψος, ἡλικίαν, χροιὰν κόμης, χροιὰν προσώπου, ἐνδυμασίαν, λαλιάν, τρόπους χαρακτηριστικοὺς καὶ τὸ βάδισμα. Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι μεγάλη συναντᾶται δυσκολία ἐν τῇ πράξει διὰ τὴν βεβαίωσιν ταυτότητος καταζητουμένου τινὸς βάσει χαρακτηριστικῶν του ἁπλῶς. Οὐχὶ σπανίως ἐλλείπει ἔστω καὶ ἡ ἀτελὴς περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ καταζητουμένου καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ μόνον τὸ ὁποῖον μᾶς μένει ὡς ἔνδειξις διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνιχνεύσεως εἶναι ἡ περιγραφὴ τῶν κλοπιμαίων δι' ὧν εἶναι ἐνδεχόμενον ἐν τέλει νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου. 'Εν πάσῃ περιπτώσει εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαναπαυθῶμεν μόνον εἰς δοθεῖσαν ἡμῖν περιγραφὴν καταζητουμένου τινὸς ἐκ μέρους τυχαίου τινὸς παρατηρητοῦ (μάρτυρος), διότι ὡς ἐκ πείρας γνωρίζομεν εἰς 10 τοῖς ἑκατὸν ἀνέρχονται συνήθως τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα καὶ ὡς εἶναι ἐπόμενον μικρὰ εἶναι ἡ παρεχομένη συνδρομὴ κατὰ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ἀδικημάτων. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ φωτογραφία συντελεῖ εἰς συμπλήρωσιν τῆς περιγραφῆς τῶν χαρακτηριστικῶν ἀτόμου τινός, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι οὐχὶ συχνάκις μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν. Εἰς τὰς πλείστας ὅθεν τὸν περιπτώσεων ἡ περιγραφὴ τοῦ καταζητουμένου συντελεῖ διὰ τὴν διενέργειαν τῆς ἀναγνωρίσεως ταὐτότητος διὰ τῆς συγκρίσεως (ἀντιπαραβολῆς).

'Εκτὸς τῶν δύο προμνησθέντων ὑποδιαιρέσεων ἡ σπουδαιοτέρα κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν εἶναι ἡ μέθοδος δι' ἧς διαπράττεται ἀδίκημά τι. Αὕτη συντελεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν. 'Απαραιτήτως ὅμως πρέπει νὰ κατανοηθῇ ἡ ἔννοια τῶν μεθοδικοτήτων ὡς καὶ ἡ ἀξία των.

III. Μεθοδικότητες.

«Μεθοδικότητα» λέγοντες ἐννοοῦμεν τὰ κατωτέρω δέκα (10) σημεῖα:

α) Τάξις προσώπου καὶ ἰδιοκτησία προσβληθεῖσα.

β) Τρόπος εἰσόδου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ τρόπου προσεγγίσεως.

γ) Χρησιμοποιηθέντα μέσα (ἐργαλεῖα).

δ) Ποῖος ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ ἐγκληματίου (π.χ. ἀναζητεῖ ἀποκλειστικῶς χρήματα, ἢ κοσμήματα κλπ.).

ε) 'Ημερομηνία καὶ ὥρα.

στ) 'Επιδειχθεὶς παρὰ τοῦ δράστου χαρακτήρ, προφάσεις.

ζ) Ποῖον ἐπάγγελμα ἐπροφασίσθη.

η) Συνεργοὶ (ἐὰν ὑπάρχουσιν).

θ) Μεταφορικὰ μέσα.

ι) Χαρακτηριστικαὶ πράξεις (π.χ. δηλητηρίασις κυνὸς κλπ.).

Δι' ἕκαστον ἐκ τῶν 10 σημείων θὰ βεβαιῶται ὁ ἐνεργῶν τὴν ἀνάκρισιν ἀξιωματικός. Εἰς τὴν ἐνέργειάν του ταύτην θὰ προβαίνῃ διὰ νὰ δύναται νὰ καταχωρῇ τὴν ὑπὸ τοῦ δράστου εἰδικῶς χρησιμοποιηθεῖσαν μέθοδον.

α) Τάξις προσώπου καὶ ἰδιοκτησία προσβληθεῖσα.

'Ωρισμένη τάξις κλεπτῶν προσβάλλει ὡρισμένην κατηγορίαν ἰδιοκτησίας, καθ' ὃν χρόνον ἀποφεύγει νὰ προσβάλλῃ ἄλλην. Διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι βελτίστην ἀπόδοσιν τῶν μεθοδικοτήτων, δέον ὁ συμπληρῶν τὸ δελτίον διαπραχθέντος ἀδικήματος νὰ ἀναγράψῃ ἐπακριβῶς τόσον τὴν τάξιν τοῦ προσώπου ὅσον καὶ τὴν προσβληθεῖ-

σαν ἰδιοκτησίαν καὶ κατὰ τρόπον μὴ ἀφίνοντα ἀμφιβολίαν εἰς οἱονδήποτε ἀναγνώστην τῆς ἐγγραφῆς του ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος. Γενικότητες ἐκφράσεων ὡς π.χ. «οἴκημα» ἂς ἀποφεύγεται τιθεμένων καταλληλοτέρων ἐπεξηγηματικῶν ὁρισμῶν ὡς π.χ. ἔπαυλις, πτωχικὴ κατοικία κλπ. Ἐὰν ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς εἶναι ἀδύνατος ἂς ἀναγράψωμεν ὡς ἑξῆς δι' ἀριθμῶν π.χ. Ξενοδοχεῖον (1) Ξενοδοχεῖον πρώτης τάξεως, Ξενοδοχεῖον (2), κλπ.

β) Διὰ ποίου τρόπου κατορθοῦται ἡ εἴσοδος.

Πρέπει νὰ γίνεται ἀκριβὴς ἀναγραφὴ π.χ. διὰ τοῦ παραθύρου, θύρας, συνεχομένων οἰκοδομημάτων, ὀροφῆς κλπ. καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς λεπτομερεστέρας διατυπώσεως τοῦ τρόπου εἰσόδου π.χ. ὀπισθίου παραθύρου, ἐμπροσθίου θύρας, πρώτου διαμερίσματος κλπ.

γ) Χρησιμοποιηθέντα μέσα.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δέον νὰ εἴμεθα σαφεῖς ἀπολύτως, διαπιστοῦντες τὴν μέθοδον δι' ἧς ὁ ἐγκληματίας ἐπέτυχε νὰ φθάσῃ τὸ σημεῖον τῆς εἰσόδου. Μεθ' ὃ θὰ ἀναγράψωμεν ποῖα ἐργαλεῖα ἐχρησιμοποίησεν.

δ) Ποῖος ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς εἰσόδου.

Ἡ προσβληθεῖσα περιουσία θὰ ὑποδιαιρεῖται : 1) Εἰς τὴν εὐκόλως παρ' οἱουδήποτε ἀναγνώστου «δελτίου κλαπείσης περιουσίας» ἀναγνωρίσιμον καὶ 2) εἰς τὴν μόνον παρὰ τοῦ παθόντος ἀναγνωρίσιμον. Ἐπίσης ἐὰν ἀνεζήτει π.χ. χρήματα ἢ κοσμήματα κλπ.

ε) Ἡμερομηνία καὶ ὥρα.

Δὲν πρέπει νὰ περιοριζώμεθα ξηρῶς εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῆς ὥρας, ἀλλὰ εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, εἰδικῆς εὐκαιρίας, ὡς π.χ. Σάββατον ἑσπέρας, Κυριακὴν (ὥρα ἐκκλησιαστικῆς λατρείας), ὥρα γεύματος κλπ. Θὰ εἶναι φανταζόμεθα καταληπτὸν εἰς πάντα πεπειραμένον ἀστυνομικὸν πόσον ἐν τῇ διώξει τοῦ ἐγκλήματος σμικρύνεται ὁ κύκλος τῶν ὑπόπτων ὡς ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὡρισμένοι ἐγκληματίαι συνηθίζουν νὰ δρῶσι.

στ) Ἐπιδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ δράστου χαρακτὴρ καὶ προφάσεις.

Ὡς ἀνεφέρθη προηγουμένως πολλάκις προκύπτει ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ὅτι ὁ δράστης ἐθεάθη καὶ μάλιστα μᾶς παρέχεται ἡ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ συλλέγωμεν πληροφορίας ὡς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν πρόφασιν, ἢ τι ἐδήλωσεν σχετικῶς μὲ τὸ δῆθεν ἐπάγγελμά του, ὅπερ ἐπροφασίσθη διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἐν καιρῷ τὸ ἔργον του. Διήγησις φανταστικῆς τινὸς ἱστορίας εἶναι μία κοινῶς γνωστὴ μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν ἔκφρασις, εἶναι δὲ παρατηρημένον ὅτι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἄγνωστός τις εἶναι ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ ἔστω καὶ διὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα εἴς τινα νέαν δι' αὐτὸν περιφέρειαν, χωρὶς νὰ προφασισθῇ ἐργασίαν τινά. Εἰς τὴν πρόφασιν ταύτην ἐξαναγκάζεται εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι.

Συνήθως ὁ ἐγκληματίας εἶναι ἀρκούτως προετοιμασμένος μὲ ἐξηγήσεις τινὰς ἃς προθύμως παρέχει εἰς τοὺς τυχὸν ἐρωτῶντας αὐτόν, καὶ πολλάκις ἀναφέρει ὡρισμένους τόπους, τὸ ἐπάγγελμα ὅπερ δῆθεν ἐξασκεῖ, τὸν τόπον γεννήσεως, ποὺ εἰργάζετο, καὶ πολλὰς παρομοίας φύσεως λεπτομερείας.

Ἅπασαι αἱ προφάσεις αὗται ἐκλέγονται πρὸ πάσης ἐνεργείας καὶ οὐχὶ σπανίως ὁ ἐγκληματίας διὰ νὰ μὴ γεννήσῃ ὑποψίας ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐμφανίσεώς του ἔν τινι τόπῳ προθυμοποιεῖται μόνος του νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

Εἰς τὰ ἀδικήματα τῆς «ἁ π ά τ η ς» ἡ διήγησις φανταστικῆς τινὸς ἱστορίας εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων στοιχείων τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐὰν ὡς προανεφέρθη ἔχωμεν καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν του τότε δυνάμεθα ἄνευ δυσκολίας τινὸς νὰ ἀνεύρωμεν ποίαν πρόφασιν εἶχεν ὁ κακοποιός. Ἐν τῇ πρακτικῇ ἀνευρίσκομεν ὅτι τοῦτο εἶναι μεγάλης ἀξίας ἔνδειξις κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν.

ζ) Ποῖον ἐπάγγελμα ἐπροφασίσθη.

Εἶναι ἓν ἐκ τῶν σπουδαίων σημείων τῆς φανταστικῆς ἀφηγήσεως, π.χ. ἄλλος

παρουσιάζεται ὡς «Μηχανικὸς», ἄλλος ὡς «Παραγγελιοδόχος» ἢ «'Αξιωματικὸς Ναυτικοῦ» ἢ «Πεζικοῦ», πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι τόσον τὸ φανταστικὸν ἐπάγγελμα ὅσον ἡ οἱαδήποτε πρόφασις εἰσὶν σημεῖα σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὰς καθ' αὐτὸ ἐγκληματικὰς μεθόδους, καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται πρὸς τὴν ἄλλην περιγραφήν, σήμανσιν ὡς π.χ. τῶν ἐνδυμάτων, ὕψους κλπ., ἅτινα εἰσὶν πραγματικὴ περιγραφὴ τοῦ ἐγκληματίου.

η) Συνεργοί.

'Ο πεπειραμένος 'Αξιωματικὸς τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας, κατὰ τὴν διενέργειαν ἀνακρίσεώς τινος, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἶναι εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσῃ ἐὰν τὸ ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀδίκημα εἶναι «ἔργον» ἑνὸς μόνου ἢ καὶ περισσοτέρων ἀτόμων. Πολλὰ στοιχεῖα καταλλήλως συλλεγόμενα κατὰ τὴν ἀνάκρισίν των ἄγουσιν εἰς τὴν μόρφωσιν ὡρισμένης γνώσεως. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐγκληματίαι τινὲς «ἐργάζονται» ἀνὰ δύο ἢ καὶ περισσότεροι, καὶ ἄλλοι κατὰ κανόνα διαπράττωσιν ἀδικήματα μόνοι των. Εἶναι εὐνόητον ὅθεν πόσης σημασίας εἶναι ἡ διαπίστωσις τῶν ὡς ἄνω, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀκριβὴς γνῶσις τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς δρῶσιν οἱ ἐγκληματίαι σμικρύνωσι τὸν κύκλον τῆς ἐρεύνης μας (καταδιώξεως).

θ) Μεταφορικὰ μέσα.

'Ο ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐξερεύνησιν ἀδικήματός τινος ἀστυνομικὸς πρέπει κατὰ κανόνα ν' ἀναζητῇ ἴχνη, π.χ. ἁμαξῶν, αὐτοκινήτων κλπ., ἅτινα τυχὸν φαίνονται πέριξ τοῦ τόπου τῆς διαρρήξεως καὶ διὰ τὰ ὁποῖα θὰ βεβαιοῦται ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς ὀχήματα ἅτινα δι' ὡρισμένον χρόνον ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἐγκλήματος (δι' ὑπηρεσίαν). 'Εὰν ἀνεύρῃ τοιαῦτα ἴχνη πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι ταῦτα ἔχουσι σχέσιν μὲ τὸ ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀδίκημα. 'Υποθέσεις τινὲς ἐξερευνήθησαν χάρις εἰς τὰ ἀνευρεθέντα ἴχνη μετακινήσεως τῶν δραστῶν ἢ μεταφορᾶς τῶν κλοπιμαίων.

ι) Χαρακτηριστικαὶ πράξεις.

Πολλάκις παρετηρήθη ὅτι οἱ καθ' ἕξιν ἐγκληματίαι διαπράττωσι «χαρακτηριστικὰς» τινὰς πράξεις μὴ σχετιζομένας μὲ τὸν ἀντικειμενικὸν τῶν ἐγκληματικῶν των σκοπῶν π.χ. ἀφίνωσι ἓν σημείωμα, ἢ πίνωσιν οἶνον, ἢ ἀλλάσσουν ἐνδύματα, ἢ δηλητηριάζουν κύνας, ἢ καπνίζουν ποῦρα ἢ γενικῶς ἀναστατώνουν τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

'Απεδείχθη ὅτι ἡ ὑπὸ πεπειραμένου ἀστυνομικοῦ παραβολὴ καὶ συλλογὴ τοῦ ἐν τοῖς δελτίοις διαπραχθέντος ἀδικήματος κατὰ τὸ ὡς ἄνω σύστημα ἀνευρισκομένου ἐγκληματολογικοῦ ὑλικοῦ συντελεῖ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀνίχνευσιν καταζητουμένων κακοποιῶν. Καίτοι εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν ἐγκληματίαν νὰ λάβῃ τὰ προφυλακτικὰ ἐκεῖνα μέτρα ὥστε νὰ μὴ ἀφίσῃ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀδικήματος ἴχνη (δακτυλικὰ ἀποτυπώματα) ἐν τούτοις οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς παράσχῃ τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσωμεν διὰ τῆς μεθόδου δι' ἧς δρᾷ συνήθως. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι πρέπει νὰ ἀποκτήσωσι πεῖραν, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπιλαμβάνονται ἐξερευνήσεως ἀδικήματός τινος νὰ συλλέγωσι καὶ συναρμολογοῦσι ἅπασας τὰς σχετικὰς πληροφορίας καὶ νὰ τὰς καταχωρῶσι ἐν τῷ δελτίῳ διαπράξεως ἀδικήματος κατὰ τρόπον εὐφυᾶ καὶ σαφῆ. Δὲν πρέπει νὰ παραλείπεται καὶ ἡ παραμικροτέρα λεπτομέρεια κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς: α) Μεθόδου, β) περιγραφῆς τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ δράστου καὶ γ) τῆς προσβληθείσης περιουσίας (ἐὰν ὑπάρχουσι).

Διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ συμπληρώσωμεν καταλλήλως τὸ δελτίον διαπραχθέντος ἀδικήματος μὲ τὰ δέκα προαναφερθέντα σημεῖα του, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καθ' ἑκάστην ἀνάκρισιν τὰ κάτωθι ἐπίσης :

1. 'Ως πρὸς τὰς διὰ ῥήξεως κλοπάς. 2. 'Ως πρὸς τὰς ἄνευ ῥήξεως κλοπάς.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΠΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—

(ΑΡΘΡΑ 5-11 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Γενικαὶ παρατηρήσεις.
II. Γενικαὶ ἀρχαὶ δι' ὧν ἐπεζητήθη ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος.
1. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς παγκοσμίου δικαιοσύνης.
2. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα ἐδαφικότητος.
3. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς προσωπικότητος ἢ ἐθνικότητος ἢ ὑπηκοότητος.
4. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς πραγματικότητος ἢ προστατευτικότητος.

***

I. Γενικαὶ παρατηρήσεις.

Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ Α' κεφαλαίου τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν Κώδικος καθορίζει τὰ τῶν τοπικῶν ὁρίων τῆς ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν καταργηθέντα Π. Ν. ὅστις οὐδόλως ὡμίλει περὶ τοῦ θέματος. Αἱ σχετικαὶ διατάξεις, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος δικαίου μας περιελαμβάνοντο εἰς τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν καὶ δὴ εἰς τὰ ἄρθρα 1—4 αὐτῆς, χωρὶς ὅμως ἐκ τούτου καὶ νὰ μεταβάλλεται ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν.

Ἀλλ' ἡ τοποθέτησίς των αὕτη εἰς τὴν Π. Δ., ἦτο προδήλως ἐσφαλμένη. Διότι διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, αἵτινες σχετίζονται μὲ τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος τῶν ποιν. νόμων, δὲν ἐξυπηρετεῖται ἡ λύσις τοῦ Δικονομικοῦ προβλήματος, τοῦ ἀφορῶντος τὸν καθορισμὸν τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐγχωρίων ποινικῶν δικαστηρίων, δὲν ρυθμίζεται δηλ. ἡ διαδικασία τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων, οὔτε γίνεται λόγος περὶ τῆς ποινικῆς τῶν ἐγκληματιῶν μεταχειρίσεως (1). Δι' αὐτῶν ἐρευνᾶται τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ποῖα πρόσωπα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἑλλην. ποιν. νόμους, περαιτέρω δὲ ποῖα τὰ ὑπ' αὐτῶν προστατευόμενα ἔννομα ἀγαθά. Ἐπιδιώκεται δηλ. ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀξιοποίνων ἐκείνων πράξεων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζονται οἱ ἑλληνικοὶ ποιν. νόμοι, ζήτημα οὐτινος ἡ ρύθμισις ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς τὸ οὐσιαστικὸν Ποινικὸν Δίκαιον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Δικονομικὸν τοιοῦτον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διατάξεις ὁρίζουσαι ἂν καὶ πότε ἐτελέσθη ἔγκλημα ἀδιαφόρως τοῦ ἂν καὶ πότε θὰ γίνῃ ἡ δίκη (τοῦτο συμβαίνει μὲ τὰς διατάξεις τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐγκληματιῶν) ἀνήκουν εἰς τὸ οὐσιαστικὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ διαδικαστικὸν δίκαιον.

Δι' ὃ καὶ ὁ νέος Κῶδιξ, ὀρθῶς πράττων, διὰ τῶν ἄρθρων 5—11 αὐτοῦ, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ θέματος, ἀκολουθῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείστας ξένας νομοθεσίας καὶ νομοπαρασκευαστικὰ σχέδια, ἅτινα τὰς σχετικὰς διατάξεις των διαλαμβάνουν εἰς τὰ κείμενα τῶν ποινικῶν αὐτῶν κωδίκων. Οὕτω λ.χ. συμβαίνει μὲ τοὺς νέους Κώδικας τῆς Γερμανίας, Ἰταλίας, Αὐστρίας, Ἑλβετίας, Ἰαπωνίας, Νορβηγίας κλπ.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ Π. Κ., ὅπερ διαλαμβάνει ἐν αὐτῷ τὰς περὶ τοπικῶν ὁρίων ἰσχύος τῶν ποιν. νόμων διατάξεις ἀπεκλήθη καὶ Διεθνὲς Ποινικὸν Δίκαιον, καθ' ὅσον ἀσχολούμενον τοῦτο μὲ τὸ ζήτημα, ἂν οἱ ἐγχώριοι ποιν. νόμοι

(1) Ἡ ἰδέα αὕτη ἤγαγε προφανῶς τὸν νομοθέτην τοῦ Π.Ν. εἰς τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τὴν Π.Δ. ὡς συνέβαινε μὲ τὰ ξένα τῆς ἐποχῆς πρότυπα (Γαλλικός, Βελγικὸς Κ.).

ἐφαρμόζωνται ἐπὶ ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν, συνδέεται ἀναμφισβητήτως μὲ ὡρισμένα διεθνῆ προβλήματα, σχετιζόμενα μὲ τὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ἐπὶ μέρους πολιτειῶν κλπ. Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραγνωρισθῇ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις τοῦ Π.Κ. ἀποτελοῦν ἐσωτερικὸν δίκαιον, ρυθμίζον σχέσεις αὐτοῦ πρὸς ἄτομα, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν ταῦτα εἶναι ἡμεδαποὶ ἢ ἀλλοδαποί. Δι' ὃ καὶ συγγραφεῖς τινὲς μετὰ μεγάλου ἐνδοιασμοῦ δέχονται τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους, οἵτινες καὶ ἀποδοκιμάζουν τελείως αὐτόν, διότι κατὰ τούτους διὰ τῆς χρήσεως ἑνὸς τοιούτου ὅρου φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ κανόνων (ποινικῶν) οἵτινες ἐπεβλήθησαν ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν, πρᾶγμα πόρρω ἀπέχον τῆς πραγματικότητος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη κράτος τι ἀναλαμβάνῃ τὴν ὑποχρέωσιν ἐκ διεθνῶν συμβάσεων νὰ ρυθμίσῃ καθ' ὡρισμένον τρόπον ἀντικείμενόν τι ποινικοῦ περιεχομένου, πάλιν πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐσωτερικὸς κανών, ἵνα οὕτω ἀποκτήσῃ καὶ ὁ πρῶτος νομικὴν ἰσχύν. Προτείνεται ὅθεν παρ' αὐτῶν ἡ χρησιμοποίησις ἄλλων ὅρων ὡς «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων, ἐν σχέσει πρὸς τὸν τόπον καὶ τὰ πρόσωπα ἐφ' ὧν οὗτοι ἰσχύουσι» ἢ «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔκτασιν αὐτῶν» ἢ «περὶ τοπικῶν ὁρίων ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων» ἃς χρησιμοποιεῖ καὶ ὁ Κῶδιξ ἡμῶν κλπ. Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία αὕτη ὀνομασία δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, διότι ἡ ἔκτασις τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τούτων δὲν περιορίζεται ἐντὸς ὡρισμένης τοπικῆς περιοχῆς (Οὕτω Τζωρτζόπουλος Ι σελ. 75 καὶ Ἡλιόπουλος Ι σελ. 66).

Φρονοῦμεν ὅθεν ὅτι ὁ ὅρος «**τοπικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων ἢ Διεθνὲς Ποινικὸν Δίκαιον**» δὲν θὰ ἦτο ἀτυχὴς λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὕλη αὕτη ἀντιπροσωπεύουσα μίαν αὐτοτελῆ διδασκαλίαν ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ, συνδέεται στενώτατα μὲ τὸ Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον, πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου πρέπει καὶ νὰ συμφωνῇ.

II. Γενικαὶ ἀρχαὶ δι' ὧν ἐπεζητήθη ἡ ρύθμισις τοῦ θέματος.

Εἰσερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν ἐπὶ μέρους εἰδικὴν ἐξέτασιν τοῦ προκειμένου θέματος παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἰδίως τῆς παλαιοτέρας, ἐπεδιώχθη νὰ καθιερωθῇ γενική τις ἀρχή, προσδιορίζουσα τὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων, εἰς τρόπον ὥστε αὐτομάτως νὰ πραγματοποιῆται ἡ λύσις τοῦ προβλήματος, διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ μόνον.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη λύσις ἀπεδείχθη ἀνεπαρκὴς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιδιώκεται ἤδη ὑφ' ἁπάντων τῶν νομοθεσιῶν ὁ συνδυασμὸς σχεδὸν ὅλων τῶν ἀρχῶν τούτων, μετὰ σωφροσύνης καὶ φειδοῦς χρησιμοποιούμενος, ἐξασφαλιζομένου οὕτω τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῶν ἐπὶ μέρους πολιτειῶν, ἀποτελεσματικῶς δ' ἐξυπηρετουμένων τῶν πρακτικῶν ἀναγκῶν.

Αἱ ἀρχαὶ αὗται, αἵτινες καὶ συστήματα ἢ δόγματα ἀπεκλήθησαν, εἶναι τέσσαρες. Περὶ τούτων γίνεται ἤδη λόγος.

1. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς παγκοσμίου δικαιοσύνης. (Ἄλλως κοσμοπολιτικὸν δόγμα ἀποκληθέν). Τὸ δόγμα τοῦτο δὲν ἀναγνωρίζει τοπικὰ ὅρια, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν τῆς ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων. Κατ' αὐτὸ οἱ ποινικοὶ νόμοι πολιτείας τινὸς ἐφαρμόζονται ἐφ' ὅλων γενικῶς τῶν ἐγκλημάτων, ὁπουδήποτε, ὑφ' οἱουδήποτε καὶ καθ' οἱουδήποτε καὶ ἂν ἐτελέσθησαν ταῦτα. Ἡ δικαιολογία τῆς ἀρχῆς ταύτης συνίσταται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ κοινὸν συμφέρον τοῦ διεθνοῦς πολιτισμοῦ καὶ τῆς παγκοσμίου δικαιοσύνης ὑπαγορεύει, ὅπως, πᾶν πεπολι-

τισμένον κράτος, ὀφείλει νὰ καταδιώκῃ τὸ ἔγκλημα ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τοῦτο θίγῃ ἢ ὄχι τὰ ἰδιαίτερα τούτου συμφέροντα.

Τὸ δόγμα τοῦτο, ὑποστηριχθὲν παλαιότερον ὑπό τινων ποινικολόγων, δὲν εὗρεν εὐμενῆ ἀπήχησιν μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν. Διότι μία ἄκρατος τούτου ἐφαρμογὴ θὰ ἰσοδυνάμει μὲ παραβίασιν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων πολιτείας τινὸς ἀπὸ μέρους μιᾶς ἄλλης, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς τελευταίας εἰς τὴν ρύθμισιν ζητημάτων ἀναγομένων ὁπωσδήποτε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς πρώτης. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἡ συλλογὴ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς πράξεως, λόγῳ τῆς τελέσεως αὐτῆς εἰς τὴν ἀκλοπαδὴν καὶ ἐνίοτε μάλιστα εἰς λίαν ἀπομεμακρυσμένας χώρας, ἀναμφισβητήτως παρουσιάζει δυσχερείας κατὰ τὴν πρακτικὴν ταύτης ἐφαρμογήν, ἥτις μάλιστα ἐμφανίζεται ἔτι πλέον δυσχερὴς ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων ποινικῶν νομοθεσιῶν ὑφισταμένας διαφορὰς ἀπὸ ἀπόψεως ἰδίᾳ τῆς ποινικῆς τοῦ ἐγκληματίου μεταχειρίσεως καὶ τῆς διαδικαστικῆς ὁδοῦ, ἣν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἑκάστη πολιτεία ἀκολουθεῖ μέχρι πέρατος τῆς δίκης. Τέλος, ὡς παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς Τζωρτζόπουλος, μία τοιαύτη δίκη θὰ ἦτο καὶ ἄδικος, δεδομένου, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ Κράτος θὰ ἐδίκαζεν ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ὁποίους κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ καὶ ἀντίστοιχα καθήκοντα. Οὕτω, ὡς χαρακτηριστικῶς τονίζει ὁ ἴδιος (Τόμος Α' σελ. 92) θὰ ἦτο γελοία ἡ δίκη τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα συλληφθέντος π.χ. Ἰάπωνος, ὅστις ἀπεπλάνησεν εἰς ἀσέλγειαν Δανίδα ἐν Ἀργεντινῇ καὶ ὁ ὁποῖος κατάπληκτος θὰ διηρωτᾶτο, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τί ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα Εἰσαγγελέα ἡ ὑπόθεσίς του.

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω ὅμως εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐνίοτε καὶ δὴ ἐπὶ ὡρισμένων ὁμάδων ἀδικημάτων, ὑπὸ τὰς συνθήκας μάλιστα τῆς σημερινῆς μηχανοκινήτου ζωῆς, εἶναι ἐπιβεβλημένη μία διεθνὴς συνεργασία ἄγουσα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν υἰοθέτησιν τοῦ προκειμένου δόγματος. Διότι, ἡ διεθνὴς ἐγκληματικότης ἐμφανίζεται λίαν ἐπικίνδυνος, καθ' ὅσον χρησιμοποιοῦσα τὰ τεχνικὰ μέσα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, στρέφεται ἐναντίον ἐννόμων ἀγαθῶν κοινῶν ἴσως ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ τοιοῦτοι δρᾶσται οἵτινες λίαν εὐστόχως ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς hostes humanum generis, εἶναι πράγματι κοινοὶ ἐχθροὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἀφοῦ, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τόπον καὶ χρόνον οὔτε θύματα, καραδοκοῦν τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἐγκληματίσουν εἰς βάρος τοῦ οἱουδήποτε τυχόντος. Αὐτοὶ βεβαίως εἶναι οἱ πειραταί, ὧν τὰ ἐγκλήματα συγκινοῦν πᾶσαν πεπολιτισμένην κοινωνίαν, καθ' οἱουδήποτε (φυσικοῦ-νομικοῦ προσώπου ἢ κράτους) καὶ ἂν διεπράχθησαν. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἄλλοτε, καίτοι προσβάλλονται τὰ ἔννομα ἀγαθὰ πολιτείας τινός, ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς ἀκεραιότητος αὐτῶν ἔχουσι καὶ αἱ λοιπαὶ συμφέρον, ἀφοῦ ἐμμέσως θίγονται καὶ τὰ συμφέροντα τούτων. Οὕτω λ.χ. συμβαίνει μὲ τὰ κατὰ τοῦ νομίσματος καὶ τῶν γραμματοσήμων ἐγκλήματα, τὰ τοῦ ἀνοθεύτου ἐμπορευμάτων διεθνοῦς ἐμπορίας καὶ εἴ τι ἄλλο.

Ἐξ ἄλλου, εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς ἐκδόσεως, περὶ οὗ λεπτομερῶς κατωτέρω, ἐξυπηρετεῖ ἐν προκειμένῳ, πλὴν ὅμως οὗτος δὲν θεωρεῖται ἐπαρκὴς πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, δι' ὃ καὶ καταδεικνύεται τὸ βασικῶς ὀρθὸν τοῦ δόγματος, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐγκλήματα ταῦτα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχῃ σχεδὸν ἐπικρατήσει τοῦτο, ὡς πρός ὡρισμένας ὁμάδας ἀδικημάτων, μεταξὺ ὅλων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν, ἐν οἷς βεβαίως καὶ ἡ Ἑλλάς.

2. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς ἐδαφικότητος. Κατὰ τὸ δόγμα τοῦτο οἱ ποινικοὶ νόμοι πολιτείας τινὸς ἐφαρμόζονται μόνον ἐπὶ τῶν πράξεων, αἵτινες ἐτελέσθησαν ἐντὸς τῶν ἐδαφικῶν ὁρίων τῆς χώρας ταύτης, ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν ἐκ διεθνῶν συνθηκῶν ἢ κανόνων τοῦ Δ.Δ.Δ. κλπ., ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἐπράχθησαν παρ' ἡμεδαποῦ ἢ ἀλλοδαποῦ καὶ ἂν ἐστράφησαν καθ' ἡμεδαποῦ ἢ ἀλλοδαποῦ.

Τὸ δόγμα αὐτό, στηρίζεται εἰς τὴν ἀντίληψιν ὅτι οἱ ποιν. νόμοι τῆς χώρας πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται, ἐπὶ τῶν πράξεων ἐκείνων αἵτινες ἐτελέσθησαν ἐντὸς τῶν

ἐδαφικῶν ὁρίων ταύτης, ἀφοῦ κατὰ γενικὴν ἀρχήν, ἀσκεῖ ἀπόλυτον καὶ ἀναφαίρετον κυριαρχικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ βιούντων. Οἱ ἀλλοδαποὶ ἄλλως τε, ἀφοῦ ζοῦν εἰς μίαν χώραν καὶ τυγχάνουν ἀσφαλείας καὶ προστασίας ὅλων αὐτῆς τῶν νόμων, ὡς καὶ οἱ ἴδιοι αὐτῆς ὑπήκοοι, δὲν δύνανται νὰ ἐξαιρεθοῦν τῆς ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων, πρὸς οὓς ὀφείλουν σεβασμὸν καὶ ὑπακοὴν καὶ τὰς συνεπείας τῶν ὁποίων δέον νὰ ὑφίστανται ἐν περιπτώσει παραβιάσεως αὐτῶν. Τέλος ἡ λαϊκὴ περὶ δικαίου συνείδησις, οὐδόλως θὰ ἠνείχετο τοιαύτην ἐξαίρεσιν, ἥτις ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν μιᾶς κυριάρχου πολιτείας.

Ἡ ἀνωτέρω βάσις, ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ δόγμα, εἶναι ἀναμφισβητήτως ὀρθή. Πλὴν δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐπαρκεῖ, ὅπως προστατεύσῃ τελείως τὸ κῦρος καὶ τὰ συμφέροντα μιᾶς πολιτείας.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλαὶ ἐγκληματικαὶ πράξεις τελούμεναι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θίγουν κατὰ τρόπον καίριον καὶ ἀπειλητικὸν τὰ ἰδανικὰ ἢ καὶ ὑλικὰ ἐγχώρια συμφέροντα, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀδιαφορήσῃ τὸ ἡμέτερον δίκαιον. Οὕτω λ.χ. πρᾶξις στρεφομένη ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους, ἔστω καὶ ἂν τελῆται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁπωσδήποτε προκαλεῖ ἀντίδρασιν τοῦ ἐγχωρίου ποιν. δικαίου. Διὸ καὶ τὸ δόγμα τοῦτο ἐγκατελήφθη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὡς μὴ ἀρκοῦν αὐτὸ καὶ μόνον νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ μίαν ὁλοκληρωτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποινικῶν νόμων χώρας τινός. Διότι, (παρ' ὅτι κατά τινα γνώμην ἐν τῷ νεωτέρῳ δικαίῳ, δὲν ὑφίσταται ἄσυλον ἀφοῦ παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιτρέπεται ἡ δρᾶσις τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης), οἱοσδήποτε ἐγκληματίας τελῶν ἔγκλημα εἴς τινα χώραν, θὰ κατέφυγεν εἰς ἄλλην χώραν, πολὺ δὲ περισσότερον τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ τελευταία αὕτη, νὰ καταστῇ τόπος ἀσυλίας δι' αὐτόν. Ἐξ ἄλλου ἐν ταῖς περιπτώσεσιν αὐταῖς ὁ θεσμὸς τῆς ἐκδόσεως, τῆς παραδόσεως τ. ἔ. τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ καταδικασθέντος καὶ φυγοδικοῦντος, εἰς τὴν δικαιουμένην νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν πολιτείαν, ὑπ' ἐκείνης εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ὁποίας διατρίβει δὲν εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, πολλῷ μᾶλλον ὁσάκις πρόκειται περὶ ἡμεδαπῶν, ὁπότε καὶ καθίσταται ἐντελῶς ἀνεφάρμοστος, κατὰ τὴν ἀρχὴν καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἔκδοσις τῶν ἰδίων χώρας τινὸς ὑπηκόων. Οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ ἄρθρον 438 ἐδ α' τοῦ Κ.Π.Δ. «ἀπαγορεύεται ἡ ἔκδοσις, ἐὰν ὁ καταζητούμενος εἶναι ἡμεδαπὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως».

3. Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ δόγμα τῆς προσωπικότητος ἢ ἐθνικότητος ἢ ὑπηκοότητος. Κατὰ τὸ δόγμα τοῦτο ἡμεδαποὶ βιοῦντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑλληνικῶν ποιν. νόμων. Βασικὸν δηλ. κριτήριον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποιν. νόμων, κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην δέον νὰ εἶναι τὸ προσωπικόν, ἡ ὑπηκοότης τ. ἔ. τοῦ δράστου, μὲ μοναδικὴν παρέκκλισιν ὅτι ὡς ἡμεδαποὶ δέον νὰ θεωρῶνται καὶ οἱ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαμένοντες ἀλλοδαποί. Ἡ δικαιολογία περαιτέρω τοῦ δόγματος συνίσταται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι μεταξὺ κράτους καὶ ὑπηκόου ὑφίσταται «δεσμὸς πίστεως» ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὸ μὲν Κράτος δικαιοῦται ὅπως τιμωρῇ αὐτὸ τοῦτο καὶ μόνον, οἱ δὲ ὑπήκοοι ὀφείλουν (ὑποχρεοῦνται) ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν.

Οὐχ ἧττον ὅμως καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη κατεκρίθη, διότι ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ μόνον, ἡ προστασία τῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας δὲν εἶναι τελεία. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ ἔμενον ἀτιμώρητοι, αἱ ὑπὸ ξένων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τελεσθεῖσαι πράξεις, αἵτινες κατευθύνονται κατὰ τῶν ἐγχωρίων συμφερόντων, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ πάλιν δὲν θὰ ἐτιμωροῦντο ἀλλοδαποὶ ἐν τῇ ξένῃ προσβάλλοντες δικαιώματα ἡμεδαπῶν. Ἐξ ἄλλου τὸ νομικὸν πλάσμα, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δημιουργεῖται καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον, ὡς ἡμεδαποὶ δέον νὰ θεωρῶνται καὶ προσωρινοὶ τῆς χώρας ἡμῶν ὑπήκοοι (subditi temporanei), ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν εἶναι

ἀληθές, ὡς μὴ στηριζόμενον εἰς θεωρητικὴν ἢ πρακτικήν τινα βάσιν, ὃν αὐθαίρετον κατασκεύασμα, ἀφ' ἑτέρου δέ, δὲν δύναται νὰ συμπληρώσῃ ὁλοκληρωτικῶς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνωτέρω κενά. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου καὶ ἡ ἐξομοίωσις τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀλλοδαπῶν, πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς καταρρίπτει θεωρητικῶς τὸ δόγμα τοῦτο.

Τελευταῖον δόγμα τὸ ὁποῖον ὁ νομοθέτης δύναται ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν ζητημάτων τοῦ Δ.Π.Δ. εἶναι τὸ καλούμενον :

4. Δόγμα τῆς πραγματικότητος ἢ προστατευτικότητος ἢ καὶ σύστημα τῆς παθητικῆς ἐθνικότητος ἀποκληθέν. Κατ' αὐτὸ οἱ ποινικοὶ νόμοι μιᾶς Πολιτείας, ἐφαρμόζονται ἐπὶ πάσης ἐγκληματικῆς πράξεως, ἡ ὁποία προσβάλλει τὴν ἔννομον τάξιν τῆς Πολιτείας ταύτης ἢ τὰ ἔννομα ἀγαθὰ τῶν ὑπηκόων αὐτῆς, δηλ. τὰ δικαιώματα ἰδιωτικά τε καὶ δημόσια, ὡς καὶ διαφόρους ἄλλας σχέσεις ἢ καταστάσεις κλπ. Οὕτω, δὲν μένουν ἀτιμώρητοι καὶ αἱ ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελεσθεῖσαι πράξεις, ἐφ' ὅσον αὗται θίγουν ἡμεδαπὰ συμφέροντα. Ἐν συμπεράσματι λοιπὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐγχωρίων ποινικῶν νόμων ὑπάγονται : α) ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ τελεσθέντα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας, β) ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ τελεσθέντα ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας πκρ' οἱουδήποτε, ἐφ' ὅσον ταῦτα στρέφονται κατὰ τῶν ἡμεδαπῶν ἐσωτερικῶν δικαιωμάτων (ἐννόμου τάξεως) καὶ νομικῶν ἀγαθῶν καὶ γ) ὅλα τὰ ἐγκλήματα νομικῶν ἀγαθῶν κοινῶν μετ' ἄλλων πολιτειῶν.

Τὸ δόγμα τοῦτο εἶναι βεβαίως τὸ πληρέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἡ ἄκρατος ἐφαρμογὴ αὐτοῦ καὶ μόνον, δὲν δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ πλήρως τὰς σχετικὰς ἐν προκειμένῳ διατάξεις τοῦ Δ.Π.Δ., διότι ἐνίοτε καὶ ἄλλαι ἐγκληματικαὶ πράξεις ἔστω καὶ ἂν δὲν θίγουν ἡμεδαπὰ συμφέροντα, πρέπει νὰ ὑπαχθοῦν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νόμων τῆς ἰδικῆς μας πολιτείας, ὡς λ.χ. συμβαίνει μὲ τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τελεσθείσας πράξεις ἡμεδαπῶν, ἐν αἷς περιπτώσεσιν στρέφονται αὗται κατ' ἀλλοδαποῦ. Ἀντίρρησις περαιτέρω ἠγέρθη ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦ ἀξιώματος τούτου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ γεγονός, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον νὰ ὑποστῇ τις ποινικὸν νόμον τὸν ὁποῖον οὔτε γνωρίζει, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ γνωρίζῃ, ὡς ἐπίσης καὶ διότι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὁ ἀλλοδαπὸς ὑποτάσσεται εἰς δικαιοδοσίαν μὴ βασιζομένην οὔτε εἰς τὸν τόπον τῆς πράξεως οὔτε εἰς τὸν τῆς ὑπηκοότητός του. Τέλος δέ, ἐπειδὴ πρακτικῶς τοῦτο δὲν ἐξυπηρετεῖ, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλαι αἱ πολιτεῖαι δὲν ἐκδίδουν τοὺς ἰδίους αὐτῶν ὑπηκόους. Κατὰ συνέπειαν μόνον ἐκ συμπτώσεώς τινος θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκδίκασις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἡμεδαπῆς πολιτείας, ἐν ᾗ περιπτώσει τυχαίως περιέλθῃ οὗτος εἰς τὴν χώραν μας.

(Συνεχίζεται)

Η ΠΟΛΗ ΚΙ' Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

'Από τὸ βιβλίο «**Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**» τοῦ Λογοτέχνου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς 'Επικρατείας κ. **ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**

'Η πόλη κι' ὁ ποταμὸς εἶν' ἕνα σύμπλεγμα πλαστικὸ κι' ὀργανικὸ μαζί. Τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο εἶν' ἑνωμένα σὲ μιὰ ἄρτια αἰσθητικὴ πληρότητα. Μὰ εἶν' ἐπίσης ἑνωμένα ὀργανικά, σὰ μιὰ σταθερὴ λειτουργικὴ ἀναγκαιότητα. "Ισως μάλιστα, αὐτὴ ἡ λειτουργικὴ ἀναγκαιότητα, νὰ ἐσμίλεψε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, σιγὰ-σιγά, καὶ τὴν κλασσικὴ ὁμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ ἁπλοῦ κι' αἰώνιου συμπλέγματος—καθὼς τόσα ἄλλα στοιχεῖα ὁμορφιᾶς στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου λαξεύτηκαν καὶ πλάστηκαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴ σιωπηλὴ κι' αἰώνια παραδοχὴ τῆς λειτουργικῆς ἀναγκαιότητάς τους στὸ μηχανισμὸ τῆς ζωῆς. Γιατὶ καμμιὰ ὁμορφιὰ δὲν εἶναι τόσο κλασσικὴ καὶ τόσο ἐπιβλητική, ὅσο ἐκείνη ποὺ ἔχει τὸ ἀρχικὸ ριζοβόλημά της στὶς πανάρχαιες ἀνάγκες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, στὶς ἁπλὲς καὶ ἀπέριττες ἐκεῖνες ἀνάγκες τῶν πρωτόγονων ποιμένων τῆς ἀνθρωπότητος. 'Ανάγκες μὲ δωρικὸ ρυθμό, μὲ τὴ φλόγα τοῦ ἥλιου, μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ ποταμοῦ, ἀνάγκες ποὺ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ φίλτρο τῶν αἰώνων, ριζώθηκαν στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ κι' ἔγιναν ἰδέες, ἔγιναν ποίηση, ἔγιναν ὁμορφιά. 'Η ἀνάγκη ἦταν ὁ βλαστὸς τῆς ζωῆς κι' ἀπ' αὐτὸν βγῆκε τ' ἄνθος τῆς ζωῆς, ἡ ὁμορφιά.

"Ετσι καὶ τοῦτο τὸ σύμπλεγμα τῆς πόλης καὶ τοῦ ποταμοῦ εἶναι ὡραῖο κι' ἐπιβλητικὸ κι' ἐπαναλαμβάνεται μὲ μιὰ τυπικὴ σταθερότητα σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καθὼς ἐπαναλαμβάνεται παντοῦ τὸ αἰώνιο σύμπλεγμα τοῦ δέντρου μὲ τὴ γῆ.

***

'Ενωμένα φαίνονται τὰ δυὸ αὐτά. Γιατὶ μὲ τὴν ἱερὴ κι' αἰώνια αὐτὴ ἕνωση τοῦ δέντρου μὲ τὴ γῆ μοιάζει ἡ βαθειὰ καὶ μυστικὴ ἕνωση τῆς πόλης καὶ τοῦ ποταμοῦ. Εἶναι δυὸ στοιχεῖα ζωντανά, δύο ὄντα μὲ παράξενη ζωή. 'Η πόλη μὲ τὶς ἀεικίνητες ἠλεκτρικές της φλέβες, τὶς νευρωτικὲς κινήσεις της, μὲ τὸν ἀδιάκοπο κι' ἰσότονο βόμβο τῆς ζωῆς, ποὺ τὸν κόβουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μικρὲς σποραδικὲς κραυγές. 'Ο ποταμός, μὲ τὸ βραδύπορο συλλογισμένο ρεῦμα του, ποὺ τὰ γνωρίζει ὅλα καὶ τὰ θάβει ὅλα στὴν αἰώνια σοφία τῆς βαθειᾶς σιωπῆς του. Κανένα νόημα δὲ δίνει στὸν ἀνίδεο, τὸ σιγανὸ ψιθύρισμά του, ποὺ μοιάζει κουρασμένο τὴν ἡμέρα καὶ ποὺ θεριεύει ἀπότομα, ἂν τύχει καὶ τὸ ἀκούσει κανεὶς στὴ σκοτεινὴ νύχτα. Τότε ξαφνιάζεται ἀκούγοντας τὸ ἀναπάντεχο ξύπνημα τοῦ ἥμερου τούτου γίγαντα, ποὺ λὲς καὶ ζητᾶ τώρα νὰ κυριαρχήσει στὴν ἔρημη καὶ σκοτεινὴ πόλη τῶν ἀνθρώπων ποὺ κοιμοῦνται. Λὲς καὶ ζεῖ μιὰ παράξενη νυχτερινὴ ζωή. Τὸ ὑγρὸ τοῦτο στοιχεῖο, ποὺ κάνει πὼς εἶναι περαστικό, κι' ὅμως ἔχει μιὰ παντοτεινὴ καὶ αἰώνια κι' ἀδιάκοπη παρουσία μέσα στὴν πόλη καὶ ζῆ στὰ βαθειὰ καὶ στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς της. Σὲ μιὰ τέτοια μυστικὴ καὶ βαθειὰ κι' ἀναπόσπαστη ἕνωση ζοῦνε αὐτὰ τὰ δύο ὄντα, ἡ πόλη κι' ὁ ποταμός.

Μὰ ὡς τόσο, πόση ποικιλία, πόσο ἰδιόρρυθμα κι' ἀνεξάντλητα σχήματα παρουσιάζει τὸ σύμπλεγμα τοῦτο κάθε φορά. Πόσο ἀδιάφορα κυλάει ὁ γέρος ὁ Τίβερις πλάϊ στὴ Ρώμη, πόσο πιστὰ περιτρέχει τὸ Παρίσι ὁ Σηκουάνας, πόσο θερμὰ καὶ παθητικὰ ἀγκαλιάζει ὁ "Ααρ τὴ Βέρνη, πόσο γαλήνια ρεμβάζει ὁ Ροδανὸς καθὼς ἔρχεται νὰ ξεκουραστεῖ στὴν ὁμορφη λίμνη τῆς Γενεύης.

"Ομοιες βέβαια εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς οἱ τοξωτὲς γέφυρες ποὺ σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις ἑνώνουν παντοῦ τὰ κομμάτια τῆς πόλης πάνω ἀπὸ τὸν ποταμό. Εἶναι τὰ χέρια τῆς πόλης ποὺ σφιχτοδένονται νὰ μὴν κοποῦν; Εἶναι τὰ δύσπιστα δεσμὰ τοῦ ποταμοῦ ποὺ θέλει νὰ σπάσει τὴν πόλη σὲ κομμάτια: Εἶναι ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸν ποταμό, πάλη ποὺ συνοδεύει πάντα καὶ τὴν πιὸ πιστὴ καὶ

τὴν πιὸ σοβαρὴ ἕνωση; Δὲν ξέρω τὶ νὰ σκέπτεται τοῦτος ὁ μεγάλος ποταμός, καθὼς στεκόμαστε στὴν κουπαστὴ τῆς μεγάλης γέφυρας καὶ τὸν κοιτάζουμε ἀπὸ πάνω. Τὸν κοιτάζουμε, κι' ὅμως ἔχουμε τὸ αἴσθημα ὅτι ἐκεῖνος μᾶς κοιτάζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς πανάρχαιης ζωῆς του καὶ μᾶς μεταδίνει κάτι ἀπὸ τὸ ρῖγος τῆς αἰώνιας κι' ἀναλλοίωτης ψυχῆς του. Μὰ δὲ λέει πάντα τὸ ἴδιο πράμα ὁ μεγάλος αὐτὸς σοφὸς σ' ἐμᾶς τοὺς διαβάτες, ποὺ τὸν κοιτάζουμε. Ἐδῶ μοιάζει νὰ συγχωρεῖ τὸ τολμηρὸ τοῦτο ἔργο τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θέλησαν νὰ «δέσουν» τὸν ποταμὸ μὲ τ' ἀσήμαντα ἔργα τους. Πιὸ κάτω ὅμως, σὲ μιὰν ἄλλη καμπή, μοιάζει νὰ θυμώνει ξαφνικά, νὰ ἀγκομαχᾶ, νὰ φοβερίζει πὼς ἂν θέλει τὰ ξυλώνει ὅλα τοῦτα τὰ τόξα καὶ τὶς καμάρες σὰν χάρτινα παιγνιδάκια. Ἀρκεῖ νὰ θέλει.

***

Ὁ Τίβερις, γέρος πιὰ καὶ κουρασμένος, κυλάει ἀδιάφορα πλάϊ στὴν αἰώνια Πόλη, τὴ φορτωμένη ἀπὸ ἱστορία. Ἡ ἀρχαία ἕνωσή τους μοιάζει νὰ ἔχει τώρα λυθεῖ, σὰ νὰ μὴ τοὺς δένουν πιὰ κοινὰ αἰσθήματα καὶ κοινὰ πετρωμένα. Ὁ ποταμὸς πορεύεται ἀργὸς καὶ ἀμέριμνος, σὰ νὰ ἔρχεται μέσα ἀπὸ χιλιομετρικοὺς αἰῶνες πορείας, σὰ νὰ κουβαλεῖ πάνω του τὶς σκιὲς τῶν λεγεώνων, τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν θριάμβων τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας. Ὅμοια ἀδιάφορη περνᾶ στὸ πλάϊ του κι' ἡ μεγάλη δενδροφυτεμένη λεωφόρος, «ἡ Λουγκοτέβερε», (Παρατιβερία ὁδός), κι' ἀπ' τοὺς διαβάτες κανεὶς δὲ στέκεται νὰ κοιτάξει τὸν ἀρχαῖο αὐτὸ καὶ γέρο πιὰ σύντροφο, ποὺ κουράστηκε πιὰ νὰ σέρνει τὴ δόξα του πλάϊ σὲ ἀλλαγμένους λαοὺς καὶ θεσμούς.

Ἔτσι κυλᾶ σὰν κουρασμένος καὶ διψασμένος στρατοκόπος. Καὶ χρειάζεται νὰ διαβεῖ πλάϊ στὸ πελώριο Παλάτσο ντέλα Τζουστίτσια (Δικαστικὸ μέγαρο) καὶ ν' ἀντικρύσει στὸ προαύλιό του τὸν ἀνδριάντα τοῦ βλογεροῦ Κικέρωνα, γιὰ νὰ ξυπνήσει μέσα του κάποιος ἀρχαῖος παλμός.

Ὅταν ὅμως διαβαίνει πλάϊ στὸν Πύργο τοῦ Σὰντ-Ἀντζελο, ὅπου φτερουγίζει ἀκόμα ἡ ψυχὴ τῆς ἐρωτευμένης Τόσκας, ποὺ τὴν εἶχαν φυλακίσει ἐκεῖ μέσα, ὅπου κοιμοῦνται οἱ ψυχὲς τῶν Βοργία, στὸ μυστήριο τῶν σκοτεινῶν δωμάτων, τότε ἀπὸ τὰ σοβαρὰ νερά του ἀναδύεται ξαφνικὰ ἡ θερμὴ ψυχὴ τῶν μεσαιωνικῶν πόνων. Ἡ ρημαγμένη κι' ἄστεγη ψυχὴ τῆς ὀρφανῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἡ animula vagula, blandula, ποὺ εἶναι χαραγμένη στοὺς τοίχους τῆς σκυθρωπῆς τούτης φυλακῆς, κατεβαίνει ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ σταυρό της καὶ βγαίνει στὶς ψηλὲς ἐπάλξεις τοῦ πύργου νὰ μιλήσει μὲ τ' ὀνειροπόλο φεγγάρι καὶ μὲ τὸν ἀμίλητο ποταμό. Κι' ὁ Τίβερις τότε ριγεῖ, κοντοστέκεται, κοιτάζει μὲ ὅλα του τὰ μάτια, μὲ ὅλες του τὶς καρδιές, τὸ σιωπηλὸ τοῦτο πύργο τοῦ πόνου, ἀναστενάζει βαθειὰ—κι' ἄξαφνα ὁρμᾶ πάλι στὸ ρέμα του τὸ ἀδιάκοπο κι' ἀμετάβλητο, στὸ ρέμα τῆς κούρασης καὶ τῆς λησμονιᾶς...

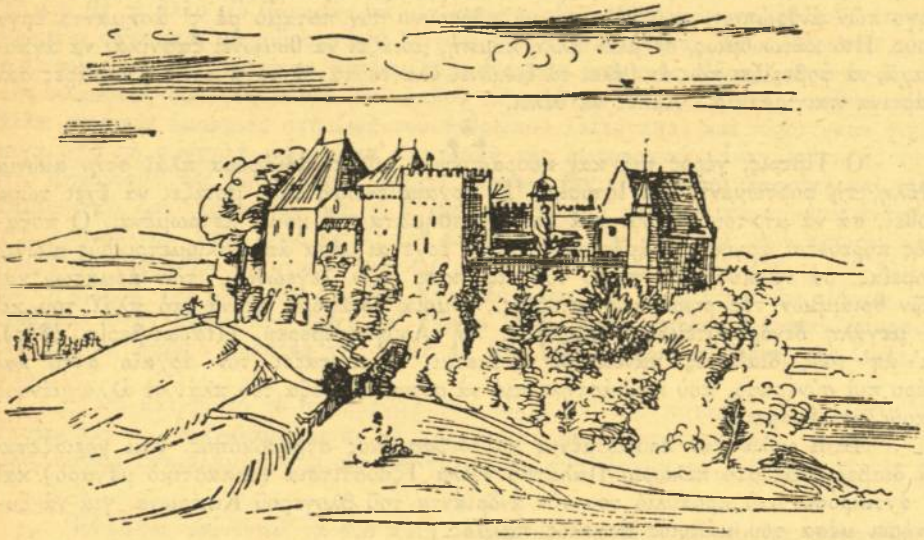
***

Ὁ Σηκουάνας δὲ φαίνεται κουρασμένος ἀπὸ ἱστορία. Σὲ τοῦτον τὸν ποταμὸ ἔλαχε νὰ συντροφεύτεῖ ἀπὸ τὴν πιὸ λαμπρὴ καὶ πιὸ χαρούμενη πόλη τοῦ κόσμου. Ὁ ποταμὸς δὲ κατάκτησε τὴ πόλη, μὰ ἡ πόλη κυβέρνησε τὸν ποταμό. Ὁ Σηκουάνας ἔγινε ἕνας ἀστικὸς ποταμός. Ἀφομοιώθηκε κι' ἔγινε συνένοχος στὶς ἁμαρτίες καὶ στὶς ὁμορφιὲς τῆς συντρόφισσάς του. Σωσίβια ἀστυνομικὰ κρέμονται στὰ κάγκελα τῶν γεφυρῶν του γιὰ νὰ ριχτοῦν σὲ ὥρα κινδύνου σὲ κείνους, ποὺ δοκιμάζουν νὰ κρύψουν στὰ νερά του τὴν ἀπελπισία ἢ τὸν κόρο ἀπὸ τὴν ἄδεια ἢ ἁμαρτωλὴ ἢ ἀδικημένη ζωή τους. Πόνεσε τὸ ποτάμι αὐτὸ στοὺς μεγάλους πόνους τῆς βασίλισσάς του, χάρηκε στὶς μεγάλες χαρές της, σὰν πιστὸς θαυμαστής της καὶ σκλάβος της. Γι' αὐτὸ τώρα κυλάει ἥσυχος ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν καρδιά της κι' εἶναι εὐχαριστημένος νὰ ζεῖ μόνον γι' αὐτή.

Κουβαλεῖ πειθήνια τὰ καραβάκια του καὶ τὶς μαούνες του, ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ φέρει τὴ ζωὴ καὶ τὴ ζέστα στὴν πρωτεύουσά του. Δέχεται ὑπο-

μονετικὰ τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν ἀπίθανων πυροτεχνημάτων, ποὺ καταυγάζουν, τὶς νύχτες τῶν μεγάλων ἑορτῶν, τὰ σοβαρὰ καὶ βαθυστόχαστα νερά του.

Τὰ δέχεται ὅλα τοῦτο, μὲ ἀφοσίωση ποὺ δὲ θὰ τελειώσει ποτὲ στοὺς αἰῶνες Περνάει εὐλαβικὰ κάτω ἀπὸ τὸ προαύλιο τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων. Περπατεῖ ἀθόρυβα καὶ προσεχτικὰ πλάϊ στὰ ἱστορικὰ παλάτια μὲ τὰ μαυρισμένα μάρ-

Ὁ πύργος τοῦ Λέντσμπουργκ, στὸ Ἀαργκάου ἢ Ἀργκοβία, καντόνιο τῆς βορειοανατολικῆς Ἑλβετίας.

μαρα καὶ τοὺς βαθυπράσινους κήπους, γιατὶ θυμᾶται, σὰ νᾶταν χτές, τὶς χρυσὲς βασιλικὲς πομπὲς καὶ τοὺς τρισένδοξους αὐτοκρατορικοὺς ἀετούς. Τὶς νύχτες ποὺ δὲν ἔχει φεγγάρι, ὀνειρεύεται ἐκεῖνα τὰ μακρυνὰ μενουέτα, ἀνατριχιάζει ἀπὸ τὴν κλαγγὴ ἐκείνων τῶν μακρυνῶν θριάμβων...

Κι' ἀναρωτιέται κανείς, τὶ θὰ γίνει τάχα αὐτὸς ὁ ποταμός, ὁ γνήσιος αὐτὸς παρισινός, ὅταν θὰ βγεῖ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς πρωτεύουσας, πέρα ἀπὸ τὶς ἱστορικές της πῦλες καὶ θὰ ὁδεύσει πρὸς τοὺς ἐλεύθερους ἀγρούς, ἀνασαίνοντας μονάχα τὸ δροσερὸ πράσινο στὶς χορταριασμένες του ὄχθες, καὶ ἀντικρύζοντας μονάχα τὴν ἀπεραντωσύνη τῶν κάμπων; Καθὼς θὰ κυλᾶ στὶς ἀτέλειωτες μέρες τοῦ θέρους ἢ στὶς ἀξημέρωτες νύχτες τοῦ χειμώνα, θὰ φτερουγίζουν τάχα ἀπὸ πάνω του ὁλοένα, οἱ δαντελλένιες ἐκεῖνες φαντασίες τῆς χρυσῆς πρωτεύουσάς του; Ἢ τάχα θἄχουν σκορπίσει σὰν αὐταπάτες καὶ θἄχουν ἀφίσει τώρα τοῦτον τὸν ἀγρότη ποταμό, νὰ κυλᾶ μοναχὸς κι' ἔρημος μέσα στὶς χρυσὲς θημωνιὲς τοῦ θέρους καὶ στὶς σκοτεινὲς νυχτερινὲς βροχὲς τοῦ χειμώνα;

***

Ἄλλο πράμα εἶναι ὁ Ἄαρ. Αὐτὸς εἶν' ἕνα ζωηρό, βαθυγάλαζο ποτάμι, ποὺ στρίβει χαρούμενο κι' ἀγκαλιάζει ἀπὸ τρεῖς μεριὲς τὴν πρωτεύουσά του, τὴ Βέρνη, καὶ τῆς ἀφίνει μονάχα μιὰ μεριὰ γιὰ νὰ ἑνώνεται ἡ παράξενη τούτη χερσόνησος μὲ τὴν ἄλλη στεριά. Ἕνα τέτοιο παθητικὸ ἀγκάλιασμα τὴν κάνει τὴν πόλη ὁλότελα δική του, ὁλότελα κτῆμα του. Ὅπου νὰ προχωρήσεις, ὅπου νὰ στρίψεις, μοιραῖα

θὰ βγεῖς πάντα σὲ μιὰ γέφυρα, καὶ θ' ἀντικρύσεις ἀπὸ ψηλά, (γιατὶ ἐδῶ οἱ ὄχθες εἶναι ὅλες ψηλὲς καὶ σχεδὸν ἀπότομες) τὸ ζωηρὸ τοῦτο ποτάμι μὲ τὸ εἰλικρινέστερο γαλάζιο χρῶμα, νὰ περνάει ἀπὸ κάτω, νὰ σὲ χαιρετάει χαρούμενο καὶ νὰ σοῦ γνέφει μὲ ὅλα του τὰ κύματα, μὲ ὅλους τοὺς δροσεροὺς παλμοὺς τῆς νεανικῆς καρδιᾶς του.

Καὶ τότε, θέλοντας καὶ μή, θὰ σταματήσεις στὰ κάγκελα τῆς γέφυρας καὶ θὰ κοιτάξεις βαθειὰ τὸ καθάριο τοῦτο γαλάζιο ρέμα, νὰ περνάει ἀνάμεσα στὶς βαθυπράσινες πλαγιαστὲς ὄχθες του καὶ τὰ ἀνθοστόλιστα παρόχθια σπιτάκια του καὶ νὰ σοῦ στέλνει τὴ δρόσο τῆς Ἀλπικῆς ψυχῆς του. Τὸ κύλημα τοῦτο εἶναι ὑποβλητικό, τραβάει σὰν ἕνα χέρι τὴν ψυχή σου πρὸς τὸ ρέμα του, στὸ τέλος σὲ ζαλίζει καὶ τότε ἀκοῦς τὴ μυστικὴ φωνὴ τοῦ ποταμοῦ : Ἔλα μαζί μου, ἔλα μαζί μου... Θὰ περπατήσουμε μαζὶ γύρω-γύρω τὴν πόλη, δὲ θ' ἀφίσουμε τίποτα μυστικό. Θὰ ἰδοῦμε τὰ σεβαστὰ μνημεῖα της, τὰ μεσαιωνικὰ ρολόγια τῶν πύργων της μὲ τὴ μουσική, τὴν πανύψηλη γοτθική της Μητρόπολη, τὰ πάρκα της μὲ τὶς ἥμερες ἀρκοῦδες, τοὺς παλιοὺς μεσαιωνικοὺς δρόμους της μὲ τὶς σκεπαστὲς καμάρες, τὶς πράσινες γειτονιές της μὲ τὰ φρέσκα κι' ἄλικα λουλούδια...

Ὅλα τὰ δροσίζει καὶ τὰ ζωογονεῖ ὁ γαλάζιος ποταμὸς κι' αὐτὸς κυριαρχεῖ καὶ βασιλεύει καὶ κινεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς σοβαρῆς, μὰ καὶ χαρούμενης μαζὶ πολιτείας.

***

Μὰ εἶναι καὶ ποταμοί, ποὺ περνοῦν μὲ μιὰ παράξενη βιασύνη μέσα ἀπὸ μιὰ πολιτεία, σὰ νἄχουν τὸ σκοπὸ νὰ τῆς πάρουν τὴ γαλήνη μεσ' ἀπ' τὴν καρδιά. Ἐκεῖ κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Αὐστρίας εἶναι τὸ Σοφχάουζεν, μιὰ μικρὴ πόλη, ποὺ ἡ γοτθική της γραμμὴ ἔχει λεπτύνει καὶ ἡμερέψει ἀπὸ τὴ γλυκειὰν ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν εἰρηνικὸ τοῦτο χῶρο τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης. Μιὰ ἀνάμνηση μικρῆς ἡγεμονίας, μὲ τὴν ἠρεμία της καὶ τὴν ἀρχοντιά της.

Ὁ μεγάλος ὁ Ρῆνος, ὁ πατριάρχης αὐτὸς τῶν ποταμῶν, ἐδῶ εἶναι ἀκόμη νέος, βρίσκεται κοντὰ στὶς πηγές του καὶ ξεκινᾶ μὲ ὁρμὴ γιὰ τὰ μακρυνά, τὰ ἀτλαντικά του πεπρωμένα. Περνάει ζωηρὸς καὶ μεγάλος πλάϊ στὴ μικρούλα τούτη ἀριστοκράτισσα. Θἄταν καμάρι της νὰ τὴν ἔζωνε ἔτσι διακριτικά, νὰ τὴ στόλιζε μὲ τὴ γαλάζια του βόλτα... Μὰ ἄξαφνα, σ' ἕνα σημεῖο τῆς διαδρομῆς του, ὁ ποταμὸς κατηφορίζει ἀπότομα, καί, σὰν νὰ μεταμορφώνεται μονομιᾶς ἀπὸ μιὰ μαγικὴ καὶ σατανικὴ δύναμη σ' ἕνα ἀπαρόμοιαστο θηρίο, κατρακυλᾶ ἀπὸ τοὺς γκρεμούς του μὲ τὴ βοὴ χίλιων κεραυνῶν, ποὺ μουγκρίζουν ἀδιάκοπα κι' ἀσταμάτητα ὡς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Κατάπληκτοι οἱ μεσαιωνικοὶ πύργοι, χτισμένοι ψηλὰ στὶς ὄχθες τοῦ ἀπόξενου τούτου ποταμοῦ, κοιτάζουν τὸν ἀνεξήγητο θυμό του, ποὺ ἀρχινᾶ ἀναπάντεχα στὴν ἄξαφνη κατηφοριά του κι' ὅμως βαστᾶ τώρα κι' ἀπὸ τόσους αἰῶνες. Σ' αὐτὴ τὴ βουὴ χάνει κανεὶς καὶ τὴ φωνή του καὶ τὴ ψυχή του καὶ θαρρεῖ πὼς ἄνοιξαν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς νὰ τὸν πάρουν στὸ μυστικό τους ἀσταμάτητο ποτάμι. Κι' ἀπὸ πολὺ μακρυὰ γύρω γύρω νιώθει κανεὶς τὴν ψιλὴ βροχὴ ἀπὸ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ σπάσιμο τῶν νερῶν. Αὐτὴ εἶνε ἡ λεγόμενη «πτώση τοῦ Ρήνου».

Μὰ ἡ κατηφοριὰ αὐτὴ πιὸ κάτω σταματάει. Τὰ κάτασπρα ἀφρισμένα νερὰ προχωροῦν βράζοντας καὶ φυσῶντας ἀκόμα λίγο, ὕστερα γίνονται ἄσπρα καὶ πράσινα μαζί, ὕστερα πέρνουν σιγὰ σιγὰ τὸ καθαρὸ γαλάζιο χρῶμα τῆς γαλήνης. Ὅλα τώρα ἔχουν ἡσυχάσει. Ὁ ποταμὸς οὔτε θυμᾶται πιὰ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε, καὶ ὁδεύει σοβαρὸς κσὶ μὲ ἐπίγνωση τῆς παλιᾶς ἱστορίας του πρὸς τὸν μακρὺ δρόμο του. Τώρα ἄσπρα ποταμόπλοια φαίνονται νὰ πλέουν σὰν κύκνοι στὰ πλατειὰ καὶ συλλο-

γισμένα νερά του κι' ὁ Ρῆνος φεύγει καὶ χάνεται μακρυά. Κι' ὁ νοῦς πάει μακρυά, στὴν πορεία τοῦ Ρήνου, στὶς πολεμόχαρες πολιτεῖες, στὰ ξεσχισμένα σύνορα τῶν κρατῶν, στὰ κοιμητήρια τῶν πολέμων, σ' ὅλη τὴ μακρυὰ ἱστορία τῆς διαδρομῆς του.

Ἂς πάει στὸ καλό. Μὰ τὸ μικρὸ κι' εὐγενικὸ Σοφχάουζεν, κρατεῖ πάντα μέσα στὴν ἀπόμερη κι' ἥσυχη ζωή του, κι' ἀκούει πάντα μέσα στὸ χτύπο τῆς λεπτῆς καρδιᾶς του, τὸ θυμὸ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ξένου, τὸ βροντερὸ καταρράχτη τοῦ Ρήνου.

***

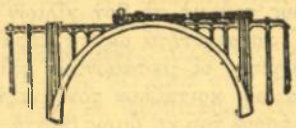
Κι' ἂς ποῦμε τώρα καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ποταμούς, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ ξένες πατρίδες, καὶ καθὼς φτάνουν σὲ μιὰ πόλη, στέκονται ἐκεῖ νὰ ξαποστάσουν στὸ πλάϊ της, σὰ νὰ ἔκαμαν πιά, ὕστερα ἀπὸ τόση περιπλάνηση, τὴν ἐκλογή τους.

Ἔτσι εἶναι ὁ Ροδανός, ποὺ ἔρχεται πλούσιος κι' ἀρχοντικὸς καὶ γαλανὸς καὶ περήφανος ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ φτάνει στὴ λίμνη τῆς Γενεύης. Ἐκεῖ λοιπὸν κοντοστέκεται, φαρδαίνει, κι' ἁπλώνει τὰ νερά του νὰ ξεκουραστεῖ. Κι' ἡ ψυχή του ἁπλώνεται στὴν ἤρεμη κι' ἀκύμαντη ἐπιφάνειά της κι' ἑνώνεται τώρα μὲ τὴν σῦρα τῆς ἐσπέρας καὶ μὲ τὰ συννεφάκια ποὺ πλέουν ἀνάλαφρα πάνω στὰ νερά της.

Ἐδῶ δὲν εἶναι πιὰ ποταμός. Ὁ ποταμὸς ἔγινε συλλογή, ἔγινε ρεμβασμός, ἔγινε ἡ ψυχὴ τῆς ἤρεμης αὐτῆς θάλασσας, ποὺ εἶναι σὰν γαλανὴ κι' ἄσπρη κοπελίτσα. Τώρα ἡ Ροδανὸς δὲ ζεῖ πιὰ τὴ ζωὴ τῆς πόλης του. Ζεῖ μιὰ ζωὴ χωριστή, μιὰ ζωὴ ξένη, πλάϊ στὴν πόλη μὰ καὶ μακρυὰ ἀπ' αὐτή. Ζεῖ μὲ τὰ ὄνειρά του καὶ μὲ τὶς ἀναμνήσεις του...

Ἐδῶ τὸ αἰώνιο σύμπλεγμα τῆς πόλης καὶ τοῦ ποταμοῦ ἔχει λυθεῖ, ἀβίαστα μὲ νόμο τῆς φύσης. Ἡ πόλη δὲ ἔχει πιὰ τὸν ποταμό της, ἔχει τὴ λίμνη της. Κι' αὐτὸ εἶναι ἄλλο πράμμα,πιὸ μακρυνό, πιὸ ὀνειρεμένο, πιὸ ἄπιαστο. Ὁ ποταμὸς εἶναι μιὰ ζωή, ποὺ ἔρχεται κι' ἑνώνεται μὲ τὴ ζωὴ τῆς πόλης. Ἡ λίμνη εἶν' ἕνα ὄνειρο, ποὺ στεφανώνει ἤρεμα τῆς πόλης τοὺς στοχασμοὺς καὶ τοὺς κρυφοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της, στὰ ρόδινα βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ...

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν εἶναι ἀποτυπωμένη εἰς τὸ ἐξώφυλλον εἰδικοῦ τεύχους καὶ ἀναπαριστᾷ ἕνα σοβαρὸν γεγονὸς τοῦ τύπου ἐκείνου ἐξ ὧν ἡ περιφερειακὴ Ἀστυνομία τοῦ Μπουένος-Ἄϋρες, καθημερινῶς ἀντιμετωπίζει.

Τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον προβάλλει, ἐλύθη διὰ τῆς μόνης λογικῆς ὁδοῦ, τῆς ἱδρύσεως **Ἀνωτέρας Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.**

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ταύτην, κειμένην ἐντὸς δάσους τῆς πόλεως τοῦ Λὰ-Πλάτα, ὑπόκειται εἰς ἐκπαίδευσιν ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῆς ἀνωτέρας ἱεραρχίας, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀστυνόμου μέχρι καὶ τοῦ Διευθυντοῦ συμπεριλαμβανομένου.

Συμφώνως τῷ νόμῳ 5270 περὶ προαγωγῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οὐδεὶς δύναται νὰ καταλάβῃ ἀνωτέραν θέσιν, ἐὰν δὲν ἔχῃ φοιτήσει εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἀκαδημίαν.

Πραγματικῶς μόνον ἕνα προσωπικὸν ἀπολύτως πειθαρχημένον καὶ κατηρτισμένον μὲ τεχνικὰς γνώσεις, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἔρευναν τῶν ἐγκλημάτων καὶ ν' ἀποτελέσῃ μίαν Ἀστυνομίαν ἀποτελεσματικὴν διὰ τὴν τήρησιν τῆς Δημοσίας Τάξεως.

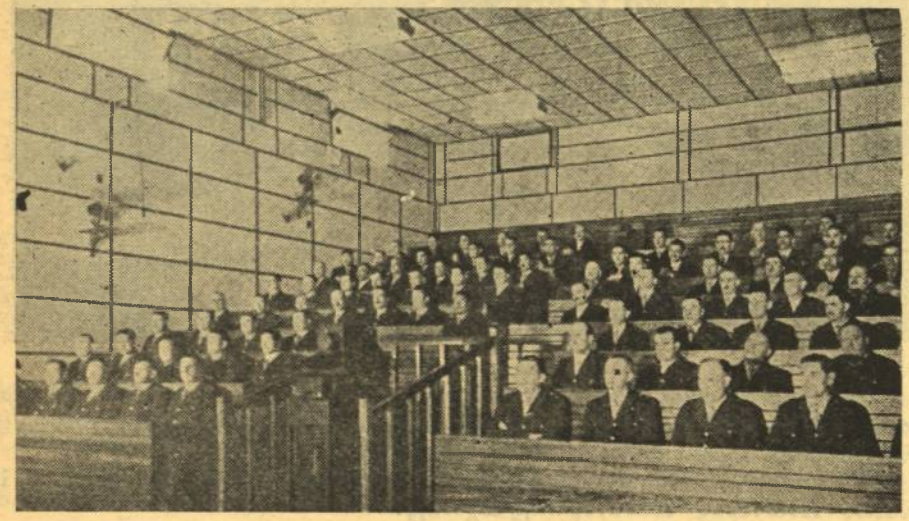
Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ δὲν βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της ἐμπειρισμοῦ. Ἔχει ὡς πρότυπον τὰς παλαιὰς Ἀστυνομίας τῆς Εὐρώπης ὡς καὶ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἀποστολὴ Ἀξιωματικῶν ἐπεσκέφθη τὴν Μαδρίτην, τὸ Λονδῖνον, τὴν Ν. Ὑόρκην, τὸ Σικᾶγον, τὸ Ντητρόϊτ καὶ τὴν Οὐάσιγκτων, ἔνθα ἐμελέτησε τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν πόλεων τούτων.

Οὕτω ἐμελέτησαν καὶ ἐγνώρισαν τὸν τρόπον ἐρεύνης καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἤχθησαν οἱ εἰδικοὶ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ στὴν Σχολὴ τοῦ Χέντον, ἐγνώρισαν τὰς πλέον συγχρονισμένας μεθόδους τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνωτέρα Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τῆς Μαδρίτης, ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν τεχνικὴν Σχολὴν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καὶ μὲ τὸ περίφημον Σῶμα τῶν G-men τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν τῆς Οὐάσιγκτων, περισσότερον γνωστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον μὲ τὰ ἀρχικὰ **ΕΦ-ΜΠΙ-Α· Ι· .**

Μὲ πρότυπον λοιπὸν τοὺς κανονισμοὺς λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ 'Αστυνομιῶν, ποὺ προσηρμόσθησαν εἰς τὰς ἐντοπίους συνθήκας, ἤρξατο λειτουργοῦσα ἡ 'Ανωτέρα Σχολὴ 'Αστυνομίας τῆς περιφερείας τοῦ Μπουένος-"Αϋρες.

Τὸ τεῦχος τοῦτο ὅπερ παραδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἐν μεταφράσει περιλαμβάνει τοὺς κυρίους σκοποὺς τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει τὸ 'Ινστιτοῦτον.

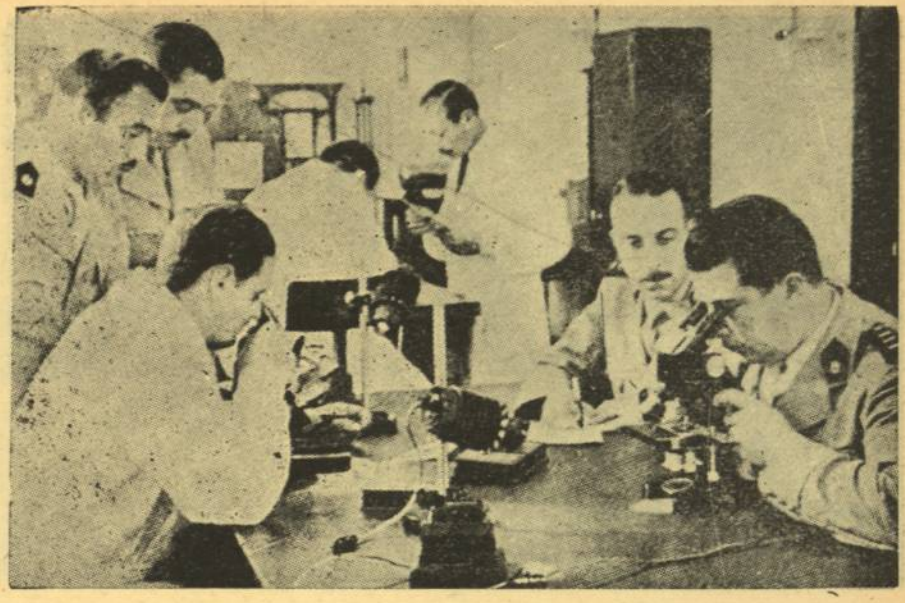
'Επροτιμήσαμεν νὰ ὁμιλήσουν τὰ γεγονότα. 'Η περιγραφὴ ποὺ ἀκολουθεῖ ἔχει τελείως ἀντικειμενικὸν χαρακτῆρα, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι κάθε φωτογραφία εἰκονίζει μίαν ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀπόψεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Σχολῆς:

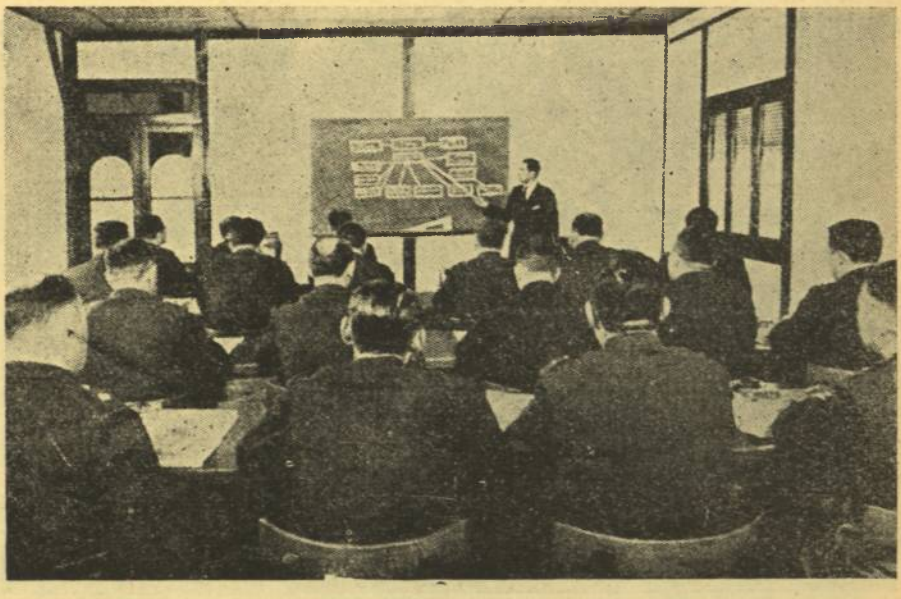
Τὸ ἀμφιθέατρον εὐρὺ καὶ ἄνετον ἔχει κτισθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζῃ καλὴν ἀκουστικήν, χρησιμεῦον ὡς ἰδεῶδες πλαίσιον διὰ τὴν παράδοσιν τῶν μαθημάτων ὑπὸ καθηγητῶν ἀνωτέρας μορφώσεως.

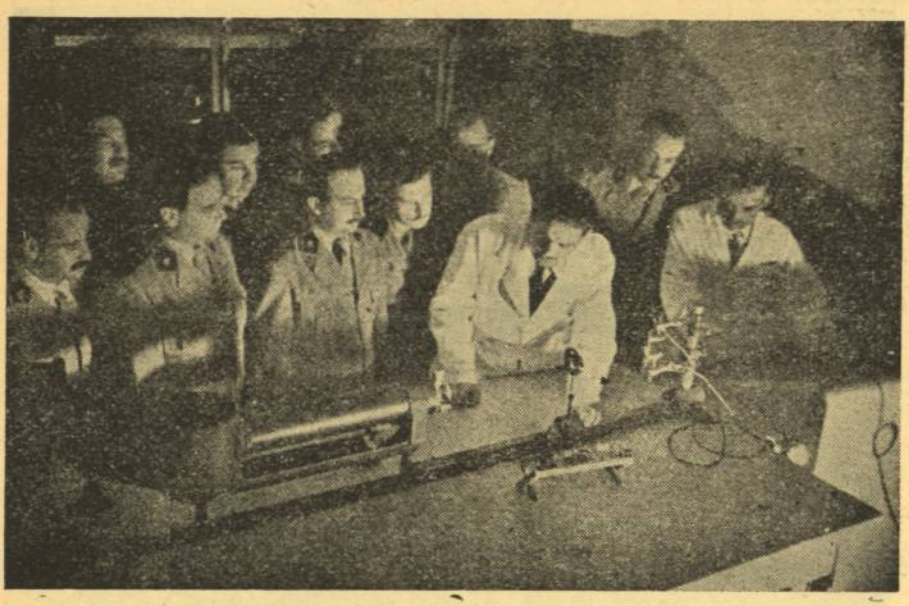
Δὲν ὑπάρχει ἀξίωσις φυσικὰ ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς νὰ δημιουργήσῃ τεχνικοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητάς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν οἱ εἰδικοὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἀλλὰ κάθε ἐξερχόμενος τῆς Σχολῆς μαθητὴς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὸν τρόπον νὰ ἀνατρέχῃ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας, ὁποιοδήποτε θέμα καὶ ἐὰν ἀφεώρουν αὗται.

Μαθηταὶ ἐπιδιδόμενοι εἰς ἐργαστηριακὰς μελέτας ἐντὸς τοῦ χημείου διὰ μικροσκοπήσεων, βλεματομετρήσεων καὶ ἄλλων χημικῶν μέσων.

Αἱ αἴθουσαι διδασκαλίας εὐρύχωροι, καλῶς φωτισμέναι καὶ ἀερισμέναι περιλαμβάνουν ἀριθμὸν μαθητῶν τοιοῦτον ὅπου ἐπιτρέπει ἡ τεχνικὴ τῆς Παιδαγωγικῆς.

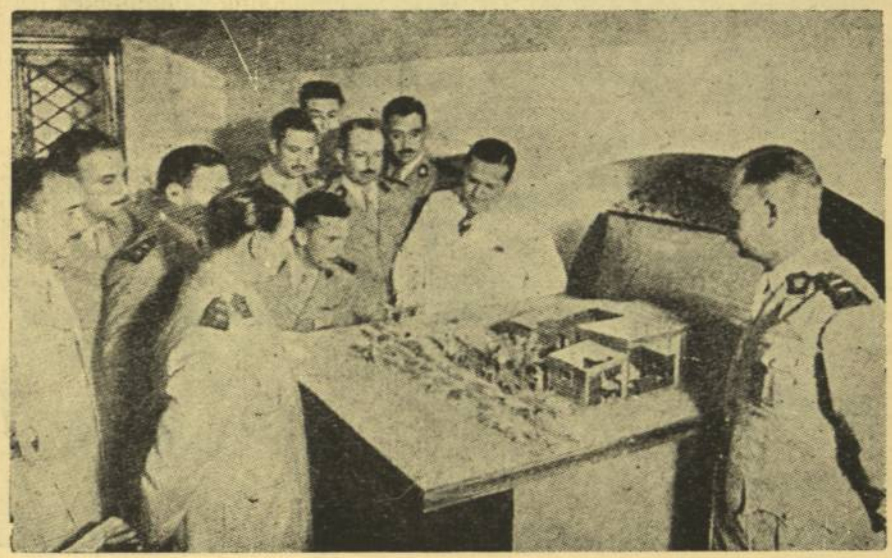
Σπουδασταὶ περιεργάζονται τὸν «σκεπτογράφον», τὸ μηχάνημα αὐτὸ τὸ τόσον πολύτιμον διὰ τὴν σύγχρονον ἀστυνομικὴν τεχνικήν.

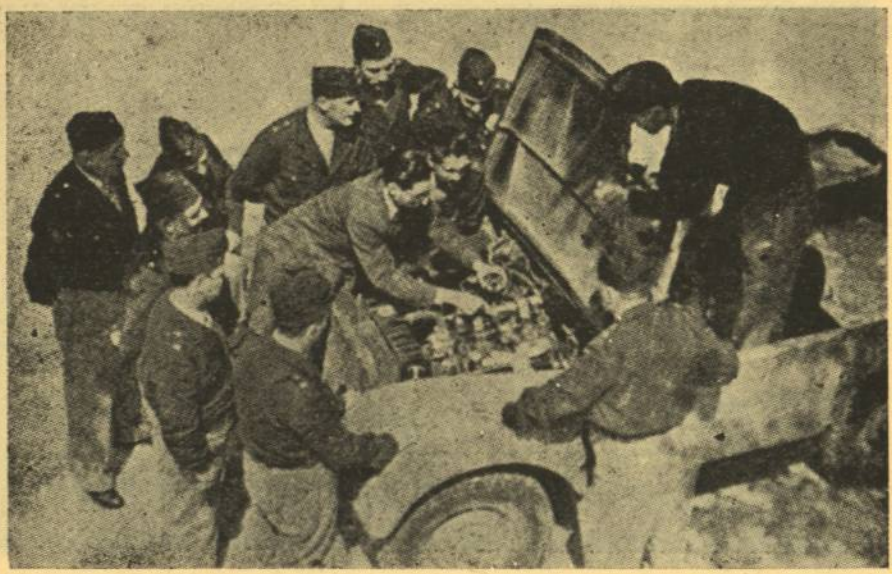
Εἰς εἰδικὸν κατάλογον (ἄλμπουμ) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ τύποι τῶν βλημάτων ποὺ παρασκευάζονται εἰς διάφορα ἐργοστάσια τοῦ κόσμου, πρὸς μελέτην.

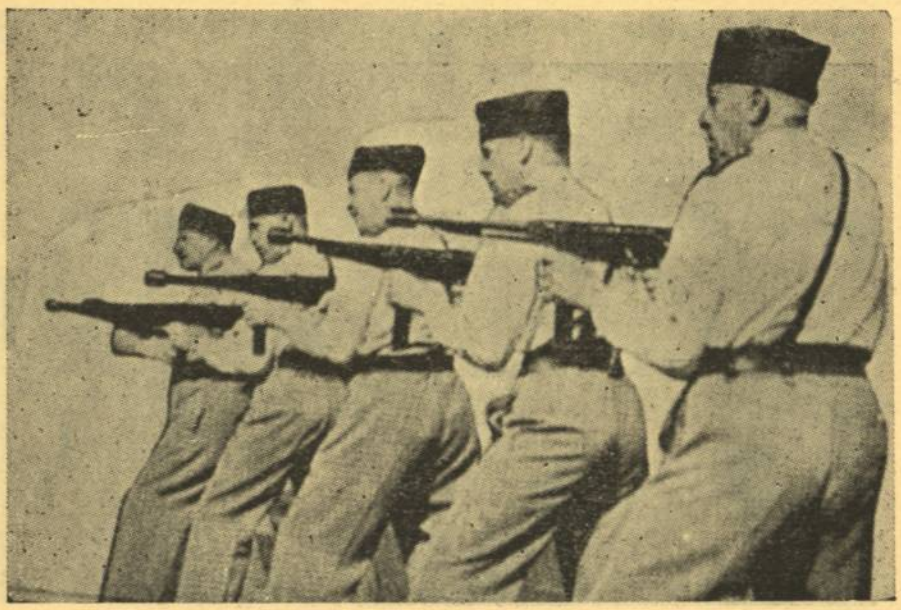
Ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς, λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν προσόντων των, ἀπαιτεῖ συνεχῆ παρακολούθησιν.

Τῇ βοηθείᾳ μακετῶν ποὺ ἀναπαριστοῦν γνωστὰς τοποθεσίας, οἱ μαθηταὶ δύνανται νὰ ἐλέγξουν τὰ πιθανὰ σφάλματά των κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων.

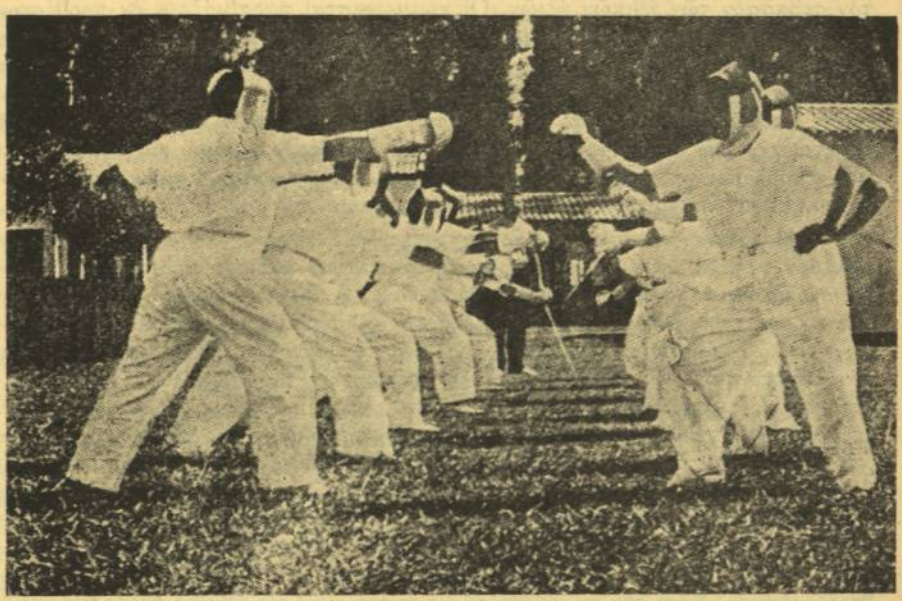
'Η ἐκμάθησις ὁδηγήσεως αὐτοκινήτων ὀχημάτων καὶ ἡ ἱκανότης ἐπιδιορθώσεως τῶν κοινῶν βλαβῶν, ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη σκοπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Οἱ μαθηταὶ ὑποχρεοῦνται εἰς ἐκμάθησιν τελείαν τοῦ χειρισμοῦ τῶν ὅπλων. Τοῦτο δὲ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς δημοσίας τάξεως.

Καθηγηταὶ μεγίστης πείρας εἰς τὸν τομέα τοῦτον διδάσκουν τὸ «Γιοῦντο», σὲ ἀμυντικὲς καὶ ἐπιθετικὰς φάσεις.

Διὰ τῆς ἐξασκήσεως εἰς τὴν ξιφασκίαν ὁ μαθητὴς καθιστᾶ τοὺς μῦς του ἐλαστικοτέρους καὶ συγχρόνως ἀναπτύσσει τὶς ἀμυντικές του ἱκανότητες διὰ μίαν ἱπποτικὴν συναδέλφωσιν.

(Συνεχίζεται)

Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Ἀντιθέτως, ὁ ἐρυθρὸς ὑλισμὸς ὑποδουλώνει τὸ πνεῦμα καὶ πλήττει τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου —

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Στρατιωτικὰ Νέα» τῆς 27-4-58

Ὁ Γάλλος ταγματάρχης Ταγιὼ εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν Ἐθνικῆς Ἀμύνης» τονίζει ὅτι ἀπὸ τοῦ 1945, οἱ Δυτικοὶ ἐγνώρισαν τὸν μαρξιστικὸν ψυχολογικὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀχαλίνωτος καὶ δὲν γνωρίζει ὅρια. Καὶ ἐρωτᾶται : δύνανται αἱ ἐλεύθεραι χῶραι νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ αὐτὰ ὅπλα τοῦ ψυχολογικοῦ πολέμου, πρὸς ἄμυνάν των; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀρνητική. Διὰ τοὺς ἐλευθέρους λαούς, ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν ὕπαρξιν ἠθικῶν ἀξιῶν, ἡ υἱοθέτησις τῆς μαρξιστικῆς τακτικῆς θὰ ἐσήμαινε παραβίασιν τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων, διὰ τὰ ὁποῖα διεξάγουν τὸν ἀγῶνα των ἐναντίον τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιβουλῆς.

Ἡ Δύσις ἔχει, ἐν τούτοις, τεραστίας δυνατότητας διεξαγωγῆς ψυχολογικοῦ πολέμου, συμβιβαζομένου πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ πρὸς τὸν σεβασμὸν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Οἱ κομμουνισταὶ παραβιάζουν ἐκ προθέσεως τοὺς ἠθικοὺς νόμους τοῦ πολέμου. Οὕτω, ὁ πόλεμος καθίσταται μόνιμον καὶ τελείως «ἄνομον» φαινόμενον. Ὁ ἐρυθρὸς ὑλισμὸς ὑποδουλώνει τὸ πνεῦμα καὶ πλήττει τὴν ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν μὲ μοναδικὸν κριτήριον τὴν ψυχολογικὴν ἀποτελεσματικότητα. Ὁ ψυχολογικὸς πόλεμος τῶν κομμουνιστῶν εἶναι τερατώδης, ἐνῷ ὁ τρόπος ἀντιδράσεως τοῦ ἐλευθέρου κόσμου εἰς τὴν ἐπίθεσιν ποὺ ἀποβλέπει νὰ πλήξῃ τὸ ἠθικὸν ἑκάστου ἀτόμου, κεχωρισμένως λαμβανομένου, εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἠθικοῦ του κόσμου.

Ἡ ἄμυνα—συνεχίζει ὁ ἀρθρογράφος—εἰς τὸν ψυχολογικὸν μαρξιστικὸν πόλεμον γίνεται μὲ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ ἀνθρώπου, μᾶλλον, παρὰ πρὸς τὰ ἔνστικτα αὐτοῦ. Ἡ ἄμυνά μας δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἐξαναγκαστικὴν πλήρη ὑποταγήν, ἀλλὰ τὴν ἔλλογον καὶ ἐκ πεποιθήσεως καθοδήγησιν. Χρησιμοποιεῖ τὴν πειθὼ καὶ ὄχι τὴν προπαγάνδαν. Καὶ ἀποκρούει τὸν ἐπηρεασμὸν τοῦ πνεύματος μέσῳ κακώσεων τοῦ σώματος. Τὰ βασανιστήρια, αἱ φυλακίσεις καὶ ἡ ζωὴ εἰς τὰ στρατόπεδα εἶναι μονοπώλιον τοῦ ἐρυθροῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. Τὰ βασανιστήρια εἶναι ὅπλον τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀπελπισίας, καὶ ἔχουν πενιχρὰν ἀπόδοσιν. Οἱ ἐλεύθεροι λαοί, βεβαιοῦντες τὴν ὕπαρξιν ἀνωτέρων ἀξιῶν, αὐτοεπιβάλλουν ὅρια εἰς τὴν ἀμυντικήν των δρᾶσιν κατὰ τοῦ ψυχολογικοῦ πολέμου τῶν ἐρυθρῶν καὶ θυσιάζουν ὡρισμένα πλεονεκτήματα. Ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, παρέχει, ἐν τούτοις, ἄλλα, τεράστια πλεονεκτήματα εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον, διότι τὸν παρουσιάζει ὡς πιστεύοντα εἰς ἠθικὰς ἀξίας καὶ ἀγωνιζόμενον ὄχι δι' ὑλιστικὰς ἐπιδιώξεις. Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ὑπεροχὴ ἐξασφαλίζει τὴν νίκην χωρὶς καμμίαν παραβίασιν ἰδανικῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΟΞΥΔΕΡΚΕΙΑ

Ὁ ἀστυφύλαξ κ. Γεράσιμος Βουτσινᾶς ποὺ ὑπηρετεῖ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἐπὶ 17ετίαν, μὲ ἐπιστολή του στὸ περιοδικό μας, ρίχνει μιὰ πρωτότυπη ἰδέα. Δηλαδὴ προτείνει ὅπως ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναφέρουν στὸ περιοδικόν μας τὶς περιπτώσεις ποὺ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας των καὶ κατὰ τὶς ὁποῖες διάφοροι πολῖτες ἀνέπτυξαν ἐξαιρετικὴ ἀστυνομικὴ ὀξυδέρκεια καὶ συνετέλεσαν στὸ ν' ἀποκαλυφθοῦν ἀδικήματα καὶ νὰ προληφθοῦν ἔκνομοι πράξεις.

Ὡς δεῖγμα ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὶς ἑξῆς περιπτώσεις :

Περίπτωσις 1η :

Πρὸ 10ετίας περίπου εἰς τὸ Ταμεῖον τὸ εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀρ. 2, ἦτο ἡ ἡμέρα πληρωμῆς συντάξεων καὶ οἱ δικαιοῦχοι ἐκάθηντο εἰς τὴν σειράν. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκετο καὶ εἷς στρατιώτης πρώην κλέπτης καὶ ἀπατεών, ὅστις ἔμπροσθέν του εἶχεν ἕνα φίλον του, τὸν ὁποῖον κατόπιν προσυνεννοήσεως, κατέλαβεν νὰ κλέπτῃ τὸ πορτοφόλιον τῆς ἔμπροσθέν του ἱσταμένης ἀγνώστου γραίας γυναικός. Ὁ στρατιώτης προφασισθεὶς ὅτι ἀντελήφθη τὴν προμελετηθεῖσαν κλοπὴν ἀφοῦ ἐράπισεν καὶ ἐκυνήγησεν τὸν κλέπτην ἔδωσεν ἐν συνεχείᾳ τὸ πορτοφόλιον εἰς τὴν γραίαν καὶ πελιδνὸς ἐκ τῆς ταραχῆς ἀπέσπασεν τὰς εὐχαριστίας τῶν παρευρισκομένων, εἰς οὓς ἰσχυρίσθη ὅτι ἦλθε μὲ ἄδειαν ἀπὸ τὰ σύνορα καὶ κάθεται εἰς τὴν οὐρὰν διὰ τὴν θείαν του, ἥτις εἶναι γραία. Ὁ Ταμίας εἰσήγαγεν τοῦτον ἐντὸς τοῦ γκλισὲ καὶ τοῦ προσέφερεν καφὲ ἵνα συνέλθῃ. Κατὰ τὴν παραμονήν του ἐντὸς τοῦ Ταμείου, δοθείσης εἰς αὐτὸν εὐκαιρίας ἀπέσπασεν περὶ τὰς 10.000 σημερινὰς δραχμὰς καὶ ἀποκρύψας αὐτὰς ἐντὸς τοῦ μπουφάν, ηὐχαρίστησεν διὰ τὸ κέρασμα, καὶ ἐξῆλθεν πρὸς στιγμὴν ἵνα τηλεφωνήσῃ εἰς τὴν θείαν του δῆθεν καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ ὡς ἄνω κλοπὴ θὰ ἔμενεν ἴσως ἄγνωστος, διαλευκανθεῖσα μετὰ 8μηνον χάρις εἰς τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς βοηθοῦ τοῦ Ταμίου, διότι τὸ ὡς ἄνω ποσὸν ἐχρεώθη εἰς ἀμφοτέρους ἵνα διὰ μηνιαίων κρατήσεων ἀποπληρωθῇ τὸ ποσὸν καὶ ὑπῆρχεν καὶ ἡ ὑπόνοια τῆς τυχὸν ὑπεξαιρέσεως. Ἡ ἄγνωστος ὡς ἄνω δεσποινίς, ὅλως τυχαίως μετὰ 8μηνον συνήντησεν τὸν στρατιώτην ὅλως τυχαίως ἐντὸς τοῦ τραμ Πετραλώνων καὶ ἀντὶ νὰ φωνάξῃ παληοκλέφτη κλπ. αὕτη δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ συγκρατήσασα τὴν ὀργήν της παρέμεινεν εἰς τὴν θέσιν της, ὅτε δὲ κατῆλθεν ὁ στρατιώτης παρηκολούθησε τοῦτον καὶ ὅτε τὸν ἀντελήφθη νὰ εἰσέρχεται εἴς τινα οἰκίαν ἐσημείωσεν τὴν δ/νσιν καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ οἰκεῖον Παράρτημα Ἀσφαλείας ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου καὶ τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἰδίας καὶ τοῦ προϊσταμένου της.

*

Περίπτωσις 2α :

Πρὸ 6ετίας ὅτε ὑπηρέτουν εἰς Β' Παράρτημα Ἀσφαλείας, εἷς φοιτητὴς μετὰ τῆς φίλης του, τὴν 21ην ὥραν ἐκάθησαν εἰς ἕνα πάγκον εἰς τὸ δεύτερον πέταλον τοῦ Ζαππείου παρὰ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμόν, καὶ καθ' ὃν χρόνον εἶχον ἀφοσιωθῆ εἰς ἐρωτικὰς θωπείας κάποιος κλέπτης ἕρπων ὄπισθεν τοῦ πάγκου ἥρπασε τὴν τσάνταν τῆς δεσποινίδος, πλὴν ὅμως ἐγένετο ἀμέσως ἀντιληπτὸς ὑπὸ τοῦ ζεύγους, διότι ἐπὶ τῆς τσάντας εὑρίσκετο ἓν βιβλίον δερματόδετον, ὅπερ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τσάντας ἔπεσεν χαμαὶ καὶ ἐπροκάλεσεν θόρυβον. Ὁ ὡς ἄνω φοιτητὴς κατεδίωξε τὸν δράστην, πλὴν ὅμως λόγῳ τοῦ σκότους δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συλλάβῃ, εἶχεν ὅμως τὴν ἑτοιμότητα νὰ παραλάβῃ τὴν φίλην του, εὐθὺς ὡς συνῆλθεν, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας νὰ ξανακαθήσῃ εἰς τὸν αὐτὸν πάγκον, τοποθετήσας τὸ βιβλίον μὲ τὴν ἐσάρπαν τῆς φίλης του εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνηται τοῦτο ὡς τσάντα καὶ ἐν συνεχείᾳ προέβησαν εἰς ἐρωτικὰς περιπτύξεις οὐχὶ ὅμως πρὸς ἀπόλαυσιν ἀλλὰ ἵνα ξεγελάσουν τὸν δράστην τῆς κλοπῆς. Μετὰ παρέλευσιν 20λέπτου ὄντως προσῆλθεν ὁ κλέπτης ἕρπων πάλιν καὶ ἐτράβηξεν τὸ βιβλίον ἐκλαβὼν τοῦτο ὡς τσάνταν, ἀμέσως δὲ ὁ φοιτητὴς τὸν κατεδίωξεν κατὰ πόδας καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ

τῇ βοηθείᾳ παρευρεθέντος 'Υπαστυνόμου, παρὰ τὴν 'Αγγλικὴν 'Εκκλησίαν. Γενομένης ἐρεύνης ἐπ' αὐτοῦ εὑρέθη ἡ τσάντα μὲ τεμαχισμένην τὴν φόδραν καὶ ἀπεκαλύφθη ὁ δράστης, ὅστις ἦτο νυκτερινὸς ἐργάτης 'Εργοστασίου Ε.Β.Γ.Α. καὶ πατὴρ 3 τέκνων, εἶχε δὲ ὡς πάρεργον τὴν κλοπὴν τσαντῶν καὶ τὴν ἡδονοβλεψίαν.

*

'Επὶ τούτοις κ. Διευθυντὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνεργήσητε καὶ καθιερωθῇ κατ' ἔτος νὰ γίνεται μία τελετή, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» εἰς τὸν Παρνασσὸν καὶ νὰ δίδονται Διπλώματα 'Αστυνομικῆς 'Οξυδερκείας ἢ μία εὔφημος μνεία εἰς τὰ ἄτομα αὐτὰ ποὺ προσέφεραν μίαν τοιαύτην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, δηλαδὴ νὰ τοὺς ποῦμε ἕνα εὐχαριστῶ δημοσίᾳ. 'Εν συνεχείᾳ νὰ διαταχθῶσι οἱ κ.κ. Διοικηταὶ Τμημάτων καὶ ἰδίᾳ τῶν Παραρτημάτων 'Ασφαλείας νὰ προτείνωσιν δι' ἀναφορᾶς ἐὰν ἔχωσι τοιαῦτα πρόσωπα, κατὰ Δεκέμβριον ἑκάστου ἔτους. Δηλαδὴ νὰ γίνῃ κάτι παρόμοιον μὲ τὰ βραβεῖα ποὺ δίδει ἡ 'Ακαδημία 'Αθηνῶν εἰς τοὺς μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς των σώσαντας τὴν ζωὴν ἄλλων ἀτόμων. 'Η ὡς ἄνω τελετὴ θὰ φέρῃ ποιὸ κοντὰ τὸν πολίτη στὴν 'Αστυνομία.

Τὴν προτελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἐκλογῶν μετέβημεν μὲ τὴν σύζυγόν μου εἰς τὴν Μονὴν Καισαριανῆς, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ ἐνῷ εὑρισκόμεθα εἰς ἀπόστασιν 300 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖον Ζωγράφου βλέπω ἕνα κύριον καλοενδεδυμένον καὶ ἀλίγον ἀνήσυχον νὰ κυττάζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅτε δὲ μὲ ἀντελήφθη μοῦ εἶπε: κύριε μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ συλλάβωμεν κάποιον ποὺ ἔχει διόπτρας καὶ ἐνοχλεῖ τὰ ζευγαράκια; Τοῦ λέγω, εἶσθε ἀστυνομικὸς καὶ μοῦ ἀπήντησεν, ὄχι ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω τὸν ἄθλιον.

'Επειδὴ ποιὸ κάτω ἦτο Στρατιωτικὴ Ζώνη καὶ διὰ νὰ τοῦ ἱκανοποιήσω τὴν πεποίθησίν του ὅτι κάμνει μίαν καλὴν πρᾶξιν, ἄφισα τὴν κυρίαν μου μὲ τὴν ἰδικήν του καὶ τὰς δύο θυγατέρας του, καὶ μετέβημεν μαζὶ εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων ὅπου συνέλαβον τὸν περὶ οὗ ἡδονοβλεψίαν, ὅστις διὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ὀρέξεις του μετεχειρίζετο τεχνικὰ μέσα, ἤτοι διόπτρας μεγάλου διαμετρήματος ὡς νὰ ἦτο κυβερνήτης ὑποβρυχίου. Τοῦτον ὡδήγησα εἰς ΑΑ' Παράρτημα 'Ασφαλείας δι' ἐξακρίβωσιν. 'Ο ὡς ἄνω κύριος εἶναι Τμηματάρχης Α' τοῦ 'Υπουργείου Γεωργίας καὶ κάθεται εἰς τοῦ Ζωγράφου, κατάγεται ἐξ 'Ηπείρου, τὸ ἐπώνυμον του μοῦ διαφεύγει. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιγράψω τὴν χαράν του διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ὡς ἄνω συλλήψεως, ἄσχετον ἐὰν εἰς τὸ Παράρτημα 'Ασφαλείας δὲν ἤθελε νὰ ἀκουσθῇ τὸ ὄνομά του.

Καὶ κάτι ἄλλο κ. Διευθυντά: κατοικῶ εἰς ἕνα ὑπόγειο διαμέρισμα—ἰσόγειον ἀπὸ τὴν αὐλὴν—μιᾶς πολυκατοικίας καὶ εἰς τὸν β' ὄροφον εἶναι μία θρασυτάτη κυρία ποὺ τινάζει τὰ χαλιὰ καὶ τοὺς διαδρόμους της, ἁπλώνει ροῦχα ἐκτὸς τοῦ ἐξώστου καὶ στάζουν. Ἔστειλα τὴν σύζυγόν μου εἰς ΚΔ' 'Αστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ὁ 'Υπαστυνόμος τῆς ὑπηρεσίας μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν ὑπάρχει 'Αστυνομικὴ Διάταξις διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν τῶν πολυκατοικιῶν. Μὰ δὲν πρόκειται περὶ φωταγωγοῦ, ἀλλὰ περὶ αὐλῆς μήκους 13Χ2 ½ μέτρων ποὺ ἄνωθέν της κρέμανται περὶ τοὺς 15 ἐξώστα. Ἤθελον νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως εἰς δεδομένην περίστασιν προβῆτε εἰς τὴν εἰσήγησιν μιᾶς προσθήκης συγχρονίζοντες οὕτω τὰς 'Αστυνομικὰς Διατάξεις, ν' ἀπαγορευθῇ τελείως τὸ τίναγμα τῶν ρούχων, ἅπλωμα ἔξωθεν τοῦ ἐξώστου καὶ πλύσιμον τούτου ὥστε νὰ τρέχουν ἀκάθαρτα νερὰ κάτωθεν. Δεδομένου ὅτι εἰς τὰς συγχρόνους πολυκατοικίας κάθονται 40 καὶ πλέον οἰκογένειαι ἤτοι περίπου ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς 'Ελλάδος.

Γ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

«Εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Κων/λεως καὶ Ξανθίππης καὶ ἐπὶ τῶν ἐκεῖ » διερχομένων γραμμῶν τοῦ τραίνου, ἀνευρέθη διαμελισμένον πτῶμα ἀνδρὸς ἡλι- » κίας περίπου 40 ἐτῶν, ἀγνώστου ταὐτότητος. Ἐπ' αὐτοῦ οὐδὲν στοιχεῖον ἀνευ- » ρέθη. Ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως διεπιστώθη, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ » σεσημασμένου ἀλήτου Κώστα Λαζάρου». Αὐτὰ τὰ λίγα ἔγραψαν προχθὲς οἱ ἐφη- μερίδες στὰ «ψιλὰ» καὶ ἔτσι ἔπεσε ἡ αὐλαία σ' ἕνα δρᾶμα, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ χρόνια νὰ παίζεται.

... Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ παίζεται τοῦτο τὸ δρᾶμα. Μοιάζει σὰν μυθιστόρημα κι' ὅμως εἶναι πραγματικότης. Τὸ πότε ἀκριβῶς συνέβη, νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ σοβαρὴ σημασία.

Κάποτε οἱ χρονολογίες δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία, μπροστὰ στὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα διαδραματίσθηκαν σ' αὐτὲς καὶ τὰ ὁποῖα παραμένουν τὶς περισσότερες φορὲς στὴ θύμισή μας, σὰν ζωντανὲς εἰκόνες χθεσινοῦ περιστατικοῦ.

Ὅσο κι' ἂν περνοῦν τὰ χρόνια, ὅσο κι' ἂν οἱ βιοτικὲς μέριμνες μᾶς τυραννοῦν, τὰ γεγονότα ἐκεῖνα παραμένουν ἀνεξίτηλα, γιατὶ ἄλλοτε ἄφισαν πολὺ καλὲς ἀναμνή- σεις κι' ἄλλοτε δυσάρεστες. Τὶς καλές, μπορεῖ κάποτε καὶ νὰ λησμονήσωμε, γιατὶ εἶναι τόσο λίγες συγκρινόμενες μὲ τὶς δυσάρεστες. Τὸ καλό, κάποτε ξεχνιέται κι' ἀπ' αὐτὸν ποὺ τὸ ἔκανε καὶ ἀπὸ κεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγινε. Ἀντίθετα, τὸ κα- ὸ παρα- μένει στὶς ψυχές μας τόσο, ὅσο μεγαλύτερο ὑπῆρξε. Ἀφίνει πληγὲς ποὺ δὲν κλεί- νουν εὔκολα καὶ τὶς ὁποῖες σὰν πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ κλείσουν, κάποιες ἄλλες μα- χαιριὲς τῆς τόσο ἄστατης ζωῆς μας, τὶς ἀνοίγουν ἀκόμη πιὸ βαθειὰ τώρα...

Ἀλήθεια. Πόσο παράξενη καὶ ἄστατη εἶναι ἡ ζωή μας. Κι' ὅμως μολονότι εἶναι τέτοια καὶ κάθε μέρα πίνουμε τὰ φαρμάκια της, τὴν ἀγαποῦμε. Φοβόμαστε μὴ τὴν χάσουμε. Μέρα-νύχτα σκληρὰ ἀνωνιζόμαστε ἀπὸ τότε ποὺ γεννιόμαστε μέ- χρις ὅτου νὰ πεθάνουμε, μόνο καὶ μόνο γιατὶ θέλουμε νὰ ζήσουμε. Θέλουμε νὰ χα- ροῦμε τὴ ζωὴ μ' ὅλη της τὴν παραξενιά, μ' ὅλη της τὴν πίκρα. Ξεγελιόμαστε κάποτε ἀπ' τὶς λίγες χαρές της καὶ γιὰ λίγο πετᾶμε στὰ οὐράνια, ὥσπου κάποια μέρα ἀναγκα- ζόμαστε νὰ προσγειωθοῦμε καὶ μάλιστα ἀνώμαλα, ἀνίκανοι νὰ κρατηθοῦμε στοὺς αἰθέρες... Τραβᾶμε τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας τῆς ζωῆς στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ ποὺ φαί- νεται μπροστά μας...

...Ναυαγοὶ πολλὲς φορές, χωρὶς νὰ προλάβουμε νὰ φτάσουμε σὲ στεριά, πραγ- ματικὰ συντρίμμια ἀπὸ τὴ μανία τῶ κυμμάτων, πέφτουμε στὴ θάλασσα. Χτυπιό- μαστε πάνω-κάτω ὥσπου, ἐξαντλημένοι ἀφίνουμε τὰ κύματα νὰ μᾶς πᾶνε ὅπου αὐτὰ θέλουν, ὅπου αὐτὰ ξέρουν. Καταπονεμένοι ἀπ' τὴ μανία τῆς θάλασσας ἐγκατα- λείπουμε τὸν ἀγώνα καὶ ἔρμαια πιὰ τῶν δαιμονισμένων κυμάτων, ἀφοῦ ξεσχισθοῦν οἱ σάρκες μας ἀπ' τὰ ὑδρόβια ζῷα, ἀφίνουμε γι' ἀπομεινάρια τὰ κόκκαλά μας σ' αὐτή...

. Γιατί ὅμως φτάσαμε σ' αὐτὴ τὴν κατάντια; Γιατί τόσο σκληρὸ βρήκαμε θά- νατο; Ποιός τάχα νὰ φταίῃ; Μήπως ἡ θάλασσα καὶ τὰ κύματα;

Ὄχι. Φταῖμε ἀποκλειστικὰ ἐμεῖς ποὺ πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ ἕνα μακρυνὸ τα- ξίδι, διαλέξαμε μιὰ μικρὴ σανίδα πάνω στὴν ὁποία στηρίξαμε ὅλες μας τὶς προσδο- κίες καὶ τὰ ὄνειρα, ἀντὶ νὰ πάρουμε ἕνα χαλύβδινο καράβι, ἀτράνταχτο ἀπὸ τὶς φουρ- τοῦνες. Πάνω σ' αὐτό, ἂν καλύτερα σκεπτόμασταν, θὰ μπορούσαμε νὰ στηρίξουμε ὅλες μας τὶς ἐλπίδες, μὲ τὴν ἀπόλυτη πίστη πώς, κάποια μέρα ἀσφαλῶς θὰ φθάναμε

στὴ στεριά, ἐκεῖ ποὺ ἴσως νὰ βρήκαμε τὴν εὐτυχία, ποὺ τόσο ὅλοι ποθοῦμε...

Προχώρησα ἀρκετὰ ὅμως καὶ πολλοὶ θὰ διερωτῶνται γιατὶ τὰ γράφω ὅλα αὐτά. Ἴσως μὲ ποῦν ἀπαισιόδοξο ἢ καὶ ἀποτυχημένο τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ προσπαθήσω ν' ἀλλάξω τὶς σκέψεις των, παρὰ μόνο, ἀφοῦ τελειώσω τούτη τὴν ἱστορία, θὰ τοὺς ρωτήσω ἂν εἶχα δίκηο γιὰ ὅσο ἔγραψα.

Ἂν πῶ ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴ ζωή, θἄμουνα ἕνας τρομερὸς ψεύτης, τίτλο ποὺ ποτέ μου δὲν συμπάθησα. Ἀγαπῶ τὴ ζωὴ περισσότερο ἴσως ἀπ' τὸν καθένα σας γιατὶ εἶμαι ἀκόμη νέος. Ναί, τὴν ἀγαπῶ καὶ κάθε μου σκέψη καὶ ἐνέργεια εἶναι πῶς νὰ τὴν κάνω πιὸ εὐχάριστη. Ὅσα ὅμως ἔγραψα πιὸ πάνω ἔχουν στενὴ σχέση μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἀλήτη Κώστα Λαζάρου ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ χρόνια.

...Βρισκόμαστε στὴν περίοδο ποὺ ἀκολούθησε τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ὕστερα ἀπὸ κείνη τὴ διεθνῆ ἀναταραχή, οἱ ἄνθρωποι σὰν ἀπὸ ἄγριο χειμώνα κυνηγημένα πουλιά, ζητοῦσαν νὰ στήσουν ξανὰ τὰ σπιτικά τους, ὅσα ἡ λαίλαπα τοῦ φοβεροῦ πολέμου γκρέμισε. Ζητοῦσαν νὰ μαζέψουν ὅ,τι τοὺς ἀπόμεινε καὶ ν' ἀρχίσουν ὅπως πρῶτα τὴν παληὰ τους εἰρηνικὴ ζωή.

Ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε βασίλευε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη, πρὶν λίγο καιρὸ τὰ πάντα βρίσκονταν στὴ διάθεση τοῦ αἰώνιου κακοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ ποὺ κελαϊδοῦσαν χαρούμενα τὰ πουλιά, τώρα μιὰ νεκρικὴ σιγὴ εἶχε καλύψει τὰ πάντα. Τὰ σπίτια ὅπου ἀμέριμνα κι' ἀγαπημένα κατοικοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, εἶχαν μεταβληθῆ σὲ κρυψῶνες γιὰ τὶς κουκουβάγιες. Τὸ γέλιο καὶ ἡ χαρὰ εἶχαν ἀντικατασταθῆ ἀπ' τὸ κλάμμα καὶ τὴν πίκρα. Στὴ θέση τῆς ἀγάπης εἶχε στηθῆ ὁ θρόνος τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας. Ἡ κτηνώδης βία καὶ τὸ αἰσχρὸν συμφέρον, ἦσαν τὰ ὑπολείμματα τῆς μπόρας ποὺ πέρασε. Οἱ φτωχοὶ καὶ ταλαίπωροι ἄνθρωποι πάσχιζαν νὰ συνάξουν τ' ἀπομεινάρια τῆς ἄγριας καταιγίδας. Τὸ κροτάλισμα τὴν ὅπλων εἶχε κοπάσει γιὰ λίγο. Ἡ ἀγωνία καὶ ὁ φόβος, παρεχώρησαν τὶς θέσεις των στὴν πίστη ὅτι σταμάτησε πιὰ τὸ μεγάλο κακό. Ἂν καὶ κάπου-κάπου ὑπῆρχαν ἀκόμη μερικὰ ἀνθρωπάρια ποὺ πίστευαν, ὅτι μποροῦσαν νὰ πνίξουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας στήνοντας στὴ θέση της τὸν θρόνο κάποιας ὠμῆς καὶ στυγνῆς κόκκινης τυραννίας, ἡ δράση καὶ ὁ συνεχὴς ἐναντίον των ἀγώνας τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἔδινε σ' ὅλους κουράγιο κι' ἐλπίδα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς νέας εἰρηνικῆς ζωῆς...

.....

...Ἤμουνα τότε δεκάξη χρονῶν. Φοιτοῦσα στὴν προτελευταία τάξη ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ γυμνασίου. Τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς καὶ τῆς ἀνταρσίας εἶχαν διακόψει τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν σχολείων. Παρ' ὅλα αὐτὰ καμμιὰ χρονιὰ δὲν ἔφυγε ἀνεκμετάλλευτη. Ἄλλοτε σὲ κανένα ὑπόγειο κι' ἄλλοτε στὰ δικαστήρια προσπαθούσαμε στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια νὰ μάθουμε λίγα γράμματα, ἀπαραίτητα γιὰ τὸν κατοπινὸ ἀγώνα τῆς ζωῆς.

...Ἐκείνη τὴ χρονιά, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ γνωριστῶ μ' ἕναν ὑπέροχο συμμαθητή μου. Ἄξιο καὶ μελετηρὸ παιδί, πρόθυμο γιὰ κάθε ἐξυπηρέτηση, ἦταν ὁ ἀχώριστος φίλος ὅλων μας.

Κατήγετο ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ τῆς ἐπαρχίας μου χωριό. Οἱ γονεῖς του, πτωχότεροι κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μου, πάσχιζαν μὲ τὸ ἀνύπαρκτο πολλὲς φορὲς μεροκάματο, νὰ ζήσουν τὴ φαμίλια τους. Ὁ Κώστας, ἔτσι λεγόταν ὁ φίλος μου, εἶχε δύο μικρότερες ἀδελφὲς τὶς ὁποῖες ἀγαποῦσε ὑπερβολικά. Παρ' ὅλη του τὴν φτώχεια, οἱ γονεῖς τοῦ φίλου μου ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ τὸ σχολεῖο του. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὅμως βλέποντας τὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειές τους, φρόντιζε νἄναι πάντα συνεπὴς στὶς ὑποχρεώσεις του. Τακτικός, ἐπιμελής, εὐγενικὸ παιδί, ἦταν τὸ ὑπόδειγμα σ' ὅλους μας. Ποτὲ δὲν ἔχανε τὸ κέφι του κι' ὅταν ἀκόμη ξέραμε πῶς εἶναι νηστικός, γιατὶ ἄργησε νἄρθῃ τὸ σακκούλι μὲ τὶς λιγοστὲς τροφές...

...Μέναμε στὴν ἴδια γειτονιά. Ἐγὼ μὲν κοντὰ στοὺς δικούς μου, ἐκεῖνος δὲ φιλοξενούμενος ἀπὸ κάποιον μακρυνό του συγγενῆ. Τὸ πρωῒ μαζὶ ξεκινούσαμε γιὰ

τὸ σχολεῖο καὶ τὸ μεσημέρι μαζὶ γυρίζαμε. Πολλὲς φορὲς τοῦ εἶχα προτείνει νὰ τὸν πάρω σπίτι νὰ φᾶμε, ὅ,τι ὑπῆρχε. Γιὰ πολὺ καιρὸ στάθηκε ἀδύνατο.

Κλεισμένος τὶς περισσότερες ὧρες στὸ μικρό του δωμάτιο ποὺ φωτιζότανε μὲ μιὰ λάμπα πετρελαίου τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ἔμοιαζε σὰν ἀσκητής. Κεῖνο τὸ δωμάτιο ἦταν γι' αὐτόν, ὅπως μᾶς ἔλεγε, τὸ «κρυφὸ σχολεῖο». Μέσα ἐκεῖ ἦταν ὅλη του ἡ ζωή, ὅλα του τὰ ὄνειρα κι' ὅλες οἱ ἐλπίδες. Ἀγκαλιασμένος μὲ τὴν φτώχεια καὶ τὰ βιβλία, γευότανε νωρὶς-νωρὶς τὰ πικρόχολα τῆς ζωῆς φαρμάκια.

Τὸν ἀγαποῦσα εἰλικρινὰ τὸ φίλο μου καὶ πάντοτε προσπαθοῦσα νὰ τὸν κάνω νὰ ξεχνάῃ τὶς μιζέριες. Παρακολουθοῦσα ἀπὸ κοντὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ἔβλεπα, ὅτι μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀδυνατοῦσε, χλώμιαζε. Τὸ βλέμμα του γινότανε ὅλο καὶ πιὸ θαμπό... Μιὰ μέρα θέλησα νὰ τοῦ πῶ κάτι, νὰ τοῦ συστήσω νὰ βγαίνῃ καὶ λίγο ἔξω, νὰ φρεσκαρίζεται τὸ μυαλό του, ν' ἀλλάζῃ λίγο τὶς πληκτικὲς καὶ μονότονες παραστάσεις. Ἀφοῦ σήκωσε γιὰ λίγο τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανό, κύτταξε μ' ἕνα ἁπλανὲς ὕφος τὸ ἄπειρο καὶ μοῦδωσε τούτη τὴν ἀπάντηση :

...«Εἶσαι ὁ μόνος πιστός μου φίλος. Σὲ σένα μπορῶ νὰ πῶ τὸν πόνο μου, γιατὶ ξέρω πὼς θὰ μὲ καταλάβῃς. Γνωρίζεις καλὰ τὶς συνθῆκες μὲ τὶς ὁποῖες ζῶ. Ξέρεις τὴν φτώχεια μου. Ὁ πατέρας μου μ' ἔστειλε νὰ μάθω λίγα γράμματα, στερούμενος τὸ κάθε τὶ καὶ τρώγοντας αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐληὲς καὶ κρεμμύδια... Δὲν μπορῶ νἄχω μεγάλες ἀπαιτήσεις. Κάποια μέρα θὰ πρέπει νὰ ξεπληρώσω τὰ χρέη πρὸς τοὺς δικούς μου. Ἔχω καθῆκον καὶ ἱερὰ ὑποχρέωση νὰ ξεκουράσω κάποτε, ἔστω καὶ γιὰ λίγο αὐτοὺς ποὺ τώρα φροντίζουν γιὰ μένα. Ἔχω δυὸ ἀδελφές. Σὲ λίγα χρόνια θἄναι ἕτοιμες γιὰ γάμο. Θὰ χρειαστοῦν χρήματα. Ἔτσι βλέπεις κατάντησε σήμερα ὁ γάμος, ἀγοραπωλησία. Οἱ γαμβροὶ θέλουν προῖκα καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν ἐσὺ ἢ ἐγὼ στερούμεθα καὶ τοῦ ψωμιοῦ ἀκόμη. Ἴσως τοὺς δικαιολογῶ καὶ λίγο. Γιὰ νὰ χτισθῇ γερὰ καὶ στέρεα ἕνα σπιτικὸ στὴ σημερινὴ ἐποχή, θὰ πρέπει νὰ συμβάλλουν καὶ τὰ δύο μέρη. Καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα. Πέρασε κείνη ἡ παληὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ πάντα πήγαιναν καλὰ μόνο καὶ μόνο μὲ τὶς δυνάμεις καὶ τὶς ἀπολαυὲς τοῦ ἄνδρα. Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, εἶναι βαρὺ τὸ φορτίον τῆς ζωῆς... Πρέπει ν' ἀγωνισθῷ φίλε μου, νὰ στερηθῶ πολλά, νὰ πάρω ὅσα μπορῶ περισσότερα ἐφόδια κι' αὔριο, σὰν μποῦμε στὸ καμίνι τῆς ζωῆς, νὰ τοὺς βοηθήσω. Θέλω νὰ γίνω ἀξιωματικός, γιατὶ ἔτσι μόνον θὰ μπορῶ καλλίτερα νὰ τοὺς ἐνισχύω... Γιὰ τὴν δική μου καλοπέραση δὲν μὲ νοιάζει καὶ τόσο. Θέλω ὅμως νὰ γελάσουν μιὰ μέρα γιὰ λίγο τὰ μέχρι τώρα πικραμένα χείλια τοῦ πατέρα μου. Θέλω ἀκόμη νὰ δῶ τὶς ἀδελφές μου ντυμένες στὰ νυφικά, κοντὰ σὲ δυὸ καλοὺς ἄνδρες...

.....

Γιὰ μᾶς ὑπάρχει καιρὸς νὰ γλεντήσουμε, νὰ χαροῦμε τὴ ζωή. Γιὰ κείνους ὅμως ποὖναι κουρνιασμένοι στὰ βουνὰ καὶ τὶς ρεματιές, ἡ ζωὴ θἄναι γιὰ πάντα ἡ ἴδια. Ρουτινιασμένη, φτωχὴ καὶ ἄχαρη... Νὰ φίλε μου γιατὶ μὲ βλέπεις κλεισμένο συχνὰ ἐδῶ μέσα. Ἴσως, ὅλα αὐτὰ σοῦ φαίνονται παράξενα καὶ κάπως καθυστερημένα στὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν. Κι' ὅμως γιὰ μένα, ἀπὸ καιρὸ τώρα ἀποτελοῦν τὸ πιστεύω τῆς ζωῆς μου. Εἶναι ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἀπὸ τούτη τὴν τόσο ἄστατη κι' ἄχαρη ζωή... Δὲν νομίζεις πὼς εἶμαι ἀρκετὰ ὀλιγαρκής;»

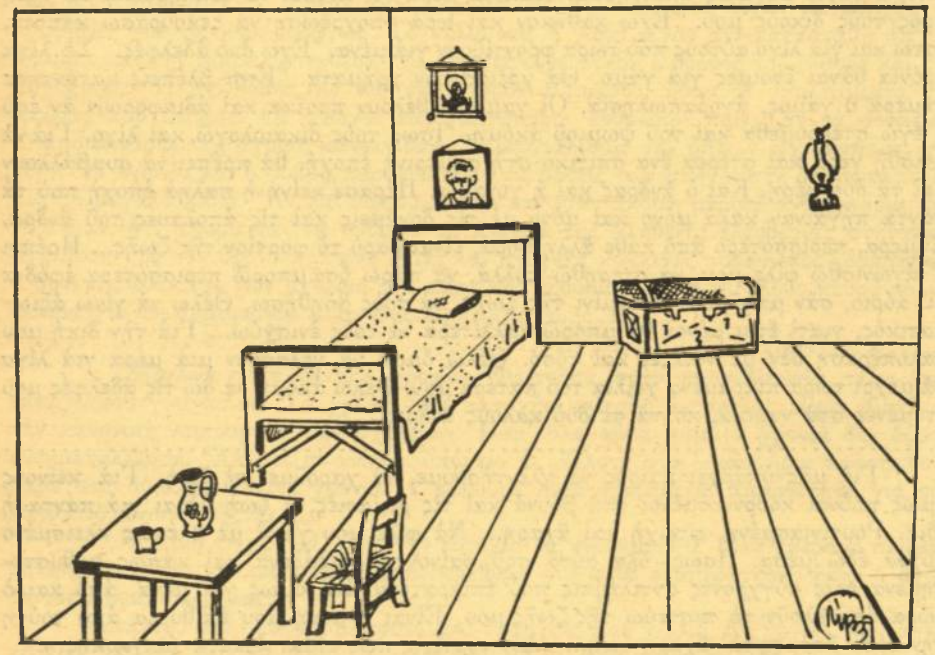
...Ἀρκέσθηκα νὰ συμφωνήσω ἀπόλυτα μὲ τὸ φίλο μου, ἀφοῦ καὶ οἱ δικές μου ἀντιλήψεις ταίριαζαν. Τοῦ εὐχήθηκα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν πόθων καὶ τῶν προσδοκιῶν του...

...Ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα. Τὸ ἅρμα τοῦ φθονεροῦ γέροντα τρέχει πάνω στὴ δίχως τέλος λεωφόρο ποὺ αἰῶνες αἰώνων τώρα βαδίζει τὸ ταλαίπωρο ἀνθρώπινο γένος. Φεύγει τόσο γρήγορα ποὺ δὲν προφθάνουμε πολλὲς φορὲς νὰ δοῦμε τὰ τελευταῖα του χνάρια. Ἔτσι συμβαίνει πάντα. Κάποτε νοιώθουμε ἀνακούφιση καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια, γιατὶ ἐλπίζουμε πὼς ἔτσι θὰ τελειώσουν καὶ τῆς ζωῆς οἱ ἀντιξοότητες. Ἀντίθετα ὅμως ἄλλοτε προσευχόμαστε στὸ Θεὸ νὰ μείνῃ ἀκίνητο τοῦ χρόνου τ' ἅρμα, γιατὶ θέλουμε νὰ χαροῦμε ὅλα ὅσα ὑπάρχουν πάνω στὴ γῆ. Ποθοῦμε νὰ ρουφήξουμε

καὶ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς ζωῆς καὶ ξεχνᾶμε, ὅτι πάντα σχεδὸν τὰ κατακάθια, εἶναι ἐπικίνδυνα, βλαβερά, ἀνίκανα νὰ προσφέρουν κάτι τὸ ὠφέλιμο. Ἀλήθεια. Πόσο τυφλοὶ καὶ παράλογοι εἴμαστε, ὅταν ζητᾶμε νὰ ριζώσουμε ἐκεῖ ποὺ τίποτε μέχρι τώρα δὲν ἄνθησε δὲν καρποφόρησε, δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς. Πόσο ἄμυαλοι εἴμαστε σᾶν σκεπτόμαστε, πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσουμε ἐμεῖς τὴν πορεία τῆς τύχης μας, χωρὶς νὰ ξέρουμε πόσο μάταιο καὶ τυραννικὸ εἶναι νὰ λακτίζουμε πρὸς τὰ κέντρα. Ὅ,τι κι' ἂν κάνωμε, ὅ,τι κι' ἂν πρὸς στιγμὴν νοιώθουμε πὼς κερδίσαμε, ὅλα αὐτὰ θἄναι πάντοτε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες προσπάθειές μας στὸν τραχὺ κι' ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Ὁ χρόνος θὰ περνάῃ κι' ἐμεῖς ἄδικα θὰ κραυγάζουμε «δίπλωσε χρόνε δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου, ὧρες γλυκειὲς μὴ φεύγετε, μὴ κάνετε φτερά»...

...Ὁ Κώστας κι' ἐγὼ βρισκόμαστε τώρα στὴ τελευταία τάξη. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἀποφοιτήσουμε καὶ ὁ καθένας μας θὰ πάρῃ τὸ δικό του δρόμο. Τώρα προχωρᾶμε μαζὶ στὸν ἴδιο δρόμο. Σὲ λίγο θὰ συναντήσουμε ἕνα σταυροδρόμι. Ἐκεῖ, ἀφοῦ πάρει τὸν δρόμο του καθένας μας, θὰ χωρίσουμε, κυνηγῶντας διαφορετικὸ σκοπό. Μπορεῖ κάποτε οἱ δρόμοι μας νὰ συναντηθοῦν. Στὴν ζωὴ ὅλα συμβαίνουν, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ παράξενα.

Στὴ ζωὴ τοῦ Κώστα τίποτε δὲν ἄλλαξε. Ἐξακολουθεῖ νὰ κλείνεται στὸ δωμά-

Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ στολίδια τοῦ «κρυφοῦ σχολείου» τίποτε ἄλλο...

τιό του καὶ νὰ διαβάζῃ. Στὸ δωμάτιό του, ὅλα βρίσκονται ὅπως καὶ πρίν. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα ξυλοκρέβατο, χωρὶς στρῶμα, σκεπασμένο μόνο μὲ μιὰ χωριάτικη μάλλινη κουβέρτα. Πιὸ κεῖ ἕνα φτωχοτράπεζο, δίχως τραπεζομάντηλο. Πάνω σ' αὐτὸ μιὰ κανάτα κι' ἕνα κύπελο. Στὸ τοῖχο, δεξιὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο μιὰ πρόκα κρατάει τὴν λάμπα τοῦ πετρελαίου. Τὸ λαμπόγιαλο εἶναι ὅλο μαυρίλα. Λίγο πιὸ κάτω, στὴ δεξιὰ γωνιά, ἕνα μπαοῦλο, χωρὶς κλειδαριά. Ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας μαρτυράει τὴν βαθειὰ τοῦ φίλου πίστη. Καντήλι δὲν ὑπάρχει. Κι' ὅμως σὲ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ, Ἀρχιφύλακος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΦΘΟΡΟΠΟΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ἡ δεισιδαιμονία ἔχει διαφορετικὴ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν πρόληψη, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐπιβλαβέστερα καὶ ὀλεθριώτερα. Τὸ μεγαλύτερο κακὸ ποὺ προκαλεῖ εἶναι τὸ ὅτι δεσμεύει τὴν ἐλευθερία τῆς θελήσεως, ἐπισκατίζει τὴν ἀνθρώπινη διάνοια, ἐμβάλλει τὸν ἄνθρωπο σὲ δεινοὺς φόβους ἀπὸ κινδύνους ἀνύπαρκτους καὶ τὸν ἐξαναγκάζει σὲ ἔργα ἄσκοπα καὶ ἐπιβλαβῆ.

«Δειλία πρὸς τὰ δαιμόνια» χαρακτηρίζεται ἡ δεισιδαιμονία, κατὰ τὸν ὁρισμὸ ἀρχαίων φιλοσόφων. Ἑτοιμολογικῶς, τοῦτο ἀκριβῶς σημαίνει καὶ ἡ λέξη «δεισιδαιμονία», συνθετικὸς ὅρος τῶν λέξεων «δεῖμα»—φόβος—καὶ «δαιμόνια». Οὐσιαστικώτερα ὅμως χαρακτηρίζεται ἡ δεισιδαιμονία ὡς φόβος Θεῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ ὁ κατατρυχώμενος ἀπὸ αὐτήν.

Παληὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος, ἡ δεισιδαιμονία, ἀγκαλιάζει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὸ μυστήριο καὶ φοβοῦνται τὸ ἄγνωστο. Ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι ἀντίκρυζαν μὲ δέος τὴν δεισιδαιμονία, δὲν εἶναι δὲ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ στιγμάτισαν τὴν φοβερὴ αὐτὴ ψυχικὴ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἔντμοντ Μπαρῖκε εἶπε ὅτι «ἡ δεισιδαιμονία, εἶναι ἡ θρησκεία τῶν πτωχῶν τῷ πνεύματι», ὁ Μίλτων ὅτι «τὸ μεγαλύτερο ἄχθος στὸν κόσμο εἶναι ἡ δεισιδαιμονία» καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Χὼλ ὅτι «ἡ δεισιδαιμονία εἶναι Θρησκεία χωρὶς Θεό». Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ ἀθάνατος Γκαῖτε

τοῦτα τὰ φτωχὰ κι' ἀπέριττα, δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν σὲ πίστη καὶ ἱερὴ κατάνυξη, τὰ χρυσοστολισμένα τῶν ἄλλων ποὺ τάχουν μόνο καὶ μόνο γιὰ στόλισμα καὶ ἐπίδειξη. Τοῦτα τὰ τόσο φτωχικά, κλείνουν μέσα τους, ὅλη τὴν ἱερὴ φλόγα τῆς ἀγνῆς καὶ παιδιάστικης καρδιᾶς τοῦ Κώστα Λαζάρου. Τῆς καρδιᾶς, τῆς ἄδολης καὶ ἀγγελικῆς.

...Κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα, λίγους πόντους πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο, μιὰ φωτογραφία διακρίνεται. Εἰκονίζει ἕνα νεαρό, σχεδὸν ἀμούστακο παιδί, χωρὶς γραβάτα, μὲ ἀνοιχτὸ στὸ στέρνο πουκάμισο καὶ μὲ τὰ μαλλιά του σγουρὰ πρὸς τὰ πάνω. Τὸ χαμόγελο ποὺ χύνεται στὸ πρόσωπό του, καλύπτει τὴ κουρασμένη φυσιογνωμία του.

Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ στολίδια τοῦ «κρυφοῦ σχολείου». Τίποτε ἄλλο.

(Συνεχίζεται)

μὴ μπορῶντας νὰ καταλήξη κάπου γιὰ τὸ πλῆθος τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ ἀντικρύζοντας αὐτὲς ὡς ρωμαντικὸς ποιητής, ἀπεφάνθη ὅτι «ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ἡ ποίηση τῆς ζωῆς».

Ἂν ἐξετάσουμε μὲ προσοχὴ τὶς δεισιδαιμονίες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ—ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου λαοῦ τῆς γῆς—θὰ δοῦμε ὅτι εἶναι συντρίμματα λησμονημένων δοξασιῶν καὶ ἀμυδρὲς ἀνταύγειες ἀπὸ ἑστίες θρησκειῶν ποὺ καταλύθηκαν σὲ μακρυνὲς ἐποχές. Αὐτὸ τὸ ἐννοοῦμε ἀπὸ τὴν μεγάλη σχέση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν σημερινῶν δεισιδαιμονιῶν πρὸς τὶς ἀρχαῖες θρησκεῖες. Εἴδαμε στὸν «Μάρτιο» τοῦ Μηνολογίου, ὅτι τὰ πορφυρᾶ καὶ χρυσοκίτρινα νημάτια ποὺ περιδένουν στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τὴν πρώτη Μαρτίου, γιὰ νὰ μὴ τοὺς μαυρίση ὁ ἥλιος, εἶναι συνήθεια ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θρησκεία καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν τελετὴ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Στὸν «Μάϊο» τοῦ Μηνολογίου ἐπίσης, εἴδαμε ὅτι ἡ ἀπαγόρευση τελέσεως γάμων κατὰ τὸν μῆνα ἐκεῖνον ὀφείλεται στὰ «Lemouria» ἤτοι τελετὲς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν κακοποιῶν πνευμάτων ποὺ ἐτελοῦντο μὲ τὴν ἀρχαία ρωμαϊκὴ Θρησκεία.

Μιὰ ἄλλη δεισιδαιμονία θὰ παραθέσουμε ἐδῶ, γιὰ νὰ καταφανῆ, πόσον οἱ δεισιδαιμονίες εἶναι ζώπυρα ἀρχαίων θρησκειῶν καὶ τελετῶν. Γνωστὴ εἶναι σὲ ὅλους μας ἡ τόσο συνηθισμένη ρήση «μὲ τὶς ὑγεῖες σου» σ' ἐκεῖνον ποὺ πταρνίζεται. Ἄλλοι λένε γιὰ τὴ δεισιδαιμονία αὐτὴ ὅτι ὀφείλεται σὲ ἐπιδημία ποὺ ἐνέσκυψε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ποὺ εἶχε ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος τὸν πταρμό. Εὔχονται λοιπὸν «μὲ τὶς ὑγεῖες» γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ἀσθένεια. Ἄλλοι, λένε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ προσεβάλετο ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ ἀπέθνησκε. Ἔσπευδαν γιὰ τοῦτο οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς νὰ εὐχηθοῦν ὑγεία... στὸν ἄλλο κόσμο. Παρόμοια ἀσθένεια ὅμως εἶναι ἄγνωστη στὴν ἱστορία τῆς Ἰατρικῆς, ἐκ τούτου δὲ γίνεται φανερὸν ὅτι πλάσθηκε ἡ ἱστορία αὐτὴ μόνον γιὰ τὴν ἐξήγηση τῆς παράδοξης προσαγορεύσεως. Ἡ Ἰατρικὴ ἐπιστήμη πάλι μᾶς λέγει ὅτι ὁ πταρμὸς συνοδεύει καταρροϊκὲς παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν, οἱ ὁποῖες πολλὲς φορὲς δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Δὲν μᾶς ἐξηγεῖ ὅμως γιατὶ ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς συνηθίζεται μόνον ὅταν παρουσιάζεται ἕνα τόσο ἀμφίβολο καὶ ἄγνωστο σύμπτωμα ἀπὸ ἀσήμαντη πάθηση, καὶ δὲν ἐπεκτείνεται ἡ χρήση σὲ συμπτώματα φανερὰ ἄλλων ἀσθενειῶν σπουδαιοτέρων. Πλάσθηκαν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ διότι ἀγνοεῖται ἢ ἔχει λησμονηθῆ ἡ πραγματικὴ αἰτία τοῦ χαιρετισμοῦ, τὴν ὁποίαν βρίσκουμε στὴν Θρησκεία τῶν ἀρχαίων Περσῶν. Πράγματι, οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι πίστευαν ὅτι ὁ πταρμὸς φανέρωνε τὴν κατανίκηση τῶν πονηρῶν πνευμάτων Δέβ. Ἦταν ὁ πταρμὸς σημάδι νίκης τοῦ ἐσωτερικοῦ πυρὸς κατὰ τῶν Δὲβ καὶ γιὰ τοῦτο οἱ Πέρσαι ἐφώναζαν μετὰ τὸν πταρμό: «Συνετριβήτωσαν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ οἱ ἐν τῷ σώματί μου Δέβ!..».

Ἴχνη τῆς δεισιδαιμονίας αὐτῆς βρίσκουμε καὶ σήμερα σὲ δημώδη παροιμιακὴ φράση στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, ὅπου ἀκοῦμε : «Φτερνίσθη ὁ διάβολος καὶ τὸν ἔβγαλε». Λέγεται τοῦτο γιὰ τοὺς πολὺ πονηροὺς ἀνθρώπους καὶ ἔρχεται ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν Περσικὴ Θρησκεία, ἀφοῦ πίστευαν οἱ Πέρσαι πὼς οἱ Δὲβ ἔβγαιναν μὲ τὸν πταρμὸ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἡ παροιμία αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀναφέρεται σὲ ἄνθρωπο πονηρότερο καὶ τοῦ διαβόλου, σὲ ἄνθρωπο ποὺ κατοικεῖ σὲ σῶμα διαβόλου ἀφοῦ ὁ διάβολος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία μὲ τὸ πτάρνισμα.

***

Ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δεισιδαιμονία καλλιεργήθηκε σκόπιμα ἀπὸ τοὺς κατὰ καιροὺς τυράννους, κυβερνῆτες, νομοθέτες κλπ. καὶ τοῦτο γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Πολλὲς ὑπῆρξαν οἱ περιπτώσεις, πού, γιὰ νὰ προσδώσουν κῦρος στὰ νομοθετήματα καὶ νὰ στηρίξουν τὴν ἐξουσία τους, οἱ ἄνθρωποι, στηρίχθηκαν στὴν δεισιδαιμονία. Λέγεται λ.χ. γιὰ τὸ Νουμᾶ, ὅτι γνωρίζοντας τὴν ἰδιότητα τῶν ἀκίδων, νὰ προκαλοῦν κεραυνὸ ὅταν ἐτοποθετοῦντο στὶς στέγες τῶν

οἰκιῶν, διέτασσε τὴν τοποθέτηση ξιφῶν στὶς στέγες ναῶν, μὲ τὶς αἰχμὲς πρὸς τὸν οὐρανό. Κατέπλησσε ἔτσι τὰ ἀφελῆ πλήθη τῶν Ρωμαίων, προσελκύοντας τοὺς κεραυνοὺς πάνω στοὺς ναούς, ἰσχυρίζετο δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπικυρώνει τοὺς λόγους του. Ἀνάλογα μαθαίνουμε καὶ γιὰ τὸν Βούδα, γιὰ τὸν Μωάμεθ καὶ γιὰ ἄλλους ἱδρυτὲς θρησκειῶν, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίησαν τὶς μυστικὲς γιὰ τὰ ἀφελῆ πλήθη ἐφευρέσεις πρὸς κατάπληξη τῶν πιστῶν.

Τὰ ἔξοχα πνεύματα ὅλων τῶν ἐποχῶν ὅμως, καταπολέμησαν μὲ σφοδρότητα τὶς δεισιδαιμονίες. Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα, διακρίνονται γιὰ τὴν πολεμικὴ των ἐναντίον τῶν δεισιδαιμονιῶν—καὶ τῶν προλήψεων—ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Ξενοφῶν καὶ ἄλλοι. Ὁ Θεόφραστος μᾶς δίνει πιστὴ εἰκόνα τοῦ δεισιδαίμονος σὲ εἰδικὸ κεφάλαιο τῶν «Χαρακτήρων», βιβλίο μὲ τὸ ὁποῖο κατεπολέμησε ὅσο κανεὶς ἄλλος τὴν δεισιδαιμονία. Ὁ Πλούταρχος ἐξ ἄλλου, ἔγραψε ἀργότερα εἰδικὸ βιβλίο γιὰ τὴν δεισιδαιμονία καὶ ὥρισε αὐτὴν ὡς «Πάθος ἐκ ψευδοῦς λόγου γεγενημένον», διαπραγματευόμενος δὲ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς λέγει: «Ἔργα καὶ πάθη δεισιδαιμονίας καταγέλαστα, καὶ ῥήματα καὶ κινήματα καὶ γοητεῖαι καὶ μαγεῖαι καὶ περιδρομαὶ καὶ τυμπανισμοί, ρυπαραὶ δὲ ἀγνεῖαι, βάρβαροι δὲ καὶ παράνομοι πρὸς ἱεροὺς κολασμοὶ καὶ προπηλακισμοί...». Μᾶς δίνει ἔτσι πιστὴ εἰκόνα τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῶν «καταγελάστων» τελετῶν τῶν χρόνων του, καὶ καταλήγει ὅτι προτιμᾷ τὸν ἄθεο ἀπὸ τὸν δεισιδαίμονα, καθόσον, ὁ μὲν πρῶτος ἀρνεῖται ἐντελῶς τὴν Θεότητα, ὁ δεύτερος δέ, προσδίδει σ' αὐτὴν ἰδιότητες ἀπρεπεῖς. Ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας, ὕστερα ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ μεσαίωνα, ἄρχισε πάλι μὲ σφοδρότητα ἀπὸ πολλοὺς σοφοὺς τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων. Ἀκολούθησε τὴν αὐτὴ ἀνοδικὴ πορεία πρὸς τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν τῆς φύσεως καὶ κορυφώθηκε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ διαφωτισμοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Στὴ σταυροφορία αὐτή, ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπεύθη ἀπὸ τὸν Ἀνώνυμο Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος ἐξέδωσε κατὰ τὸ 1806 στὴν Ἰταλία βιβλίο του μὲ τὸν τίτλο: «Ἑλληνικὴ Νομαρχία». Τὸ ἔργο τοῦτο, διακρινόμενο γιὰ τὴν σφοδρότητα τῆς πολεμικῆς του ἐναντίον τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῶν προλήψεων γενικά, ἀπετέλεσε ἔξοχη ἀντιπροσώπευση τῆς Ἑλλάδος στὴν γενικὴ αὐτὴ κίνηση καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς καθαρὸ προϊὸν τῆς προεπαναστατικῆς ἀστικῆς ἀνόδου τῆς χώρας μας. Ἐπίσης σὲ πολλὰ ἔργα τοῦ Κοραῆ, τοῦ Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου, τοῦ Βάμβα, τοῦ Κούμα καὶ πολλῶν ἄλλων διαφωτιστῶν τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων, ἡ δεισιδαιμονία καταπολεμήθηκε στὶς ποικιλόμορφες ἐκδηλώσεις της. Ἰδιαίτερα ὅμως ἐτονίσθηκε ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς, ἡ ἀνάγκη τῆς μορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξαπλώσεως τῆς παιδείας στὰ λαϊκὰ στρώματα, γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν οἱ δεισιδαιμονίες καὶ οἱ προλήψεις, πού, στηριζόμενες στὴν ἀμάθεια, ἀποτελοῦσαν ἀληθινὴ μάστιγα καὶ ψυχικὴ φυλακὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι, κατὰ τὰ δεδομένα τῆς λαογραφικῆς Ἐπιστήμης, οἱ δεισιδαιμονίες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὶς δεισιδαιμονίες ἄλλων ὁμότυχων λαῶν, εἶναι μᾶλλον ἐθιμοτυπικῆς καὶ καθαρὰ αἰσθηματικῆς ἢ λατρευτικῆς φύσεως. Ἐξασκοῦν ἐξωτερικὴ μόνον ἐπίδραση στὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας καὶ δεσμεύουν τὴν αὐτενέργεια καὶ τὴν ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς καὶ τῶν προβλημάτων της. Παρατηρῶντας μάλιστα, ὅτι ἡ στάση τοῦ λαοῦ μας στὸ καθαρῶς θρησκευτικὸ πεδίο παρουσιάζει μορφὲς δημιουργίας καὶ εὐλαβείας καὶ οὐδέποτε παρουσιάζεται ὡς θρησκοληψία καὶ δουλικὴ τοπολατρεία, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ῥήση τοῦ Γκαῖτε κατὰ τὴν ὁποία «ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ἡ ποίηση τῆς ζωῆς», ἐλέχθη κατ' ἀποκλειστικότητα γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Καὶ μάλιστα γιὰ τὸ λαὸ τὸν ὑπόδουλο, τὸ λαὸ τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ καὶ τῆς κλεφτουριᾶς...

Χαρακτηριστικὲς δεισιδαιμονίες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀναφέρονται στὰ φαντάσματα, στὶς στρίγγλες, τὶς νεράϊδες καὶ τὰ στοιχειά. Σὲ ὅλους μας συνέβη πολλὲς φορὲς ν' ἀκούσουμε ἀφηγήσεις παρόμοιες, ποὺ μᾶς ἄφισαν πρὸς στιγμὴν ἀμφίρροπους : Ν' ἀπορρίψουμε αὐτὲς ὡς ψευδεῖς, ὡς φανταστικές, ἢ νὰ τὶς παραδεχτοῦμε; Μᾶς τὰ εἶπαν μὲ τόση παραστατικότητα εἰκόνων, μὲ τόσες λεπτομέρειες, καί, αὐτοὶ ποὺ μᾶς τὰ εἶπαν συμβαίνει νὰ εἶναι ἄνθρωποι μὲ γερὰ καὶ ὄχι κλονισμένα νεῦρα, μὲ ἡρωϊσμὸ σὲ πολέμους καὶ μέ... σχετικὴ καλλιέργεια πνεύματος καὶ ψυχῆς. Πολλὲς φορές, μᾶς φαίνονται μὲν ἀπίστευτες καὶ παράδοξες οἱ διηγήσεις ὅτι εἶδαν ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, μὰ καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἐκείνων ποὺ τὰ διηγοῦνται εἶναι ἀναμβισβήτητα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἐξηγηθῇ. Οἱ ὀπτασίες καὶ τὰ φαντάσματα εἶναι πράγματα ἀνύπαρκτα μὲν στὴν πραγματικότητα, ὑπαρκτὰ ὅμως στὴν φαντασία τοῦ λαοῦ. Συμβαίνει δηλαδὴ συνηθισμένο ψυχικὸ φαινόμενο, ἤτοι πρόκειται γιὰ παρερμηνεία τῶν ἐντυπώσεων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις. Πρόκειται γιὰ τὶς καλούμενες ἀπὸ τοὺς ψυχολόγους παραισθήσεις, ἐνεργητικὲς ἢ ὑποκειμενικές. Μεταπλάσσεται ἡ ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις ἀτελὴς ἀντίληψη καὶ συμπληρώνεται μὲ αὐτοτελεῖς καὶ αὐθόρμητες ἐνέργειες τῆς φαντασίας τοῦ δεισιδαίμονος. Τότε τὰ ἐνδάλματα τῆς φαντασίας παρουσιάζονται ὡς πραγματικὰ ὄντα, μὲ μορφή, ζωὴ καὶ σχῆμα. Γιὰ τοῦτο εἶναι περισσότερο συνηθισμένες οἱ ὀπτασίες αὐτὲς κατὰ τὴν νύχτα, ὁπότε τὰ ἀντικείμενα εἶναι δυσδιάκριτα καὶ οἱ ἦχοι στὴ σιγὴ ἀκούονται μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητοι.

Βοηθᾷ σ' αὐτὸ κατὰ πολὺ ἡ φαντασία τοῦ δεισιδαίμονος, τοῦ ὁποίου οἱ παραστάσεις μεταπλάσσονται καὶ συμπληρώνονται μὲ τὴν ἐπικουρία τῶν ἀποταμιευμένων στὴ μνήμη μυθολογικῶν εἰκόνων, σκηνῶν—ποὺ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας κατώρθωσαν νὰ ἐνσπείρουν στὴν ψυχή του οἱ διάφοροι «μπαμποῦλες» καὶ «ἁράπηδες» τῆς μητέρας ἢ τῆς γιαγιᾶς—καθὼς καὶ ἄλλων γεγονότων ποὺ ἄκουσαν ὅτι συντελοῦνται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Πλὴν αὐτῶν ποὺ ἤδη εὑρίσκονται ἀποθηκευμένα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα τοῦ δεισιδαίμονος, νέα στοιχεῖα ὑπερφυσικὰ γεννιοῦνται τὴν στιγμὴ ποὺ περιδιαβάζει μόνος τὰ μονοπάτια καὶ τὶς πλαγιές. Τὰ σχήματα τῶν βράχων λαμβάνουν μορφὴ θηρίου τῆς ἀποκαλύψεως ἢ κακοποιοῦ στοιχείου ποὺ ἀρέσκεται λ.χ. στὸ νὰ κόβῃ μέλη τοῦ σώματος. Τὰ ἄλλα σχήματα τῶν φυσικῶν καὶ τεχνικῶν μορφῶν γίνονται ἄλλου εἴδους φαντάσματα, πνεύματα, νεράϊδες, στρίγγλες, μούμιες κλπ.

Παρήγορο εἶναι τὸ ὅτι στὴν δεισιδαιμονία τῶν φαντασμάτων, στοιχειῶν, νεράϊδων κλπ. δὲν ἔχει τὸ προβάδισμα ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἐκεῖ ποὺ ὁ ἁπλοϊκὸς Ἕλληνας βλέπει τὶς νεράϊδες του, ὁ Γάλλος βλέπει fées καὶ ὁ Γερμανὸς Elfen. Ὅπου ὁ Ἕλληνας βλέπει στρίγγλες καὶ τελώνια, ὁ Γάλλος βλέπει feu—follets καὶ ὁ Γερμανὸς Irrlichter, ὅπου δὲ ὁ Ἕλληνας βλέπει τὸν διάβολο ὁ Πέρσης βλέπει τὸν Δέβ. Ἔτσι διαιωνίζονται καὶ ἀνανεοῦνται τὰ λείψανα τῶν θρησκειῶν ποὺ ἐξέλειπαν πλέον, ἀφοῦ πολὺ σπάνια ζητεῖται ὁ ἀληθινὸς λόγος τῶν παραισθήσεων ἢ καὶ ἐὰν ζητεῖται ἀπὸ τῶν δεισιδαίμονα εἶναι δύσκολο νὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποι ποὺ θὰ τοῦ τὸν ἐξηγήσουν καὶ θὰ τὸν κάνουν ἄνθρωπο ἀπηλλαγμένο δεισιδαιμονιῶν.

***

Ἄλλες δεισιδαιμονίες τοῦ λαοῦ ὀφείλονται στὴν τάση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ πρόγνωση τοῦ μέλλοντος. Μὲ ἀγωνίες ζητᾷ νὰ μάθῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς κάθε ἐποχῆς τὴν μοῖρα του, τὸ πεπρωμένο τῆς ζωῆς του. Ζητᾷ μὲ χίλιους ἐξορκισμοὺς στὶς πλάτες σφαγμένων ζώων, στὸν ἀστρικὸ κόσμο καὶ στὰ φυσικὰ στοιχεῖα, νὰ διαλύσῃ τὸ αἰνιγματικὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ ἄρῃ τὸν πέπλο ποὺ τὸ σκεπάζει. Ζητᾷ νὰ μετακινήσῃ τὰ ὅρια ποὺ διαχωρίζουν τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ νὰ καταστρέψῃ ἂν μπορῇ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μπαίνουν ὡς φραγμοὶ μεταξὺ τοῦ σήμερα καὶ τοῦ αὔριο.

Γνωρίζει καλὰ τὸ χθές, βλέπει καταφανῆ τὴ σχέση τοῦ παρελθόντος μὲ τὸ

παρόν, καὶ διακρίνει ὅμοια σχέση τοῦ παρόντος πρὸς τὸ μέλλον. Ἡ ψυχολογία παραδέχεται αὐτὴ τὴ σχέση ἀφοῦ κατὰ ἀλάθητο ἀξίωμα «τὸ παρὸν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ παρελθόντος καὶ αἰτία τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ ὁ δεισιδαίμων, ἢ ἀδυνατεῖ νὰ καθορίσῃ αὐτὴ τὴ σχέση ἢ δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτήν. Ὑπονοεῖ πολυπλοκώτερες αἰτίες καὶ προσπαθεῖ νὰ πορισθῇ διδάγματα πού θὰ τὸν καθοδηγήσουν στὴ συσχέτιση τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ ἐντελῶς τυχαίους καὶ αὐθαίρετους συνδυασμοὺς διαφόρων πραγμάτων ἢ συμβάντων τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ὑπάρχουν πολλὰ γεγονότα ἀδιάφορα, τὰ ὁποῖα δὲν πείθεται ὁ δεισιδαίμων ὅτι εἶναι ἄσκοπα καὶ γιὰ τοῦτο τοὺς ἀποδίδει τὴν δήλωση τοῦ μέλλοντος. Παρόμοια εἶναι τὰ συναντήματα ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅπως λ.χ. ἡ τρομερὴ γιὰ τὸν κυνηγὸ συνάντηση μὲ γάτο, ὅπως εἴδαμε στὸν «Ὀκτώβριο». Εἶναι ἀκόμα οἱ οἰωνοί, ἤτοι ἡ διεύθυνση πτήσεως πουλιῶν, οἱ κλήδονες, ἤτοι οἱ φωνὲς πού ἀκούγονται τυχαῖα τὴν νύχτα– ἀπὸ διάφορα πουλιὰ λ.χ. πού κινδυνεύουν ἀπὸ ἑρπετὰ—κ.ἄ.π.

***

Πλὴν τούτων, ὁ δεισιδαίμων ἀποδίδει σχέση μυστηριώδη καὶ συγγένεια τῶν ὁμοίων πραγμάτων πρὸς ἄλληλα Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνύπαρκτη αὐτὴ σχέση, κανονίζει τὶς πράξεις του γιὰ νὰ πορισθῇ κάποια ὠφέλεια ἢ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κάποιο κακό. Ἀποδίδει λ.χ. στὸν «Τρυγητὴ» μήνα—τὸν «Σεπτέμβριο» ὅπως εἴδαμε—κακὴν ἔννοια καὶ ἀποφεύγει νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του, διότι κατὰ τὴν δεισιδαιμονία, ὁ «τρυγητὴς» «τρυγᾷ» τὰ ἀνδρόγυνα, ἤτοι σκορπίζει τὸν θάνατο. Στὶς δουλειὲς πού γίνονται τὴν Κυριακὴ τῆς «Τυρινῆς», ἀποδίδει «τυραννία», στὴν γέννηση ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου «Συμεῶνος» ἀποδίδει «σημάδια» στὸ σῶμα τοῦ βρέφους, γιὰ τὰ «δήγματα» φιδιῶν πιστεύει ὅτι κάνει καλὸ τὸ «φιδόχορτο» κλπ. Στὴν Ἑλληνικὴ Κύπρο, ἡ δεισιδαιμονία θέλει τὸν Ἅγιο Ἰάκωβο θεραπευτὴ τῆς ὠταλγίας καὶ τοῦτο διότι σὲ παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος «Ἰάκωβος» ἔχουμε τὸ «Ἄκουρος», «Ἄκουφος» κλπ. Ἄλλες δεισιδαιμονίες παρόμοιες εἴδαμε στὸ ἐπὶ μέρους «Μηνολόγιο», ὅπου, ἀπὸ τὴν Ἁγία «Βαρβάρα» ἔχουμε τὸ «βαρβάρωμα», ἀπὸ τὸν Ἅγιο «Σπυρίδωνα» τὰ «σπυριά», ἀπὸ τὸν Ἅγιο «Σάββα», τὸ «σαββάνωμα», ἀπὸ τὸν Ἅγιο «Στέφανο» τὰ «στέφανα», ἀπὸ τὸν «Μάϊο» τὰ «μάγια», ἀπὸ τὴν «Ἀνάληψη» τὴν «ἀνάλειψη» καὶ «ἀναλείβγουμι», ἀπὸ τὴν «Πεντηκοστὴ» τὴν καταστροφὴ τῶν «ποντικῶν» καὶ τὸν ἀριθμὸ «πέντε», ἀπὸ τὸν «Ἰούδα» τὸν «Γιούδα»—αἰτία τὸ «γίδι»—κλπ. κλπ.

Γνώρισμα χαρακτηριστικὸ τοῦ δεισιδαίμονος εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἐξετάζει ὅλα ὅσα ἀναφέραμε ὑποκειμενικά, οὐδέποτε δὲ ἀντικειμενικά. Τὰ πάντα δηλαδὴ ἐξετάζει σχετικὰ μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ οὐδέποτε αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ γεγονότα σὲ συσχετισμὸ μεταξύ τους. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κανόνα γιὰ τὴν πρόγνωση τοῦ μέλλοντος ἔχει τὸ παράλογο ἀξίωμα: «Μετ' ἐκεῖνο, ἄρα ἕνεκα ἐκείνου!...» Ἐπειδὴ συνέβη νὰ προηγηθῇ ἑνὸς γεγονότος τυχαῖο συμβάν, τεκμαίρεται ὅτι αὐτὸ ἦταν αἰτία τοῦ γεγονότος. Δὲν εἶναι ξένες πρὸς τοῦτο οἱ δεισιδαιμονίες, ὅτι ἡ ἐμφάνιση λαγοῦ προϋποθέτει ἀναγκαία πτώση καὶ δυστύχημα σ' ἐκεῖνον πού τὸν εἶδε, ὅτι τὸ κράξιμο τῆς κουκουβάγιας πάνω στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ φέρνει ὁπωσδήποτε θάνατο, ὅτι τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου φέρνει εὐτυχία (!), ὅτι τὸ ἀναποδογύρισμα τῆς ἁλατιέρας ἢ τὸ σταύρωμα τῶν πειρουνιῶν φέρνουν κακό κ.ἄ.π.

ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Δοξασία μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε τὴν πεπλανημένη γνώμη περὶ ὑπάρξεως ἀνύπαρκτων Θεῶν καὶ γενικὰ ἀνύπαρκτων μυθικῶν τόπων, προσώπων καὶ πραγμάτων. Μὲ ἄλλους λόγους, ὀνομάζουμε «δοξασία» τὴν εἰκασία, τὴν φαντασία, τὴν ὄχι πραγματικὴ ἀντίληψη.

Αἰτία τῶν δοξασιῶν εἶναι οἱ θρῦλοι, ἤτοι οἱ φανταστικὲς ἀφηγήσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες καθιερώθηκαν οἱ δοξασίες.

Δοξασίες χαρακτηρίζει ἡ Λαογραφία κάθε τὶ πού καθιερώθηκε στὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ σὰν πίστη ἐσφαλμένη. Οἱ δοξασίες εἶναι ἐκεῖνες πού κυρίως γέννησαν τὶς προλήψεις καὶ τὶς δεισιδαιμονίες, καὶ τὶς καθιέρωσαν στὸν λαὸ σὰν γεγονότα πού ἔχουν τὶς ρίζες τους σὲ πραγματικὰ συμβάντα. Ὅλα τὰ ὅσα καθιέρωσαν στὸν λαὸ σὰν γεγονότα πού ἔχουν τὶς ρίζες του σὲ πραγματικὰ συμβάντα. Ὅλα τὰ ὅσα καθιέρωσαν οἱ ἀφηγήσεις γιὰ ἀνύπαρκτους θεούς καὶ λατρεῖες, γιὰ τὶς νεράϊδες, τὶς στρίγγλες, τὰ φαντάσματα, τὰ δαιμόνια, τὰ στοιχεῖα τῆς θάλασσας καὶ τῆς ξηρᾶς, ἀποτελοῦν τὶς δοξασίες πού, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διεσώθηκαν μὲ τὴν παράδοση μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ κυκλοφοροῦν ὑπὸ μορφὴν μύθων καὶ διηγήσεων. Εἶναι μὲ ἄλλους λόγους, οἱ δοξασίες, ἡ π η γ ὴ τ ο ῦ κ α κ ο ῦ.

Ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια φθοροποιὰ στοιχεῖα τῆς Λαογραφίας. Μάλιστα, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὲς ἐπήγασαν οἱ προλήψεις καὶ οἱ δεισιδαιμονίες, μποροῦμε ἄφοβα νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι οἱ αἰτίες τῆς ὅλης κακοδαιμονίας τῶν φθοροποιῶν στοιχείων πού μαστίζουν τὸν λαὸ καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ.

(Συνεχίζεται)

Ἀγάπη, καλημέρα

Στὸν ἴσκιο σου ἐκάθησα ἀγάπη,
τοῦ Θεοῦ ἀγάπη.
Καὶ μοῦλεγε τῆς φυλλωσιᾶς,
τ' ἀγνὸ τῆς φυλλωσιᾶς σου
τὸ τραγούδι τὴν ἀλήθεια.

*

Παιδιὰ χωρὶς πατέρα,
καὶ μάννα δίχως ἄντρα,
φαμίλιες δίχως σπίτι,
φωνὲς φυματικές,
χιλιάδες πόνοι γύρω,
μὲ αἵματα καρδιές,
σκοτάδια χωρὶς ἄστρα.

*

Κι' ὁρκίστηκα στὸν ἴσκιο σου
ἀγάπη νὰ σὲ σπείρω
στὴ γῆ τὴν πανοπλάστρα
χαρὰ ν' ἀνθίσῃ γύρω.

*

Καὶ στῆς θυσίας ντύθηκα
κι' ἐγὼ τὴν ἀλουργίδα
κι' ἄκουγα καθὼς σύρθηκα
στοὺς δρόμους, στὰ σοκάκια
νὰ τραγουδᾷ ἡ ἐλπίδα.

Σ. ΧΑΝΔΡΗΣ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΙΑΠΡΑΧΘΕΝ ΠΡΟ 2.000 ΕΤΩΝ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΤΟ 1953

'Αναδημοσίευσις άπὸ τὴν ἐφημερίδα
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ τῆς 1-7-1953

'Αποτρόπαιον ἔγκλημα ἀνεκαλύφθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἕνα ἀπόμακρον χωρίον τῆς Δανίας.

'Η σκαπάνη ἑνὸς ἀγρότου προσέκρουσε σὲ κάτι σκληρόν. Μετὰ ὀλιγόλεπτον ἔρευναν ἀνέσυρε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀγνώστου. 'Έντρομος ὁ χωρικὸς ἔσπευσε στὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν. Καὶ μὲ τὴν συνοδείαν τῶν ἀστυφυλάκων ἐπέστρεψεν εἰς τὸν μακάβριον τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου διεπίστωσαν «βλάβην εἰς τὸ κρανίον καὶ ἀποκοπὴν τῆς καρωτίδος διὰ τέμνοντος ὀργάνου».

Οἱ συγκεντρωθέντες χωρικοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγνώστου προσώπου. «Ποτὲ δὲν τὸν εἴδαμε ζωντανὸ κατὰ τὰ μέρη αὐτά, εἶπαν. 'Ασφαλῶς, θὰ εἶναι κανένας ξένος».

'Ο ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ἀπέδωσε πρὸς στιγμὴν τὸ ἔγκλημα εἰς τοὺς τσιγγάνους, ποὺ εἶχαν περάσει τελευταίως ἀπὸ τὸ χωριό. 'Αλλὰ τὸ πτῶμα δὲν ἔδειχνε νὰ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς τσιγγάνους. Τὸ περιεργότερον δὲ ἦτο, ὅτι δὲν ἀνέδιδε καμμίαν κακοσμίαν. 'Απεφάσισε, λοιπόν, νὰ ζητήσῃ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀνευρέθη εἰς τὸ μικρὸ Δανικὸ χωριὸ ὁ δολοφονηθεὶς πρὸ 2.000 ἐτῶν.

'Ο ἰατρὸς Γκλὸμπ ἔσπευσε πράγματι ἐπὶ τόπου καὶ ἐξήτασε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὸ πτῶμα. 'Ο ἀστυνόμος ἤρχισε νὰ ἀδημονῇ μὲ τὴν καθυστέρησιν τῆς διαγνώσεως.

—Πρόκειται γιὰ ἔγκλημα, γιατρέ, ἔτσι δὲν εἶναι; εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

—Ναί, γιὰ ἔγκλημα πρόκειται καὶ μάλιστα ἔγκλημα φοβερόν. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν θὰ ἀνακαλύψετε ποτὲ τὸν δολοφόνον.

'Ο ἀστυνόμος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ κακό του. 'Η ἐπαγγελματική του ἱκανότης εἶχε προσβληθῇ καίρια.

—Καὶ δὲν θὰ ἀνακαλύψετε τὸν δολοφόνο, προσέθεσεν ὁ ἰατρός, διότι τὸ ἔγκλημα ἔγινε πρὸ 2.000 ἐτῶν περίπου!...

Τὸ γεγονὸς προεκάλεσε τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς μελέτης ἀπὸ τοὺς εἰδικούς.

'Η θαυμασία διατήρησις τοῦ πτώματος ὠφείλετο εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ποάνθρακος, τῆς καμένης δηλαδὴ ἀπὸ αἰῶνας πολλοὺς ξυλείας, ἡ ὁποία εἶχε συγχωνευθῇ μὲ τὸ ὑπέδαφος.

'Η αὐτοψία εὗρεν ἀνέπαφα τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Καρδιά, νεφροί, ἧπαρ, ὅλα εἰς ἄριστην κατάστασιν. Διεγνώσθη ἀκόμη καὶ τὸ τελευταῖον γεῦμα, ποὺ εἶχε πάρει ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος: Ρίζες ἀπὸ ἄγρια χόρτα καὶ συμιγδαλένιο ψωμί!

Καὶ τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον τίθεται ἤδη, εἶναι πῶς θὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν μας τὸ προϊστορικὸν αὐτὸ κατάλοιπον. Πολλαὶ γνῶμαι διετυπώθησαν. Οἱ ἐπιστήμονες ἐδιάλεξαν τὴν ἁπλουστέραν. Τὴν τοποθέτησιν, δηλαδή, τοῦ ἀρχεγόνου πτώματος εἰς τὸ ἴδιον μέρος ποὺ εὑρέθη καὶ ὅπου διετηρήθη τόσον τέλεια.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΟΣΟΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ ΕΚΤΑΚΤΩΣ Ἢ ΚΑΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Ἀναδημοσιεύεται
ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» τῆς 2|10|1956

Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ πίνουν κρασί; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἔθεσε μιὰ Ἀγγλίδα μητέρα σ' ἕναν καθηγητὴ τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἀποκτᾶ γνικώτερο ἐνδιαφέρον, δεδομένου ὅτι πολλοὶ γονεῖς ἔχουν τὴν ἰδέαν, πὼς μερικὲς ἔστω σταγόνες κρασιοῦ κάνουν καλὸ στὸ παιδί. Αὐτὴ τὴ γνώμη εἶχε καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ἀγγλίδας ποὺ ἀπηυθύνθη μὲ τὴν ἐρώτησί της στὸν καθηγητή :

«Πολὺ σᾶς παρακαλῶ, ἔγραφε, νὰ μοῦ λύσετε μιὰ διαφορὰ μὲ τὸν ἄνδρα μου. Ἔχουμε δυὸ παιδιὰ σχολικῆς ἡλικίας. Ὅταν ἔρχωνται ξένοι στὸ σπίτι μας, ὁ ἄνδρας μου κερνᾶ τὸ μεγάλο μας γυιὸ οὐΐσκυ ἢ κονιὰκ καὶ στὸ μικρὸ δίνει κρασί. Αὐτὸ τὸ κάνει γιατὶ ἔχει τὴ γνώμη ὅτι κάπου-κάπου δὲν εἶναι βλαβερὸ νὰ πίνουν καὶ τὰ παιδιά. Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται, ὅτι μ' αὐτὸ τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ συνηθίσουν τὸ πιοτό. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας ἔχει δίκηο;»

Στὰ παιδάκια αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ κάμουν πιὸ «εὔθυμα» οἱ γονεῖς τους, στὶς ἑορτὲς τοῦ «καρναβαλιοῦ», προσέφεραν κρασί. Ὅταν ὅμως κατάλαβουν τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός των θὰ εἶναι πιὰ ἀργά.

Ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει, ὅτι πολλοὶ ἀλκοολικοὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς σταγόνες τὸ «στάδιό» τους.

«Ἐσεῖς ἔχετε δίκηο, κυρία μου. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ δίνουμε οἰνοπνευματώδη ποτὰ στὰ παιδιά. Στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεώς του, ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἰδιαίτερα εὐαίσθητος στὶς διάφορες βλαβερὲς ἐπιδράσεις, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀλκοόλ. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τοῦ παιδικοῦ χαρακτῆρος, εἶναι ἡ ἀδυναμία τῆς συγκρατήσεως τῆς τροχοπέδης. Εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιπαραθέσῃ κανεὶς στὸ παιδὶ αὐτὲς ἢ τὶς ἄλλες ἐντυπώσεις. Κάθε ἔλξις ποὺ ἐμφανίζεται ἢ κάθε ἐπιθυμία διεγείρει ἀμέσως τὴν ἐνέργεια· τὸ παιδὶ ζητᾶ αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀρέσει καὶ ἀπορρίπτει ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει. Ἐάν, ἔστω καὶ μιὰ φορά, τοῦ ἀρέσει τὸ γλυκὸ κρασὶ (καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό), ἔστω ἐὰν καὶ μιὰ φορὰ δοκιμάσῃ τὸ αἴσθημα τῆς εὐχάριστης ζάλης τοῦ οἰνοπνεύματος, εἶναι δύσκολο πιὰ νὰ καταπολεμήσῃ κανεὶς τὴν ἔλξι πρὸς αὐτό. Καὶ εἶναι πολλοὶ γονεῖς ποὺ «ὑποβοηθοῦν» τὴν ἔλξι αὐτὴ τοῦ παιδιοῦ, προσφέροντάς του κρασί. Ἔτσι τὰ παιδιὰ συνηθίζουν τὸ κρασὶ πολὺ πιὸ γρήγορα, ἀπὸ ὅ,τι οἱ μεγάλοι. Ἡ συνήθεια ὅμως αὐτὴ εἶναι ὁ ἀσφαλὴς δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὸν ἀλκοολισμό».

Κατὰ τὸν Ἄγγλο καθηγητή, ἡ ἀνάπτυξις σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμὸ τοῦ ἀλκοολισμοῦ στὴν Ἀγγλία, ὀφείλεται ἀκριβῶς στὴν ἀντίληψι τῶν γονέων, ποὺ νομίζουν ὅτι τὸ ποτὸ δὲν βλάπτει στὰ παιδιά :

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

.....

Στὸ μεταξύ, ὁ Σελεστὲν προσπαθεῖ νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ τὴν βρίσκει λιγώτερο ὑπάκουη ἀπ' τ' ἀδέλφια της τὰ περιστέρια...

— «Κάντε τὸν κύκλο... προχωρεῖται τώρα... Σιγὰ-σιγά... Μὴν τὴν τρομάξετε...».

Στὸ τέλος τὴν πιάνουν....

Εἶναι κατατρομαγμένη, ἐνῷ ὁ Μάρη, μὲ τὰ μαλλιὰ στὰ μάτια, τῆς ἐπιδένει μὲ προσοχὴ τὸ τραῦμα καὶ ὁ Ντογκανὰ παίζει μὲ τὴ φυσαρμόνικά του ἕνα «καθησυχαστικὸ σκοπό»...

Αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπιέται τρομαγμένη, σὰν ἕνας συμβολαιογράφος μὲ ἐπίσημο ἔνδυμα πούπεσε στὰ χέρια συμμορίας γιγάντων...

Ἐπὶ τέλους τὴν ἀφίνουν ἐνῷ συμφωνοῦν ὅλοι ὅτι κουτσαίνει λιγώτερο μὲ τὸν χονδροκακωμένο αὐτὸν ἐπίδεσμο, καὶ ὅτι γρήγορα, πολὺ γρήγορα, θὰ γίνῃ καλά...

...«Τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας εἶναι ἱκανὰ γιὰ ἀληθινὴ ἀφοσίωση...».

.....

Ἡ καμπάνα τοῦ προγεύματος σκορπίζει τοὺς Σωτῆρες... Ζῶα καὶ φυτὰ τοῦ Τερνεραὶ θ' ἀναπαυθοῦν ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τὰ παιδιὰ δὲν θἄναι πιὰ ἐδῶ... Ὁρίστε τα κι' ὅλας στὸ τραπέζι μὲ τὴν καλὴ ζεστὴ μυρουδιά... τὴν ἴδια πάντοτε εὐχάριστη μυρουδιά, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι τὸ φαγητό...

«Ἔχουμε πολλὰ γεγονότα, λέει ἐν συνεχείᾳ, ποὺ μᾶς δείχνουν, ὅτι σὲ πολλὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα δίνουμε κρασὶ ἢ καραμέλλες μὲ λικὲρ γιὰ τὴν «ὄρεξι» ἢ—γιὰ νὰ «ἱκανοποιηθοῦν εὐχάριστα», ἐσημειώθησαν περιπτώσεις ἐπιληπτικῆς μορφῆς. Ἔχουμε κάνει παρατηρήσεις σὲ πολλοὺς ἀσθενεῖς μὲ βαρειὰ συμπτώματα ἀλκοολισμοῦ. Ἀπὸ τὸν ἔλεγχο δὲ ἀπεδείχθη, ὅτι ὅλους σχεδὸν αὐτοὺς τοὺς ἔμαθαν νὰ πίνουν οἱ... γονεῖς τους. Ἀρχίζοντας μὲ τὰ ἀστεῖα, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, κατέστησαν τὰ παιδιά τους ἀνάπηρα».

Μὲ τὴν εὐκαιρία δὲ αὐτή, ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς κάνει ἔκκλησι στοὺς γονεῖς νὰ μὴ παίρνουν στὸ λαιμό τους τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους.

«Συμβουλεύω γι' αὐτὸ ὅλους τοὺς γονεῖς νὰ ἀποκλείσουν ἐντελῶς ἀπὸ τὸ «διαιτολόγιο» τῶν παιδιῶν τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Δὲν πρέπει νὰ προσφέρουμε στὰ παιδιὰ κρασὶ οὔτε καὶ στὶς πιὸ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ἀκόμη καὶ στὰ ἑορταστικὰ τραπέζια. Μ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ προξενήσουμε ἀνεπανόρθωτο κακὸ στοὺς γυιούς μας, γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅλοι μας προσπαθοῦμε».

'Εν τούτοις δὲν νοιώθουν ἄνετα... κάτι τοὺς στεναχωρεῖ... κάτι τοὺς λείπει... Καὶ τὰ ἀνήσυχα μάτια τους ἀναζητοῦν τὴν αἰτία... Στὸ τέλος, ὅλα τὰ βλέμματα συγκεντρώνονται σὲ μιὰ κενὴ θέση στὸ τραπέζι τῶν ἀρχηγῶν... ἐκεῖ καθόταν ἄλλοτε ἡ «Μάμμυ»... Σήμερα ὅμως τὸ κάθισμά της εἶναι κενό...

Τὸ «"Ασπρο δόντι» μαντεύει τὶς σκέψεις τῶν παιδιῶν... Καὶ κυττάζοντας τὰ μεγαλωμένα ἀπ' τὴν ἀνησυχία μάτια καὶ τὰ μισάνοιχτα ἀπ' τὴν περιέργεια στόματα, δίνει τὴν ἐξήγηση :

— «'Η Μάμμυ εἶναι λίγο ἄρρωστη...».

"Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, προσθέτει μ' ἕνα δειλὸ χαμόγελο :

«...νὰ!... περιμένει ἕνα μωρό...».

— «Κι' ὅμως δὲν εἶναι πρωτοχρονιὰ...» λέει ἕνα μικρὸ κι' ἀθῷο παιδὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή... 'Αλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν διάθεση νὰ γελάσῃ...

...Μετὰ τὸ φαγητὸ τ' ἀγόρια ἀφίνονται πάλι ἐλεύθερα... Κι' ἀρχίζουν τὰ παιχνίδια...

Τὸ ποδόσφαιρο πάνω στὸ λειβάδι... ἡ πάλη τῶν πιὸ δυνατῶν... οἱ προσωρινὲς συμμαχίες... οἱ «πομπώδεις» ἀπειλὲς... οἱ καυχησιολογίες... ἡ ψυχαγωγία...

"Επειτὰ τὸ Τερνεραὶ μπαίνει, μὲ τὸν ἦχο μιᾶς καμπάνας, στὸ ἥσυχο λιμάνι τοῦ δειλινοῦ... Σιωπή... Σχεδὸν τίποτα, δὲν ἀκούγεται...

'Αργὰ-ἀργὰ περνοῦν τὰ σύννεφα. Τὰ φύλλα πέφτουν... 'Ο Κλεμανσὼ μένει ὁλομόναχος ἄρχοντας στὸ ἔρημο βασίλειό του... 'Η μέρα γερνάει καὶ γίνεται γκρίζα...

Πέντε ἡ ὥρα...

'Ο Τομαβὰκ καθαρίζει τὸν πίνακα, ἀνάβει τὴν πίπα του, ἀνοίγει τὰ παράθυρα...

'Ο Μπουφαλὸ κλείνει τὸ ἄδειο ἐργαστήριό του καὶ ρίχνει, καθὼς περνᾷ, τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα τοῦ δωρητοῦ στὸ Μπιντούλ, ποὺ εἶναι μισοδιαλυμένο καὶ πάνω του ἔχει πέσει μιὰ ὁμάδα ἀπὸ παιδιά. 'Η 'Αρχηγὸς Φρανσουὰλ διπλώνει καὶ τακτοποιεῖ μὲ ἀνακούφιση ἕνα πανὶ στὸ προσκέφαλό της, ἐνῷ συλλογίζεται : «'Επὶ τέλους θὰ ξαναβρῶ τὰ παιδιά μου»... Καὶ τὸ «"Ασπρο Δόντι», σὰν ἐλευθερωμένος μαθητὴς σπρώχνει τὰ χαρτιά του μ' ἕνα ἀναστεναγμό... "Ολο τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ εἶναι λογιστής, οἰκονόμος, διαχειριστής, ἀρχιτέκτων, γεωργός, πρακτικὸς γιατρός, ἐπαγγελματικὸς προσανατολιστής, ἐξομολογητής, προφήτης, ἀρχηγὸς Κέντρου... Μιὰ μεγάλη πεῖνα τὸν ἔχει κυριεύσῃ γι' αὐτὰ τὰ παιδιά, μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ παίξῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ κάνῃ φασαρία μαζί τους : νὰ ζήσῃ!!!

'Ανεβαίνει μὲ μεγάλες δρασκελιὲς νὰ φιλήσῃ τὴ Μάμμυ καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ ἂν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, καὶ ξανακατεβαίνει ἀκόμα πιὸ γρήγορα νὰ διαιτητεύσῃ ἕνα μάτς ποδοσφαίρου...

"Ετσι τὸ «"Ασπρο Δόντι», ἡ Φρανσουὰζ καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐπιδίδονται μὲ ὄρεξη στὴν ἀναμόρφωση τῶν ἀγοριῶν, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Μπουφαλό, ὁ Τομαβάκ, καὶ ἡ συντροφιά τους τὴν ἔχουν σχεδὸν χορτάσει...

Τὰ παιδιά, σὰν τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, περνοῦν ἀπὸ τὸν ἕνα ὑδροφράκτη στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν...

...Ἂς πετάξουμε λοιπὸν πάνω ἀπ' τὸ Τερνεραί, σὲ μικρὸ ὕψος : τὸ ὕψος τῶν παιδιῶν....

Στηριγμένος στὴ λαβὴ τῆς τσάπας του ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ, ἀκούει τὸν 'Ολὰφ ποὺ τοῦ μιλᾷ γιὰ τὰ ἄλλα παιδιά :

— «Καὶ ξέρεις γιατὶ εἶναι ἐδῶ ὁ Μάρη ;... Γιατὶ ἔκλεψε κάτι γιὰ νὰ θρέψῃ τὴ μητέρα του ποὺ ἦταν ἄρρωστη... Πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα ἡ καϋμένη!!!... Τότες βγῆκε μέσα στὴ νύχτα, γλύστρησε ὡς τὸ μαγαζί... Καὶ τότες...».

...'Ο Μάρη εἶχε φτιάξει ὅμορφη τὴν ἱστορία του, καὶ κάθε τόσο καὶ λιγάκι τὴν διηγεῖτο ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Τώρα ἡ φήμη αὐτή, καθὼς κυκλοφορεῖ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ὅλο καὶ περισσότερο ἁλατισμένη, κατάντησε σωστὸς θρῦλος... μιὰ ἀληθινὴ ἐποποιΐα γιὰ τὸν μικρὸ Μάρη. Κι' ἔτσι αὔριο ὅλοι θὰ μάθουν ὅτι ὁ ἀθῷος Μάρη καταδικάστηκε στὴ θέση τῆς ἄρρωστης μητέρας του...

...'Ο 'Αλλὲν Ρομπὲρ καὶ ὁ 'Ολὰφ ξαναπιάνουν τὴν κηπουρική τους, ὁπότε ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, γυρίζει ὁ 'Αλλὲν στὸ φίλο του καὶ τὸν ρωτᾷ ἀπότομα :

«...Καὶ δὲν μοῦ λὲς!!! 'Εσένα ποιὸς σὲ προστατεύει;». Σκύβει τὸ κεφάλι του ὁ 'Ολάφ σὰν ντροπιασμένος ζητιάνος, καὶ ἀπαντᾷ μὲ παράπονο :

«...Μά... κανένας... Κανένας ἀσφαλῶς...».

— «Δῶσε μου λοιπὸν τὸ χέρι σου» τοῦ λέει ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ μὲ φιλία, ἐνῷ βγάζει μὲ μεγάλο κόπο τὸ δικό του ἀπ' τὸ πολὺ μακρὺ μανίκι του... 'Ο μικρούλης χώνει τ' ἀδύνατο χεράκι του μέσα στὸ ζεστὸ καὶ λεπτὸ χέρι τοῦ ἄλλου...

— «Εἶσαι ἐν τάξει ἐσύ...».

— «Κι' ἡ μούρη σου ἐπίσης»...

Μὰ ἂς προχωρήσουμε πιὸ κεῖ, νὰ δοῦμε κι' ἄλλες σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν στὸ Τερνεραί...

...Μὰ, γιατὶ ὁ Ροαντὰρ γλυστράει στὸ 'Αναρρωτήριο καὶ μετρᾷ τὸ ἀνάστημά του στὸ ἀναστημόμετρο...

"Α! ναί!!! Εἶναι γιατὶ τὸν ἔχουν πείσει ὅτι τὰ παιδιὰ ψηλώνουν ὅταν γίνουν δέκα τεσσάρων χρόνων... ἢ δέκα τεσσάρων καὶ μισό... ἢ καὶ δέκα πέντε...

Κι' ὅμως ἔχει καὶ πάλι τὸ ἴδιο ἀνάστημα!!! Καὶ συνεχίζει ἀπογοητευμένος τὸ μέτρημα...

...'Εκατὸ μέτρα πιὸ κεῖ μέσα στὸ δάσος,ὁ Γκοαριὼ ξυλοκοπεῖται ἀπὸ δυὸ ἀγόρια τοῦ κοιτῶνος του...

«...Κατάλαβες τώρα ;... Τί ; Δὲν κατάλαβες ; Δὲν σὲ συνέτισε τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγες ; ...Νὰ λοιπόν!!! Πάρε κι' ἄλλες!!!».

Καὶ τὸ ξύλο συνεχίζεται μέχρις ὅτου ὁ Γκοαριὼ «παραδίνεται»...

...«Καὶ τώρα νὰ ζητήσῃς ν' ἀλλάξῃς κοιτῶνα... Δὲν σὲ θέλουμε πιά... Κατάλαβες;...».

...Χθὲς βράδυ ὁ Γκοαριὼ γλύστρησε μέχρι τὸ κρεβάτι ἑνὸς συντρόφου του καί...

Μὲ τὸ μάτι μαυρισμένο τώρα, στραμπουληγμένο τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ τὴν μύτη γεμάτη αἵματα ὁ Γκοαριὼ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον... "Επειτα... ἔπειτα θὰ ξαναδεχτῇ καινούργιο ξυλοκόπημα...

...«'Εν τάξει!!!» λέγει μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὰ πυρόχρωμα δέντρα...

Εἶναι ὁ «παρὰ-νὺ» πιὸ κόκκινος ἀπ' αὐτά, ἀνεβασμένος στὸ μεγάλο κλαδὶ μιᾶς φλαμουριᾶς, ποὺ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μασσᾷ, γιὰ νὰ κρίνῃ ἀπὸ ψηλὰ τὴν συμπλοκή...

...«Πρέπει ν' ἀφίνῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τακτοποιοῦν μόνοι τὶς ὑποθέσεις τους...» ἀποφαίνεται μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπὸ πιὸ ψηλὰ ἀκόμα... Εἶναι ὁ «βελοῦδος» ποὺ εἶναι ξαπλωμένος τεμπέλικα πάνω σ' ἕνα χοντρὸ κλαδὶ ἑνὸς γειτονικοῦ δέντρου...

'Η συζήτησις συνεχίζεται, μὲ ὑπόκρουση τὰ συνεχῆ «κλὰκ» τῆς τσίχλας ποὺ μασσᾷ, φουσκώνει καὶ σκάζει ὁ «παρὰ-νά»... "Επειτα ἀκούγεται μιὰ σιγαλὴ μουσική...

Εἶναι ὁ «βελοῦδος» ποὺ ἔχει βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του (ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μπίλιες, τὸ κάστανο καὶ τὸν καθρέπτη) τὴ φυσαρμόνικά του καὶ παίζει ὅ,τι τοῦ ἔρχεται...

'Απ' αὐτὸ τὸ ψηλὸ «παρατηρητήριό» του μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὸν Μάρκ, ὄρθιο μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ ἐξώθυρα, ἀκίνητο στὴν ἀρχὴ ἑνὸς φανταστικοῦ δρόμου, ποὺ λέγεται : «δραπέτευσις»... *(Συνεχίζεται)*

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

ΤΩΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ 3, 40 ΚΑΙ 52 ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

IX. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 18197/134/4 ἀπὸ 18-3-1937 «περὶ ἀδειῶν γάμου κλπ».

'Επεξηγοῦντες τὰς διατάξεις τῆς 1ης παραγράφου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 Κανονισμοῦ «περὶ ἀδειῶν γάμου κτλ. τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων» παραγγέλλομεν ὅπως ἀπὸ 1-4-37 οὐδεμία αἴτησις περὶ χορηγήσεως ἀδείας γάμου ὑποβάληται ὑμῖν, ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ ἐπισήμου ἀντιγράφου προικοσυμφώνου, στοιχείου ἀπαραιτήτου νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς μελλονύμφου καὶ ἀποφασίσωμεν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως καὶ ὅπως περιφρουρήσωμεν τὰ συφέροντα τῶν ἀστυνομικῶν.

'Ο 'Αρχηγὸς
Γ. ΒΑΡΣΟΣ

IV. Διαταγὴ 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν ὑπ' ἀριθ. 1946/46/1 ἀπὸ 8-12-1955, κοινοποιηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4035/70/1 ἀπὸ 12-12-1955 διαταγῆς 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 177 καὶ ἐπέκ. τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον ἀξιωματικοὺς συντάσσονται κατ' ἔτος διαδοχικαὶ σημειώσεις. Αὗται, ὡς γνωστόν, ἀσκοῦσι σημαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ 'Αξιωματικοῦ καὶ σκοπὸν ἔχουν ὅπως οἱ 'Αξ/κοὶ κρίνωνται καὶ παρακολουθῶνται ὑπὸ τῶν προϊσταμένων των εἰς ἕκαστον βαθμὸν κατ' ἔτος, ἵνα κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν προτάσεων ἱκανότητος πρὸς προαγωγὴν ὑπάρχωσι πληρέστερα στοιχεῖα περὶ τῆς ἐν γένει σταδιοδρομίας τοῦ κρινομένου.

Παρετηρήσαμεν ὅμως, ὅτι τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν 'Αξ/κῶν τῶν ἐχόντων δικαίωμα συντάξεως διαδοχικῶν σημειώσεων καθὼς καὶ μέγα μέρος τῶν ἀναθεωρητῶν, κατὰ τὴν σύνταξιν τούτων ἀναγράφουσι μὲν τὴν γνώμην των ὡς πρὸς τὰ προσόντα καὶ τὰς ἰδιότητας τῶν 'Αξ/κῶν, εἰς τὸ τέλος ὅμως χαρακτηρίζουσι τοὺς κρινομένους 'Αξιωματικοὺς ὡς ἱκανοὺς πρὸς προαγωγὴν κατ'ἐκλογήν, κατ' ἀρχαιότητα ἢ μὴ ἱκανοὺς πρὸς προαγωγὴν κλπ.

'Η τοιαύτη ὅμως διατύπωσις τῶν διαδοχικῶν σημειώσεων, διὰ τοὺς μὴ συμπληρώσαντας τὸν πρὸς προαγωγὴν χρόνον ὑπηρεσίας, οὔτε δοκιμασθέντας ἐν τῷ κτηθέντι βαθμῷ ἐπαρκῶς, ὥστε νὰ μορφωθῇ πλήρης γνώμη καὶ κρίσις περὶ τῆς ἱκανότητος τούτων νὰ προαχθῶσιν εἰς τὸν ἑπόμενον τοῦ προσφάτως κτηθέντες βαθμοῦ, δὲν εἶναι ὀρθή.

'Η ἔννοια τῆς ἐν τῇ τρίτῃ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ Κ.Α.Σ. φράσεως «ἂν κρίνωσι τοῦτον προακτέον ἢ ὄχι κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις περὶ προαγωγῶν» εἶναι ὅτι εἰς τὸ τέλος τῶν διαδοχικῶν σημειώσεων δὲν διατυποῦται γνώμη περὶ τῆς ἱκανότητος πρὸς προαγωγὴν ἢ μὴ τοῦ κρινομένου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις (κατ' ἐκλογήν, ἀρχαιότητα κλπ.) ἀλλὰ θὰ χαρακτηρίζεται ὁ κρινόμενος ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός του, τῶν προσόντων του καὶ τῆς ἀποδόσεώς του ἐν τῷ κτηθέντι βαθμῷ, κατατασσόμενος μὲ βάσιν τὰ κριτήρια ταῦτα εἰς μίαν τῶν κατηγοριῶν «ἄριστος», «λίαν καλός», «καλός», «μέτριος», καὶ «κακός».

'Ως «ἄριστοι» καὶ «λίαν καλοὶ» 'Αξ/κοὶ θὰ χαρακτηρίζωνται ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπιδεικνύουσιν ἐν τῷ κτηθέντι βαθμῷ πλήρη ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ ἀρίστην ὑπηρεσιακὴν ἀπόδοσιν καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχει ἡ προοπτικὴ ὅτι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς προαγωγὴν χρόνου, μὲ τὰ ἐν γένει οὐσιαστικὰ καὶ τυπικὰ προσόντα, ἅτινα κέκτηνται, θέλουσι βασίμως προταθῇ πρὸς προαγωγὴν κατ' ἐκλογήν, ὡς «καλοὶ» ἐκεῖνοι, οἵτινες ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις θέλουσι προταθῇ πρὸς προαγωγὴν «κατ' ἀρχαιότητα», ὡς «μέτριοι» ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλουσι κριθῇ «μὴ προακτέοι» καὶ «κακοί», ὅσοι πρόκειται νὰ κριθῶσι στάσιμοι.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω παρακαλοῦμεν ὅπως εἰς τὸ μέλλον αἱ διαδοχικαὶ σημειώσεις συντάσσωνται ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παρούσης.

'Ο 'Υφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Ι. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 5159Φ 126/1 ἀπὸ 24-5-1957 «περὶ ἐλέγχου παραπτωμάτων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων».

'Υπὸ τῶν ἄρθρων 169 καὶ 170 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προβλέπεται ὁ τρόπος καὶ ἡ διαδικασία τοῦ ἐλέγχου τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. 'Επειδὴ ὅμως παρετηρήσαμεν ὅτι ὑποβάλλονται ἡμῖν διοικητικαὶ ἐξετάσεις δι' ἔλεγχον ἀστυν. ὑπαλλήλων δι' ἐλαφρὰ παραπτώματα καὶ οὕτω δημιουργεῖται μακρὰ γραφειοκρατικὴ ἀπασχόλησις, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι :

Α) 'Επὶ παραπτωμάτων παραβάσεως κανονισμοῦ ἢ διαταγῶν θὰ καλῆται πρῶτον ὁ παραπτωματίας νὰ ἀναφέρῃ ἐγγράφως.

'Εὰν οὕτω αἱ δοθεῖσαι ἐξηγήσεις κριθῶσι ἐπαρκεῖς καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑφίσταται παράπτωμα δέον νὰ μὴ γίνεται περαιτέρω ἐνέργεια, ἄλλως θὰ καλεῖται οὗτος παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν.

Βάσει τῆς ἀπολογίας ὁ ἀσκῶν τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἐπιβάλλει καὶ τὴν δέουσαν ποινὴν κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν χορηγουμένην ἁρμοδιότητα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 41 § 7 τοῦ Κ.Ν. 4971.

Β') 'Επὶ παραπτώματος βαρυτέρου καὶ ἐφ' ὅσον πάντως τοῦτο δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 43 § 3 τοῦ Ν.Κ. 4971 δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐνέργεια διοικητικῆς ἐξετάσεως, ἀλλὰ προφορικῆς τοιαύτης παρ' 'Αξιωματικοῦ ἔχοντος τουλάχιστον βαθμὸν 'Αστυνόμου Β', ὁπωσδήποτε δὲ ἀνωτέρου κατὰ βαθμὸν τοῦ παραπτωματίου.

Βάσει τῆς ἐξετάσεως τούτης θὰ ὑποβάληται εἰς τὸν ἀσκοῦντα τὸν διοικητικὸν ἔλεγχον, λεπτομερὴς ἀναφορὰ περὶ τοῦ παραπτώματος, ἐν ᾗ θὰ ἐκτίθενται ἀντικειμενικῶς τὰ περὶ τὸ παράπτωμα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ποίας διατάξεις τοῦ Κ.Α. Σώματος παρέβη ὁ ὑπὸ κρίσιν ἀστυν. ὑπάλληλος.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐγκαλουμένου ὁ ἀσκῶν τὸν ἔλεγχον θὰ ἐπιβάλῃ τὴν κατὰ τὴν κρίσιν του ποινὴν ἢ ἐὰν λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ παραπτώματος, τοῦ ποινολογίου του κ.λ.π. νομίζῃ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 41 § 7 τοῦ Κ.Ν. 4971 χορηγουμένη αὐτῷ δικαιοδοσία εἶναι ἀνεπαρκὴς θὰ ὑποβάλῃ ταύτην εἰς τὴν προϊσταμένην αὐτοῦ 'Αρχήν, διὰ τὸν ἔλεγχον.

Γ) 'Εὰν ὅμως πρόκειται περὶ παραπτώματος σοβαροῦ, ἐξ ἐκείνων διὰ τὰ ὁποῖα κατὰ τὰ ἄρθρα 44 § 2 καὶ 43 § 1-4 τοῦ Κ.Ν. 4971 ἀπαιτεῖται ὑποχρεωτικῶς ἡ ἐνέργεια διοικ. ἐξετάσεως, αὕτη ἀφοῦ ἐνεργηθῇ κατὰ τὰς προβλεπομένας διατάξεις θὰ ὑποβάληται εἰς τὴν προϊσταμένην 'Αστυν. Δ/νσιν, ἥτις διέταξε ταύτην, ὁ δὲ 'Αστυν. Δ/ντὴς θὰ κρίνῃ ἐπὶ τῆς ἐπιβλητέας ἐν τῇ ἁρμοδιότητί του ποινῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἡ δικαιοδοσία του εἶναι ἀνεπαρκὴς, ὁπότε καὶ θὰ ὑποβάληται ἡμῖν πρὸς ἔλεγχον ἢ διὰ τὴν περαιτέρω παραπομπὴν εἰς τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον.

'Η δικαιοδοσία αὕτη θὰ τηρεῖται ἀναλόγως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὑπηρεσίας τὰς ἰσοτίμους πρὸς 'Αστυν. Δ/νσιν.

Δ) Πάντως εἰς τὸ 'Αρχηγεῖον θὰ ὑποβάλωνται μόνον τὰ βαρύτερα καὶ σοβαρώτερα παραπτώματα δι' ἃ οἱ κ.κ. 'Αστυν. Δ/νταὶ ἢ προϊστάμενοι ἰσοτίμων πρὸς ταύτας ὑπηρεσιῶν, κρίνωσι ὅτι ἡ πειθαρχικὴ αὐτῶν δικαιοδοσία εἶναι ἀνεπαρκής, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ παραπτώματος, τῆς καθ' ἕξιν ὑποτροπῆς ἢ τοῦ ἀβελτιώτου τοῦ παραπτωματίου, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου αἱ ἄχρι τοῦδε ἐπιβληθεῖσαι ποιναὶ δὲν συνετέλεσαν εἰς τὴν βελτίωσίν του, εἰς τρόπον ὥστε καὶ εἰς τὸν παραπτωματίαν νὰ ὑφίσταται τὸ συναίσθημα τῆς σοβαρότητος τοῦ παραπτώματός του καὶ τῆς μελλούσης νὰ ἐπακολουθήσῃ βαρυτέρας πειθαρχικῆς κυρώσεως.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω καθοριζομένης διαδικασίας θὰ ἀποφευχθῇ ἡ ἀπώλεια χρόνου καὶ θ' ἀπαλλαγῇ ἡ ὑπηρεσία ἐκ τῆς γραφειοκρατίας ἰδίᾳ διὰ τῆς ἀποφυγῆς ἐνεργείας διοικητικῶν ἐξετάσεων ἐκεῖ ποὺ δὲν ἀπαιτεῖται τοιαύτη.

'Ο 'Αρχηγὸς
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Προβλήματος τῶν 120, 121 καὶ 122 τευχῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ζαγκενάου», εἶναι ἡ ἑξῆς :

Τὰ τρία σημεῖα εἶναι τ' ἀκόλουθα :

1. Ὁ Φρὰνκ δὲν ἐπέστρεψε τὸ κλειδὶ τοῦ διαμερίσματος, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Νik νὰ προετοιμάσῃ τὸ Πάρτι.

2. Ὁμοίως, ὁ Φρὰνκ ὁ ὁποῖος ἦτο φανατικὸς ψαρᾶς, δὲν πῆρε μαζί του στὸ Ζαγκενάου τὰ «εἴδη ψαρικῆς» καίτοι κύριος σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς ἦτο τὸ ψάρεμα.

3. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἡ Τζένη εἶπε στὸ Νὶκ παρουσίᾳ τῆς Ἄννας, ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὰ σφυρίγματα τοῦ τραίνου, πρᾶγμα ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι τὴν 03.50′ ὥραν εὑρίσκοντο στὸ Ζαγκενάου.

Ὁ Φρὰνκ ὅταν ἐπληροφορήθη τοὺς γάμους τῆς Ἄννας μὲ τὸν ποδοσφαιριστὴ καὶ τὸ ταξίδι τους στὰ βόρεια τοῦ Μίτσιγκαν, σκέφθηκε ὅτι ἦταν μιὰ εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸ Τζὰκ-Πίτ, νὰ βάλῃ τὸ Νὶκ στὴ φυλακὴ γιὰ χρόνια καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ξαναπάρῃ τὴν Ἄννα μαζὶ μὲ τὰ 10 ἑκατομμύρια δολλάρια ποὺ κληρονομοῦσε.

Κατόπιν τούτου :

α) Ἐξακρίβωσε τὸ μέρος ὅπου διέμεναν οἱ νεόνυμφοι.

β) Μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ εἶχε στὰ χέρια του, πῆρε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Νὶκ τὸ μαχαίρι, ὅταν οὗτος ἀπουσίαζε στὴν Ἰνδιάνα.

γ) Παρέσυρε τὸ Νὶκ στὸ Ζαγκενάου γιὰ ψάρεμα.

δ) Ἦρθε σὲ συνεννόησι μὲ τὸ φίλο του καὶ πρώην Γκάγκστερ Τόμψων, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἄλλοθι, ὁ ὁποῖος ἐπιπλέον τοῦ παρεχώρησε καὶ τὸ ἐξοχικό του σπίτι.

ε) Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ἄλλοθι καὶ νὰ καλύψῃ τελείως τὴν ἐνοχήν του, πῆρε μαζί του τὴ Τζένη, τὴν ὁποίαν φρόντισε νὰ μεθύσῃ ὥστε νὰ μὴ εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζῃ ποιὰ ἀκριβῶς ὥρα ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Ντιτρόϊ. Τὴν ὥρα δὲ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος, αὐτὴ ἐκοιμᾶτο στὸ αὐτοκίνητο μέσα στὸ δάσος.

Τέλος, δὲν ἦταν ὁ Μπροῦνο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Νὶκ εἶχεν ἔρθῃ στὰ χέρια μέσα στὸ δάσος, ἀλλὰ ὁ Φρὰνκ, ὁ ὁποῖος γύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καραδοκῶν τὴν κατάλληλη στιγμὴν νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξετέλεσε καθ' ἣν ὥραν ἡ Ἄννα συνώδευσε τὸ Νὶκ στὴν ἀποβάθραν, δηλαδὴ 03.50′ περίπου.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν μερικὴν λύσιν οἱ δόκιμοι Ἀρχιφύλακες : 1) Ἀθανάσιος Γούλας καὶ 2) Κων/νος Παυλόπουλος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Μαχαίρας Νικόλαος, Μησιχρόνης Ζήσιμος, Θέμελης 'Ιωάννης, Λαμπρόπουλος Σόλων, Τσαβαλιᾶς Γεώργιος, 'Αγγελῆς Γεώργιος, Σπυρόπουλος Σπυρίδων καὶ Βαμβακᾶς 'Αθαν.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἀκολούθως :

Α'. Ἔπαινος εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδιευθύνσεως 'Αγορανομίας 'Αθηνῶν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Μουρούσιαν 'Ανδρέαν, διότι οὗτος ἐκμεταλλευθεὶς ἐπιτυχῶς παρασχεθεῖσαν αὐτῷ πληροφορίαν, περὶ μετατροπῆς ἀλεύρων τύπου 90% εἰς 78% καὶ καθοδηγήσας ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, ἐπέτυχεν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐργαστηρίου μετατροπῆς τῶν ἀλεύρων καὶ τὴν σύλληψιν τῶν ἐνόχων.

Β'. Ἔπαινος εἰς τούς : 'Αστυνόμον Α' κ. Τζῖνον Διονύσιον καὶ Ὑπαστυνόμον Α' κ. Παπαδάκην Ὄθωνα, διότι ὁ μὲν πρῶτος χειρισθεὶς ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἔρευναν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως καὶ ἐργασθεὶς μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ μεθοδικότητα ἐπέτυχεν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐργαστηρίου, τὴν κατάσχεσιν τῶν πειστηρίων καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν, ὁ δὲ δεύτερος, διότι ἐργασθεὶς ἀόκνως καὶ μεθοδικῶς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν συνέβαλεν τὰ μέγιστα εἰς τὸν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως.

Γ'. Ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : 'Αρχιφύλακα Δημόπουλον Γεώργιον καὶ ἀστυφύλακας : Καψάλην Κωνστ., Ρόκκαν Γεώργ., Χριστιᾶν 'Ιωάνν. καὶ Καράμπελαν Νικ., διότι ὁ μὲν δεύτερος ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου προθυμίας καὶ παρατηρητικότητος, κατόπιν μακρᾶς παρακολουθήσεως, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀποθήκης ἐν ᾗ ἐλειτούργει τὸ ἐργαστήριον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες ἀόκνως, μεθοδικῶς καὶ πολὺ πέραν τῆς κεκανονισμένων ὡρῶν συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

—Ὁμοίως διὰ διαταγῆς τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Παπαϊσιδώρου 'Ιωάννην, Λεμονῆν Κωνσταντῖνον καὶ 'Ανθυπαστυνόμον κ. Νομικὸν Αὔγουστον, διότι οὗτοι ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν Διεύθυνσιν 'Εγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν κατέβαλον ὅλως ἰδιαιτέραν προσπάθειαν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τόπων διαπραχθέντων διαρρήξεων, ἐργασθέντες δὲ φιλοτίμως καὶ μεθοδικῶς, ἐπέτυχον διὰ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἐγκλήματος ἀνευρεθέντων ὑπ' αὐτῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τὴν διαπίστωσιν τῶν ἀγνώστων δραστῶν πολλῶν διαρρήξεων, τὴν σύλληψιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κλοπιμαίων συμβαλλόντες οὕτω εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἀσφαλείας, τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ κοινοῦ αἰσθήματος καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

—Στὸν κύκλο τῶν διαλέξεων ποὺ δίδονται τακτικὰ στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολὴ γιὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν γνώσεων τῶν ἐκπαιδευομένων μαθητῶν, τῇ εὐγενῇ φροντίδι τοῦ Καθηγητοῦ τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν καὶ ἐξαιρετικοῦ φίλου τῆς 'Αστυνομίας κ. Τσιτσιράγκου Νικολάου, τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 16/6/58 εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Σχολῆς παρουσίᾳ ὅλων τῶν κ.κ. 'Αξιωματικῶν τῆς Σχολῆς

καὶ τῶν δοκίμων ὅλων τῶν Σχολῶν ἔλαβε χώραν διάλεξις δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος, Ὑφηγητοῦ τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ τῷ Ἐθνικῷ Μετσοβείῳ Πολυτεχνείῳ κ. Κωτσάκη Δημητρίου μὲ θέμα «Τὸ ἄτομον, ὑπεράτομον καὶ ὁ ἄνθρωπος». Ὁ ὁμιλητὴς μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν πληρότητα ποὺ τὸν διακρίνει κατώρθωσε νὰ ἐκλαϊκεύσῃ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον θέμα καὶ νὰ τὸ κάμῃ κτῆμα τῶν ἀκροατῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας προεβλήθη καὶ κινηματογραφικὴ ταινία μὲ φωτογραφίας τοῦ πυρῆνος τοῦ ἀτόμου, τῶν σωματιδίων ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ὡς καὶ τοιαύτη τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυνόμος Α' κ. Λυκούσης Παναγιώτης ηὐχαρίστησεν τὸν κ. Κωτσάκην καὶ τὸν κ. Τσιτσιράγκον καὶ τοὺς παρεκάλεσε ὅπως, ὅταν τοὺς δοθῇ καὶ πάλιν εὐκαιρία, ἐπανέλθουν καὶ ὁμιλήσουν εἰς τὴν Σχολὴν ἐπὶ συναφῶν θεμάτων.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ἐπιτυχία τὰ λογοτεχνικά, μουσικὰ καὶ διδακτικά της προγράμματα, προκαλῶντας τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικὰ σχόλια γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Ἔτσι στὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε πρόσθεσε δύο ἀκόμα ὄμορφες ραδιοφωνικὲς της ἐπιτυχίες.

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 28/5/58 ἄνοιξε κι' ἔκλεισε μὲ ἁπαλὴ κινηματογραφικὴ μουσικὴ καὶ λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπ' τὸ δειλινὸ καὶ τὴ φύση. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν μαγνητοφωνημένα τραγούδια Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ποὺ θριαμβεύουν στὸ Ἐξωτερικό. Ἔτσι μετεδόθησαν ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄριες, ποὺ ἠχογραφήθηκαν στὸ Τόκιο ἀπὸ τὸ Radio Nippon, ἐνώπιον 2.000 ἀκροατῶν, μὲ ἐκτελεστὴ τὸν διάσημο Ἕλληνα τενόρο κ. Ζαννῆ Καμπάνη. Ἐπίσης τραγούδια ἀπ' τὴ Γερμανία μὲ τὸν ἐπίσης ἐκλεκτὸ Ἕλληνα τραγουδιστὴ κ. Τζίμμυ Μακούλη, ποὺ τὸν συνώδευε ἡ διεθνοῦς φήμης Γερμανικὴ ὀρχήστρα τοῦ Μὰξ Γκρέκερ. Μετεδόθησαν ἀκόμα τραγούδια μὲ τὸ Τρίο Λος Πάντζος καὶ μὲ τὸ Τρίο Λὸς Παραγουάγος, καὶ ἔλαβαν μέρος ἡ Μάγια Μελάγια καὶ τὸ ρυθμικὸ κουϊντέττο τοῦ Σπύρου Πιπεράκη.

—Μὲ σκίτσα ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Πατρίδος μας ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 4/6/58 ποὺ ἦταν ὁλόκληρο ἀφιερωμένο στὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ μὲ εἰκόνες ἀπὸ τὰ χωριάτικα ἤθη καὶ μὲ διδακτικὰ συνθήματα πρὸς τὸ κοινό. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος τὰ καλύτερα δημοτικὰ συγκροτήματα τοῦ τόπου μας καὶ τραγούδησαν οἱ ἀριστεῖς τραγουδιστὲς τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κλπ. : Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι: ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς τὸν κ. Πέτρον Ἀργυρίου, καθηγητὴν τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἐπίσης εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ἀπόστολον Καθάρειον, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ καρωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους Ρεντζεπέραν Παναγιώτην, Ἀπανωμεριτάκην Στέφανον, Γεωργούλαν Ἰωάννην, Γλεντζάκον Γεώργιον καὶ Νικολαΐδην Γεώργιον ἀστυφύλακας. Εὐχαρίστως σᾶς ἐνεγράψαμε συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Δικαστήρια καὶ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι. Ἄρθρον τοῦ J. Waston, προέδρου Δικαστηρίων Ἀνηλίκων ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1936, δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα S. Times τοῦ Λονδίνου τῆς 9-3-58. Μετάφρασις Ὑπαστυνόμου Α' κ. Κ. Λεμονῆ. 5959

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Modus operandi (Μεθοδικότης). Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. Ἀτσέρλεϋ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας κατὰ μετάφρασιν τοῦ τ. Ἀστυνόμου κ. Γ. Ἰγγλεζάκη..... 5962

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τοπικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων—κατὰ τὸν νέον ποινικὸν κώδικα—, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα..... 5967

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ πόλη κι' ὁ ποταμός. Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες» τοῦ Λογοτέχνου Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας κ. Μ. Στασινοπούλου..... 5972

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία τοῦ Μπουένος Ἄϋρες..... 5977

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν, τεράστιον πλεονέκτημα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου..... 5984

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΝ

Ἀστυνομικὴ ὀξυδέρκεια, ὑπὸ ἀστυφύλακος Γ. Βουτσινᾶ..... 5985

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου..... 5987

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος..... 5991

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγάπη, καλημέρα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ..... 5996

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἔγκλημα διαπραχθὲν πρὸ 2.000 ἐτῶν ἀνεκαλύφθη τὸ 1953..... 5997

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἐγκληματοῦν ὅσοι προσφέρουν οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἐκτάκτως ἢ κατὰ σύστημα εἰς παιδιὰ σχολικῆς ἡλικίας..... 5998

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια)..... 5999

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Ἐπεξηγηματικαὶ διαταγαί, τῶν ὑπ' ἀριθ. 3, 40 καὶ 52 Κανονισμῶν Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων..... 6002

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Λύσις Ἀστυνομικοῦ Προβλήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ζαγκενάου» 6004

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6005

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων», θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)